

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

ΖΩΗ ΘΑ ΠΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΩΜΟΡΦΙΑ ΖΩΗ

ΚΡΕΜΑ IDEAL "ANDALUSIA,"

ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΔΙΣΘΑΝΟΗΤΕ
ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

Πωλείται παντού "ANDALUSIA,"

ΠΛΑΚΕΣ ΛΟΥΜΙΕΡ

AUTOCHROMES ΛΟΥΜΙΕΡ

ΧΑΡΤΑΙ ΛΟΥΜΙΕΡ

Χημικά Προϊόντα διά την Φωτογραφικήν χρήσιν.

Τα είδη μας πωλούνται εις όλους τους καλούς φωτογραφικούς Οίκους

Διά πάσαν τεχνικήν πληροφορίαν παρακαλούνται οι κ. κ. Φωτογράφοι και Έρασιτέχναι ν' απευθύνωνται εις τον κ.

ΝΤΕΝΙ ΠΟΛΙΤΗΝ

Γενικόν αντιπρόσωπον

Στοά Έρμείου, Έρμου 15. - Αθήναι.

ENTEROVACCIN LUMIERE

ΕΝΤΕΡΟΒΑΞΕΝ ΛΟΥΜΙΕΡ

Το αντιτυφικόν έμβολιον αυτό, λαμβανόμενον διά του στόματος, εξασφαλίζει την άνοσιν έναντίον των Τυφοειδών πυρετών, Παρτιφών, Μολύνσεων, Κολοβακτηριδίων κλπ.

ΤΟ ΘΕΡΟΣ καθιστά τας άσθενείας αυτάς ιδιαιτέρως επιρρυσ.

Ο έμβολιασμός εξασφαλίζεται με έν κυτίον

ENTEROVACCIN LUMIERE

Συνιστάται υπό του Ιατροκού Σώματος

Ούδεμίς άντένδειξις.

Πωλείται εις όλα τα καλά Φαρμακεία.

Παρακαταθήκη και διεύθυνσις πωλήσεως διά την Ανατολήν

ΝΤΕΝΙ ΠΟΛΙΤΗΣ

Στοά Έρμείου 15, δδς Έρμου Αθήναι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΡΦΑΝΟΣ

Ίατρος

Αιμορροΐδες, Κίρσοι, Συρίγγια και λοιπά έντερικά νοσήματα.

Μητροπόλεως και Πατρών 7, Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον 9-12.

Πειραιεύς Βενιζέλου 51, καθ' έκαστην 2-5 μ. μ.

ΕΜΜΑΝ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

Παιδίατρος κα' Παθολόγος

Έν Παρισίοις και Λυών, επί τριετίας ειδικώς εκπαιδευθείς.

Δέχεται έν τφ Ιατροφ του 9-11 και 3-6, Σόλωνος 103.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βιβλία μεταχειρισμένα και διβλιόηκια.

ΦΘΑΝΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΟ:

PALMOLIVE

TRIRADOL

Συνδυασμός οργανικού Ιωδίου, Μινθόλης, Καφουρά, και ραδιενεργών στοιχείων. Η τελευταία λέξις της επιστήμης διά την θεραπείαν των χρονίων βρογχοπνευμονικών παθήσεων και ειδικότερον ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΦΥΜΑΤΙΣΜΩΝ. Εύρίσκεται υπό μορφήν φυσίγγων δι' ένδοιυτικάς ένεσεις και σφαιρίων διά την από του σ-όματος χρήση.

Γενικός Αντιπρόσωπος διά την Ελλάδα Πέτρος Ντουπτός, Στοά Πεσματζίηλου. Υποκατάστημα έν Θεσσαλονίκη δδς Μεγάλου Αλεξάνδρου αρ. 33.

Κάπνισα πολύ και τώρα υποφέρω από κεφαλαλγίαν, ναυτίαν και άλλας έννοχλησιν. Η αυτό κάμνω χρήση

ΔΙΣΚΙΩΝ

ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

με τα όποια παύουν ταχέως και ασφαλώς αι παθήσεις αυτές. Έκαστούτου είναι τελείως άβλαβή.

Ζητείτε όμως πάντοτε την γνησίαν συσκευασίαν Bayer, άναγνωρίζομένη από την κυανόλευκον ταινίαν. —

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΑΡΟΜΑ LOTUS

Ο Νασιεύς των άρωματων

ΠΟΥΔΡΑ LOTUS

Ποιότης άνωτάτη

ΚΡΕΜΑ LOTUS

Τό ιδεώδες καλλυντικόν του δέρματος

ΤΑ LOTUS (Λοτέυς) Πωλούνται παντού.

Πώλησις χονδρική και λιανική : Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Καλλιμάζου 13 Αθήναι

Εις τας έπ' αρχίας στέλλονται ταχυδρομικώς έν προαμμοσής διὰ τὸ άρωμα Δραχμ. 45. Διά την ποιότητα Δραχμ. 25.

Διά την Κορέα Δραχμ. 15

ΚΥΡΙΑΙ

Έξαλείφει τα σημεία της κοπώσεως και των φροντίδων τα όποια γράσκουν το πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ και άπομακρύνει την εμφάνισιν των ρυτίδων.

Δ^ρ Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δέρματος, τριχών, του κεφαλής, Μεταστάσεις Σολωμού 52α 3-6 μ. μ.

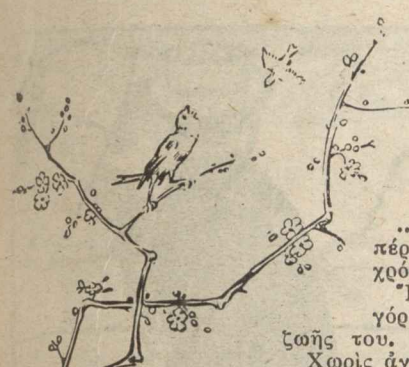
Έποφελήθητε την έποχην έως επεκτείνετε την ΚΑΛΗΜΑΤΑΡΙΑ σας ώστε να φθάσετε 50 έτη και άνω κατά έίξαν. Δραχ. 25. Βιβλιοθήκη Γεωργιάδου. Ταχ. Κιβ. 111. Αθήναι.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δοσάκια κοινότητας. Πληροφ. δδς Λένας 1.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

...ΜΙΚΡΗ, ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ!

Φίλε μου, ...Σκέφτονται τα χρόνια που πέρασαν... Χαμένα, θλιβερά χρόνια...

Ένας γλετζές δεν θα τ' άγόραζε ούτε με μιά μέρα της ζωής του.

Χωρίς αγάπη, χωρίς έλλειδα, χωρίς έρωτα. Η γαλήνη της μοναξιάς κ' η παρηγοριά του βιβλίου...

Αν έπρόκειτο να με βαθμολογήσουν για τις έρωτικές μου κατακτήσεις θα μου βάζαν μηδέν. Ένα μεγάλο, χτυπητό μηδενικό!

Έζησα πάντα μακριά απ' τη γυναίκα κ' αυτό το χρωστό στο χαρακτήρα μου. Φοβόμουν τις γυναίκες. Έρωτα τον έρωτα. Μιά παθολογική, απερίγραπτη κ' ακατανίκητη συστολή με σύντριβε, μ' εξουθενώνε μπρος σ' αυτές. Δεν είχα την αυτοπεποίθησι και την ακαταμάχητη γοητεία των κομψών νευροσπάστων, που έβρουν να δαλεάζουν τις γυναίκες και να τις κάνουν να ξετρελλαινούνται μαζί τους. Δεν ήμουν ούτε αναιδής, ούτε βλάκας. Πώς να πετύχω;

Έτσι έπέρασε η μισή μου ζωή κ' έτσι διά πέραση κ' η υπόλοιπη... Άσκητικά, θλιβερά, χωρίς έλλειδα.....

Μιά φορά που μούτυχε να βρεθώ — και γώ δεν ξέρω πώς — μπροστά μου στά βρόχια της αγάπης, πλήρως αλήθεια, απ' τη λήγη αυτή χαρά που μουδίνει ο Θεός μ' άλλη τόσο λύπη και πόνο....

Θυμίζω την πρώτη μου αγάπη, την πρώτη μου μικρή, φτωχή αγάπη, την πρώτη και τελευταία... Έκράτησε όσο κρατούν τα τριαντάφυλλα και φυλλορρόσησε μαζί μ' αυτά...

Την έλεγαν Φλώρα. Είχε μαύρα, άμυγδαλωτά μάτια, και βαθειά, κατάμαυρα μαλλιά. Ήταν γλυμή και λυπημένη σαν Παναγία. Η φωνή της είχε μιά γλυκύτητα, που σου θύμιζε το σβόσιμο μιάς έλαφας δασυγίας, βουλιού....

Δεν ήταν παραπάνω από δεκάξη χρόνων. Είχε την ώραία αυτή ηλικία που τα κορίτσια διατηρούν ακόμα κάτι απ' την παρθενική τους σ' όλο τους το είναι, απ' τη φωνή ως το βάδισμα, απ' το βλέμμα ως το δειλό-γλυκό χαμόγελο... Όταν την πρωταντίκρισα έννοιωσα να μου κόβεται η πνοή στο λαιμό και να μου τρέμουν τα γόνατα. Η καρδιά μου χτύπησε ένα μονάχα χτύπο, δυνατό, και σταμάτησε...

Αιολός όπως ήμουν δεν θα τολμούσα να την πλησιάσω ποτέ, δεν θα τολμούσα να της μιλήσω, δεν θαχα ποτέ το κουράγιο να της πω πως την αγαπώ.

Αχ! η άγνοια της αγάπης που δεν τολμάς να την φανερώσεις!... Που πάντα άποφασίζεις και πάντα διστάζεις και τρέμεις. Που θέλεις νάσαι καλός και τρυφερός μαζί της και γίνεσαι σκυθρωπός και ήλγολγος!...

Τι θηρίο άνημερο κλεισμένο μέσα στα σπλάχνα σου!

Μήνες ολόκληρους βασανίστηκα έτσι κρύβοντας τη φλόγα βαθειά στην καρδιά μου. Την αγαπούσα χωρίς να το ξέρει, χωρίς να το υποπτεύεται, ως που το κατάλαβε η αδελφή της. Ήταν πεύο μεγάλη από αυτή, καλόβουλη και καλόκαρδη. Με συμπαθούσε εξαιρετικά και μέσα σε μιά βδομάδα έκαμε ό,τι μπορούσε για να μās πλησιάσει τον ένα στον άλλο...

Έτσι άρχισε μιά περίοδος άφάνταστης ευτυχίας και για τους δύο μας. Βγαίναμε περίπατο στη Κολοκυθού, βουβόι, σιωπηλοί, βαθειά έρωτευμένοι, βαθειά ευτυχισμένοι.

Η αδελφή της παρακολουθούσε το ειδύλλιο μās μ' ευχαρίστηση και ικανοποίησι. Μήπως δεν τα χραιστούσαμε όλα σ' αυτή;...

Μά η ευτυχία μās αυτή δεν κράτησε πολύ. Η Φλώρα άρρώστησε ξαφνικά. Ήταν φιλόσθενη, χρυσιγοιά με το παραμικρό, έβριχε διαρκώς. Όταν μού τώπε η αδελφή της έννοιωσα τη γη ν' ανοίγει κάτω από τα πόδια μου. Η μέρες μου περνούσαν πειά θλιβερές, χωρίς κανένα ένδιαφέρον... Ήθελα να την δω, να καθήσω πλάι της στο κρεβάτι, ν' άκούσω τη φωνή της, μά πώς;...

Θα το έπείραζε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα η μητέρα της;

(Από μιά φιλική επιστολή)

Κι' όμως ένα βράδυ η αδελφή της με πήρε από το χέρι και μ' άνέβασε επάνω. Η μητέρα της ήταν έκει. Η άσχηρότης της είχε υποχωρήσει στη μητρική αγάπη για το παιδί της. Μπήκα στην κάμαρη σαστισμένος κ' άρρησα πολύ να συνέλθω. Έτραυλίζα... Τά είχα χαμένα...

Η Φλώρα ήταν πλαγιάσμένη στο κρεβάτι της, με τα βλέφαρα μισόκλειστα. Στα γλυκά μάγουλά της είχαν άννθισει κόκκινα, πυρά τριαντάφυλλα. Την έφλογίζε ο πυρετός. Έπληρα το χέρι της στο χέρι μου κ' έκαγε — έκαγε φρικτά!... Θεέ μου πόσο σφιγγότανε η καρδιά μου...

Βλεπόμαστε έτσι κάθε βράδυ επί δέκα ήμερες. Κι' όσο η ήμερες περνούσαν τόσο έσβηναν η έλλειδες μου, τόσο η κατάστασίς της χειροτέρευε...

Τί είχε; Γιατί μού την έκαγε έτσι ο πυρετός, γιατί μού την φλόγιζε και την έλυωνε σαν το κεράκι;

Υποψιάστηκα τη φθισι κ' άνατρίχασα... Όχι δεν θάταν τόσο σκληρός, τόσο κακός, φονιάς και μακαλάρος ο Θεός...

Έξαφνα ένα βράδυ βρήκα το σπίτι κατάκλειστο και μαριάρωσα, πέτωσα στη θέση μου! Τί είχε γίνει; Πού είχαν πάει έτσι ξαφνικά; Γιατί δεν μού τώπαν, γιατί μού τόκουψαν;

Μιά γειτονίσσα μού φανέρωσε την άλλη μέρα όλη την τραγική αλήθεια. Είχε άρρώσθισει κ' η μεγαλύτερη αδελφή της Φλώρας κ' είχαν φύγει για το Μαρούσι... Ήσαν κ' η δυο φυματικές, σε κακή κατάσταση.

Το ύποψιαζόμουν αυτό. Μά μόλις άκουσα έτσι όμη και σκληρή την αλήθεια έννοιωσα την καρδιά μου να σπίζεται. Ένοιωσα το πνεύμα μου να σαλεύει! Τάχα κατάλαβε πειά όλα. Μου τόχαν κρύψει από καλώςήνη, για να με κρατήσουν μακριά απ' τον κίνδυνο της φρικτής άρρώστειας. Σόρηκα ως το σπίτι, κλειδώθηκα στην κάμαρά μου, οίχτηκα στο κρεβάτι κ' έλαφα, έλαφα μιά νύχτα ολόκληρη, γεμάτος έπιελισία, βρογγώντας σαν έζω που το σφάζουν!

Όταν ξεμείρωσε έφυγα για το Μαρούσι. Γύρισα σ' όλο το χωριό, ράτση παντού, μά δεν μπόρεσα να μάθω τίποτα. Ξαναπήγα την άλλη μέρα, δεν άφησα πόρτα που να μην την χτυπήσω, γεμάτος άγνοια και πόνο; μά του κάκου. Κανείς δεν ήξερε να μού πη τι έγιναν...

Δυό βδομάδες πέρασαν έτσι, δυό βδομάδες μαρτυρικές, ως που τέλει έμαθα την αλήθεια. Είχαν εγκατασταθή στο Χαλάντη. Έτρεξα άμέσως έκει και ρώτησα τον πρώτο άνθρωπο που βρήκα μπρος μου. Ήσαν ένας μεσοκοπος χωριάτης. Με κούταξε βλακωδώς και μούπε:

— Δυό κοπέλες άρρώστες... Τώρα πειά... Πεθάνανε προχτές κ' η δυό τους! Από φθισι μέσα σε δυό μέρες κ' οι δυό!... Κοίμα!... Ο Θεός ν' άνα...

Δεν σιάνηκα ν' άκούσω περισσότερα. Δεν μπορούσε νάταν σύμπτωση. Ήσαν αυτές. Αυτή!... Η μικρή μου άρρωστη αγάπη...

Έτρεξα στο νεκροταφείο, τρέλλος από λύπη κ' άπελπισία, δαγκωνοντας τα χείλη μου για να μην άρρώσω να κλάω μέσα στο δρόμο. Άνοιξα την πόρτα, μπήκα μέσα και μούφτασε μιά μονάχα ματιά για να δω που τις είχαν θάψει.

Τις είχαν βάλει πλάι-πλάι και τις δυό, τη μιά κοντά στην άλλη, έννομενες αδελφικά μέσα στην κόνα γη!

Σοφιστήκα παύον στο νοσηλ χωμα κ' άφησα την άπέραντη λύπη μου να ξεσπάσει σ' ένα πολύωρο θόρνο. Όταν τρέχουν τα δάκρυα η καρδιά έλαφραίνει...

Έπεφτε το βράδυ όταν βρήκα απ' το μικρό πληκτικό και στενάχωρο νεκροταφείο του Χαλάντη, περνοώντας μαζί μου λίγα άνθη απ' τους σφαούς πουχαν σκορπίσει πάνω στους δυό τάφους κοινετικά χέρια.

Τράβηξα άνοητα, απ' τα γρασίδια, μη δέλοντας να περάσω μέσα στο χωριό. Άξανα είδα μακριά, μέσα στη γλοι, μιά μεγάλη μούρη κηλίδα και θυμήθηκα τί μούχε πει συμπληρωματικά ο χωριάτης, που βρήκα προηγούμενος στο δρόμο:

— Έκει άριστερα στο γρασίδι: κάψανε τα ρούχα τους!

Πλησίασα, κούταξα και ράγισε η καρδιά μου. Άλλα χαμωμένα

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΓΑΛΛΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΛΩΝ

- Ο Άγγλος μυθιστοριογράφος Κόναν Ντόυλ έκανε την έξης σύγκριση μεταξύ άγγλικών και γαλλικών προτερημάτων. Στο ένεργητικό των Γάλλων βρίσκεται τα έξης :
- 1) Στη Γαλλία μπορεί να περάσει μία μέρα λαϊκής εορτής χωρίς να εμφανισθώ ούτε ένας μεθυσμένος.
 - 2) Το Παρίσι είναι καθαρότερο από το Λονδίνο.
 - 3) Ο Γάλλος είναι καθαρότερος από τον Άγγλο.
 - 4) Περνά λογικά την Κυριακή του. Πηγαίνει στο Μουσείο και όχι στην ταβέρνα.
 - 5) Η δικαιοσύνη είναι φθηνότερη στη Γαλλία.
- Στο ένεργητικό πάλι των Άγγλων είναι τα έξης :
- 1) Φρόνιμες ιδέες για τον πόλεμο και τις μονομαχίες.
 - 2) Ανθρωπισμός απέναντι των ζώων.
 - 3) Οι όρκοι άνθρωποι εξακολουθούν να γυμνάζονται.
 - 4) Η έφημερίδες λένε καμιά φορά την αλήθεια.

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ

Οι Παριζιάνοι δέν μένουν διόλου εύχαριστημένοι με το μπόγια ή μάλλον με την μέθοδο διά της οποίας συλλαμβάνονται τα αδέσποτα σκυλιά.

Κατόπιν άλλεπαλλήλων παραπόνων συνήλθε στη διεύθυνση της αστυνομίας ειδική επιτροπή υπό την προεδρίαν ενός δημοτικού συμβούλου, ή όπρια έζητase το ζήτημα της συλλήψεως των σκύλων. Η επιτροπή αυτή απέφρανή ότι θα ήτο φρονιμότερον να μελετηθώ ένας νέος τρόπος συλλήψεως με «λασσό». Με το «λασσό» ως γνωστόν, οι Ίνδοι συλλαμβάνουν τους αλχημάλωτους τους και τα άγρια άλογα.

Αποτελείται δέ το «λασσό» αυτό από ένα μακρότατο σχοινί ή μία άκρη του οποίου είναι δεμένη σε θηλειά. Η θηλειά σχηματίζεται με τέχνη εναντίον του ζώου και το πιάνει από το λαιμό...

στάχτη, άλλα καρβουνισμένα, άλλα μισοκάρανα, κείτονταν κάτω τα ρούχα και τα στολικά της σκρή; μου Φλώρεας και της άμοιρης αδελφής της! Πήρε το μάτι μου τη μικρούλα άσπρη της γόβας, άπαράλλαχτο λευκό περιστέρι, πληγωμένο και πεσμένο μέσα στις στάχτες!...

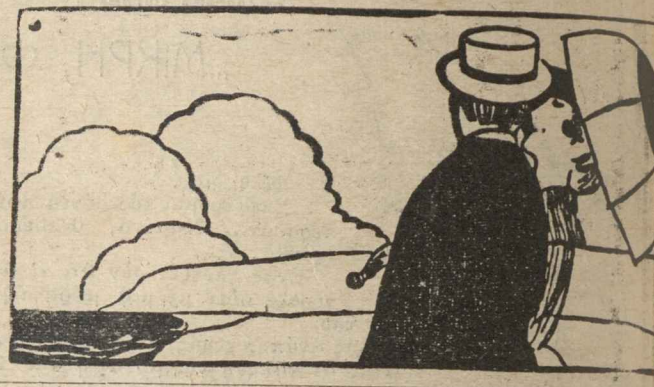
Ήταν άργα πειά όταν έφτασα στην πόλι, άφανισμένος, συντριμμένος, άτελειπμένος για όλη μου τη ζωή.

Ένας μήνας πέρασε στο μεταξύ. Νάχε ξαναγυρίσει τάχα ή χαροχαμένη μητέρα στο ήσυχο σπίτι της όδου Κολοκυθούς; Δέν είχα τη δύναμη να κατέβω ως εκεί. Γιατί άλλως τε...

Μιά νύχτα που γύριζα με το τράμ απ' την Κολοκυθού ένοιωσα άξαφνα ένα γρήγορο κι άπότομο χτυποκάρδι. Περνούσαμε κείνη τη στιγμή κάτω απ' το σπίτι της φτωχής μου άγνης. Σήκωσα τα μάτια μου συγκινημένος προς τα παράθυρα. Κι άξαφνα χωρίς να το περιμένο αντίκρισα τη μητέρα της, μαυροτημένη, χλωμή, γηρασμένη. Έκλεινε αυτή τη στιγμή το τράμι. Μ' είδε κι αυτή. Το βλέμμα μας συναντήθηκε. Έπιασε με τα δύο της χέρια το κεφάλι της, έκρυψε το πρόσωπό της στις παλάμες της κι άρχισε να κλαίει...

Τελειώνω δώω φίλε μου. Τί περισσότερο να σου γράψω; Σκέφτομαι τα χρόνια που πέρασαν... Χαμένα, θλιβερά, χρόνια!... Χωρίς άγάπη, χωρίς έλπίδα, χωρίς έρωτα... Ένας γλετζές δέν θα τ' άγόραζε ούτε με μία μέρα της ζωής του!...

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η πιο παράξενη έπιγραφές

Κάποιος κοσμογυρισμένος Εύρωπαίος δημοσιογράφος έξέδωσε τελευταίως ένα βιβλίο στο όποιο περιέλαβε όσες παράξενες και πρωτότυπες έπιγραφές ξενοδοχείων είδε κατά τα διάφορα ταξίδια του. Από το βιβλίο αυτό μεταφράζουμε τα παρακάτω :

Το 1900 στο Παρίσι βρίσκονταν κοντά στον πύργο του Άιφελ ένα μικρό καπηλειό με την έπιγραφή :

«Σταδμός πρώτων βοηθειών κατά της δίψης»

Ένα άλλο καπηλειό στο Λονδίνο έχει πάνω από την είσοδό του την έξης τεραστιά έπιγραφή :

«Υποσχόμεθα στους άξιότιμους κυρίους πελάτες να τους κάνουμε στούπι στο μέθυ με δύο μένεν πέννες»

Άλλά ή πιο παράξενη έπιγραφή βρίσκεται σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο έστιατόριο στα περίχωρα του Νέφσατελ της Έλβετίας. Στην πόρτα του ύλάρχει ή έξης φρικιαστική έπιγραφή :

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Έδώ σφάζονται κοτόπουλα, στραγγαλίζονται κουνέλια, διαμελίζονται έρίφια, ξεκιλιάζονται ψάρια, γδέρνονται βράτρες, πυρπολούνται χέλια, ξεφτερουγίζονται πουλιά. Και μένον οι πελάτες καλοπερνούν!...

Μία άπροσδόκητος νεκρανάστασις!

Η νεκραναστάσις έχουν γίνει πλέον συνηθέστατα φαινόμενο στην εποχή μας. Κάθε τόσο αναγγέλλεται από τα διάφορα μέρη της γης και από μία νεκρανάστασις.

Τελευταίως έγινε άκομη μία στο Τόκιο της Ιαπωνίας. Ο γνωστότατος πολυκατομιμουσιόχος και μεγαλοβιομήχανος Κιχασσίρο Όκοιτο, που οι κάτοικοι του Τόκιο και οι άμερικανοί δημοσιογράφοι τον άνωμαζαν ο Κροίσος της Ιαπωνίας, έπέφερε έδώ και κάμποσο καιρό από καρκίνο του στομάχου.

Τόν ένοσήλευαν οι καλύτεροι γιατροί της Ιαπωνίας και μερικοί απ' τους διασημότερους της Άμερικής, οι όποιοι είχαν προσκληθώ επίτηδες στο Τόκιο. Άλλά όλες ή προσπάθειες των έσπων μόνων δέν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Και τέλος ένα άπόγευμα, ο Κροίσος της Ιαπωνίας άπέθανε...

Οι γιατροί που τον νοσήλευαν διεπίστωσαν, φυσικά, το θάνατό του. Η είδησις διεδόθη άμέσως παντού και όλες ή έφημερίδες έσπευσαν να την δημοσιεύσουν σε έκτακτες έκδόσεις, και να την συνοδεύσουν με μακροσκελείς βιογραφίες και νεκρολογίες.

Συγχρόνως οι συγγενείς του Κροίσου, έκάλεσαν τους άριστούς ιερείς του Τόκιο για να ψάλλουν τις νεκρώσιμες ακολουθίες.

Ξαφνικά όμως, λίγες ώρες μετά τον θάνατο και ενώ είχαν τελειώσει ή νεκρώσιμες τελετές, οι ιερείς και συγγενείς του νεκρού, είδαν να άνοίγν τα μάτια του, ν' άνασηκώνν το κεφάλι του, με μία λέξη να επανέχεται στην ζωή!... Τό τι έπικολούθησε δέν περιγράφεται. Η είδησις της νεκραναστάσεως του Κροίσου της Ιαπωνίας άνεστάτωσε δολόκληρο το Τόκιο. Οι γιατροί που τον νοσήλευαν και που διεπίστωσαν τον θάνατό του τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς.

Ένας απ' αυτούς, ο διασημότερος από όλους, καθηγητής των στομαχικών νοσημάτων στο Πανεπιστήμιο του Τόκιο, στους δημοσιογράφους που τον ρώτησαν σχετικώς, είπε τα έξης :

«Σε ώριμες περιστάσεις μπορεί να άποκαταστήθω και πάλι ή λειτουργία της καρδιάς, αν κάνει κανείς ένα δυνατό μασάζ στον νεκρό».

Στην περίπτωσι του Ιάκωνος εκατομιμουσιόχου ή ζωή επανήλθε μόνη της στο νεκρό κουφάρι του.

Έτσι ο περίφημος Κροίσος της Ιαπωνίας ζή ήδη και βασιλεύει!...

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο κατάλογος των εισφορών διά τον έρανον του «Μπουκέτου» ύπέρ των σεισμοπαθών Κορίνθου θα δημοσιευθώ εις το προσέχ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Φ.

Μέσα εις τόν πλέον κοσμικόν κύκλον, που συνήθως είναι πιστοι άντιγραφαι αι μιν των δέ, χρησιμεύει ως μία εύχαριστη πρωτοτυπία. Είναι καλλιτέχνις προικισμένη με ταλέντο ζωγραφικής, τα σκίτσα της είναι δείγματα ύποδεικνύουν άντίληψιν καταπληκτική. Σιλουέττα έκφραστική, φυσιογνωμία έξυπνη, δμίλει περισσότερον γαλλικά παρά έλληνικά, ίσως έπειδή άρκετά ήη πέρασε στο Παρίσι.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξιώσεις παρά τω κ. και τη κ. Μονταίν.

Ένα πελώριο χώλλ περιτριγυρίζεται από μεγαλοπρέπεις αιδούσας διακοσμημένας σε στυλ μόδερνο και με πολύ γούστο.

Η αιδουσα του χορού είχε διατεθεί στο μπριτζ.

Η οικόδεσποινα έδίδετο τους νεκλημένους της βοηθουμένη από τις χαριτωμένες κόρες της Δες Τζένη και Μπερτέλα με τουαλέτες κομψότερες μπές και μπλέ.

Ένδιαφέροντες τύποι εύμορφιάς ή κ. Wartman σιλουέττα έκτος συναγωνισμού με χαριτωμένο μαυρό φόρεμα «Μοντέλλο Βιοννέ», και κ. Wells πολύ πικάντικη φυσιογνωμία.

Αι όρραι αιθούσαι ήσαν εν άπαρτί. Από τόν γνωστότερον άθηναικόν κόσμον κ. και κ. Β. Λοπρέστη, κ. και κ. Α. Μπεράκη, κ. και κ. Γ. Μανκιά, κ. και κ. Θ. Φωτιάδη, κ. και κ. Μ. Μανιά, κ. και Δις Λεπταράκου, κ. και Δις Σανδραφον, κ. Σεβαστοπούλου, κ. Μαιτσηνιώτη με τουαλέττα ρόζ λευκέρι συνδυασμένη άρμονικά με την κομψοτική εύμορφία της, κ. και κ. Π. Πετροκοκκίνου, κ. και Δις Φωστηροπούλου κ. και κ. Στ. Φωτιάδη χαριτωμένη εμφάνισις με τουαλέττα έμπριμέ και μαυρό καπέλλο, κ. και κ. Κυριακού, κ. και Δις Λίτσα, κ. Α. Λαδοπούλου.

Έξαισία εμφάνισις κ. και κ. Αργυροπούλου, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. και Δις Αβέρωφ, κ. και κ. Μελά, κ. και κ. Π. Χέλμη, κ. και κ. Μιλονάκη.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην δεξιώσεις παρά τω κ. και τη κ. Άντ. Μπενάκη.

Τό σπίτι άποδίδει έντύπωσιν μουσείον, τόσον ενδιαφέρουσαι και πολύτιμαι εις αι συμπεριλαμβανόμενα συλλογαι. Μέσα σε μία διγίρνα τα πλέον δυσεύρετα παλαια κοσμήματα. Άλλού σπανις τεχντοσιπίας κομμοτεχνήματα και άριστουργηματικά ταμπλό.

— Την παρελθούσαν Παρασκευήν τσάι-μπριτζ παρά τω κ. και τη κ. Άλ. Δημητριάδη.

Σε μία μαγευτική σέρρα ένα γκρουπ από όραιες κοπέλλες πλαισιωμένες από όμορφα λουλούδια. Διακρίνονταν Δα Ντέπη Δημητριάδη φέρουσα έμπριμέ κίτρινο με λουλούδια κόμβ, Δα Μικτή Ζαφειροπούλου με ζωρδέτ κόκκινη, Δις Σούτσου με πράσινα, Δις Δωρτέ Ντεμπλάι με μπλέ-σιέλ, Θανμάσια συνδυομένη με την ξανθή εύμορφία της, και καπελίν λευκή με τοράντα κίτρινη και μπλέ-σιέλ.

Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Πετρίδη κομψή σύνολον μπλέ-μαριν εν συνδυασμώ λευκού, κ. και Δες Ταμπάκοπούλου με μόβ-ρόζ έμπριμέ κ. και κ. Βαλλιάνου μαυρό κομ. ότατον σύνολον, κ. και κ. Γρηγοριάδη μπλέ-σιέλ και κόκκινα μπλέ, κ. και κ. Ντερμαλιδά με γκρι άρζαν, κ. και κ. Βασιλειάδη, κ. και Δις Κωνσταντινίδη πολύ εύμορφη με γκρι-μπλέ, κ. και Δις Πράττερ σύνολον παριζιάνικο άποτελούμενον από φόρεμα μπές και άσπρο έμπριμέ, καπέλλο μπές, μαντί από κασσί μπές με λέντ.

Η όραιότερα εμφάνισις ήτο της Δος Λούση Ρωσέτη με φόρεμα πολύ σίχ από μουσελίνα λευκή και γκρι και βέστα μπλέ ρουά, που προσέδιδεν πρωτυπικήν νότα.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΒΑΥΜΑΖΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έκλεκτών περιεχομένων της είναι και τα έξης :

«Καλλιτέρα στη φυλακή» διήγημα του κ. Θάνου Δογάνη. «Τό που του πνίγει», «Βουνό με βουνό δέν αμίγει», «Η τρομερή Γη του πυρός», «Η έρωτική φωλιά», άριστοεγγραμματικό διήγημα του Τερζέ, «Τό παιδί του» γεγραμμένο διήγημα, «Τό βάλλε του θανάτου», «Τό πατρικό» Κορσικανική ιστορία κλπ.

Επίσης ή συνέχεια του τρομακτικού μυθιστορήματος «Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ».

και του γλυκυτάτου και περιπετειώδεστατου μυθιστορήματος «ΜΕΡΣΕΛΕΣ Η ΗΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ» του κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Παρακολουθήστε επίσης τας όπερούχους ερωτικές-ιστορικές ασλίδας «ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ» που άρχισαν δημοσιεύμενες με την «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ» κλπ. κλπ.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΖΕΣΤΗ - ΨΥΧΡΑ

— Τί ζέστη! Ούφ, θα λιώσω στον ιδρώτα, Κοντεύει να μου σείρη το μυαλό. Κ' εν τούτοις σείς κυρία, πρώτα-πρώτα Ένώ περὶ της ζέστης σās μιλώ, Έσείς μ' άνάβετε άκόμη τη φωτιά Με μία σας θερμή, δλόθερμη ματιά.

— Καλά, αφού ή ζέστη σας πειράζει Είς τὸ έξης ψυχρά θέ να γενώ, Μου εἶπε, κι' ούτε πλέον με κυττάζει, Ούτε την μέλλει διόλου αν πονώ. Καί φεύγει, φεύγει δπου με βλέπει ή τρελλή... Άχ! ή ψυχρότης της με καίει πειδ πολύ.

Guerrier

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Ο Ρωμαίος Κήνωρ Δομίτιος Αινόβορος εισήγαγε κάποια εις δίκην τόν συνάδελφό του Κράσσο επί τῷ λόγω ότι άγαπούσε εξαίρετικά ένα ψάρι του είδους των μυραϊνών, τὸ όποϊον δσο άκόμη ζούσε τὸ έστόλιζε με μαργαριτάρια, όταν δέ άπέθανε τὸ έθρήνησε και τὸ ύψωσε και πολυτελή τάφο. Ο Κράσσος όμως δέν κατεδικάσθη γιατί κατώρθωσε να δώση άστέιο χαρκτήρα στη δική, ισχυρισθείς μεταξύ των άλλων εἰρωνικώς ότι ο Δομίτιος ο όποιος τόν κατηγορούσε, δέν έθρήνησε τόν θάνατον τριών άλλεπαλλήλων συζύγων τās όποιās έχασε!...

δεξιώσεις-μπριτζ, παρά τω κ. και τη κ. Δ. Δοβέρδου.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν έσπερις εις την Ίταπικινήν Πρεσβείαν.

Παρέστη το διπλωματικόν σώμα και έκλεκτά μέλη της Άθηναικής κοινωνίας.

Η Μονταίν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Έτελέσθησαν εν Stanley-Ville (Congo Belge) οι γάμοι της Δος Καίτης Μαρίνου μετά του κ. Γεωργ. Παπαδόγλου. Είς τούς νεονύμφους εύχόμεθα τόν βίον άνθοςπάρτον. Β.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» εδρίσκονται εις την εύχάριστον θέσιν να γνωρίσουν προς τούς εν Άμερική και Καναδά άναγνώστας και φίλους των ότι άνέθεσαν την γενικήν άντιπροσωπίαν αυτών καθ'όλας τās «Ην. Πολιτείας και τόν Καναδά εις τόν εν Νέα Υόρκη διακεκριμένον άμογενή κ. Δημήτριον Στρού μπου προς τόν όποϊον δέον να άπευθίνωνται πάντες οι έπιθυμούντες είτε να έγγραφώσι άνδρομηται είτε να ζητήσουν οίανδήποτε πληροφορίαν σχετικήν με τα δύο περιοδικά. Ο κ. Δημήτριος Στρούμπκος έχει πλήρη εξουσιοδότηση, όπως έγγραφή συνδρομής εις τās «Ηνωμένας Πολιτείας και τόν Καναδά».

Η Διεύθυνσις τού νέου άντιπροσώπου μας :

D. STROUMBOS

261 West 85th St.

NEW YORK, CITY

Η έτησία συνδρομή δι' έκαστον εκ των δύο περιοδικών είναι πέντε δολάρια.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

Μου άρέσει ή ελεύθερη ζωή και σιγά-σιγά έτσι που έγινε μεσόκοπος, έχω γίνει κι' εγώ-στής. Στά καλά καθούμενα, όμως, μου ήλθε σάν μπόμπα άπ' τόν ουρανό ένα παιδί στην άγκαλιά μου!

Μή με κατηγορήσετε, παρακαλώ. Δικό μου δεν εινε βέβαια. Εινε παιδί της αδελφής μου, της καυμένης της Ζουλιέττας, που πέθανε χήρα και κατεστραμένη στη Λίλη. Αυτή μου άφησε την κόρη της με μία πολύ συγγενική διαθήκη. Καυμένη τρελλή αδελφούλα μου, που πήγες να με κάνεις θετό πατέρα με τό στανιό! Πώς σου τυχνε ν' ανακαλύψεις ότι έχω σπλάχνα κι' εγώ;

Σοβαρώς, φίλοι μου, δεν θα μπορέσω, βέβαια, να κρατήσω αυτό το παιδί κοντά μου. Θα βρω μία καλή γυναίκοιλα που ν' αναλάβει την φροντίδα του. Καλλίτερα μάλιστα να εινε χωριάτισσα αυτή ή γυναίκα και νά ζή στην έξοχή. 'Ο καθαρός άέρας εινε ωφέλιμος γιά τα μικρά. Κι' εγώ θα πηγαίνω να βλέπω την ανηψούλα μου κάθε τρεις μήνες, όταν πρόκειται να πληρώσω την τριμηνία της...

20 Νοεμβρίου

'Ηλθε το καυμένο το κοριτσάκι. Τό λένε Ζίτα. Δεν την άνω- γνώρισα άμέσως κι' αυτό μ' έκανε νά ντραπώ λιγάκι. Τι περίεργο πράγμα! Δέ μιλεί λοιπόν μέσα μου ή φωνή του αίματος; 'Η αλήθεια όμως εινε πως την είχα δει μία φορά μονάχα, την ήμερα που βαφτίστηκε. Τότε θα ήταν είκοσι ήμερών το πολύ και τό ξέρουμε δά πως όσο γεννάει ο άνθρωπος τόσο αλλάζει...

Σήμερα εινε μία μικρή μελαχροινούλα τεσσάρων χρόνων, μ' ένα μακρουλό προσώπακι, μεγάλα μαύρα μάτια και όψη όχη.

Εινε τόσο γλυκειά ή καυμένη και κάποιος πόνος ζωγραφίζεται στα όμορφα πατάκια της...

— Άν σ' άρέσει τό διάβασμα, της είπα, ή βιβλιοθήκη μου εινε στη διάθεσί σου!

'Η Ζίτα με κυττάζε σοβαρά και μου είπε:

Ξέρω να διαβάζω τις εικόνες του «Κοντορεβι-θούλη», της «Σταχτοπούτας» και του «Παπουτσώμε-νου Γάτου»...

Νά διαβάξω τις εικόνες... Τι παιδική άφέλεια! Φαντάζεται χίλιες δυό παράξενες μ' χαριτωμένες ιστορίες σχετικές με τις εικόνες που κυττάζει. Είσαι όμως βλάκας, μπάριπα Πέτρο μου, ή ανηψούλα σου μάλιστα εινε τεσσάρων χρόνων, και δεν πρέπει νά ζη- τάζ άπ' αυτήν περισσότερα!

'Η καυμένη ή υπηρέτριά μου δεν μπορεί νά συνέλ- θη άκόμα άπ' την έκπληξή της. Εινε γρηά και όμως την λέν Αγγή. Τι ειρωνεία!

Κύριε, μου φώναξε στο τέλος, αυτό τό παιδί, έτσι που εινε ντυμένο, εινε σάν δερμάτι!

— Έκνιτταζε με κάποιαν έκπληξη τη Ζίτα.

— Αλήθεια! αλήθεια! γρηά Αγγή μου! Δεν εινε ντυμένη όπως τ' άλλα τα παιδιά... μά τι της λείπει λοιπόν;

— Πολλά μου ζητάτε, κύριε!

— Αγγή, είπα τότε, νά πäs τη Ζίτα στο ράφτι μου... 'Οχι... τι κάθονται και λέω!... Νά την πäs καλλίτερα σ' ένα μεγάλο κα- τάστημα, και νά την ντύσουν άπ' την λοσφή ως τά νύχια!

'Η γρηά υπηρέτρια έβγηκε έξω χτυπώντας την πόρτα. Την άκουσα, μάλιστα, που έλεγε:

— Θα μουόθη τρέλλα μ' αυτό τό κεντούβελο! Φθάνει νά τε- λειώσουν όλα καλά και νά μ'ήν έχουμε τίποτε μπελάδες!

— Μείνε ήσυχη, Αγγή. Έβαλα μιάν άγγελία σέ τρεις ήμεμέρι-δες: «Ζητείται γυναίκα σοβαρά, δεχομένη ν' αναλάβει την φύ- λαξι κόρης 4 ετών...»

'Η Ζίτα γύρισε πίσω. Την άκούω που φιλεί τη γρηά Αγγή μου και ψιθυρίζει χαδιάρικα: «Αγγή, μικρούλα μου Αγγή, τι όμορ- φη που είμαι τώρα!»

— Α! ναι, άκούω και λέει ή γρηά με γλυκειά φωνή, έντελως άγνωστη γιά μένα ως τώρα. Είσαι μία κουκλίτσα, μικρούλα μου Ζίτα!

Αυτή που ήταν έτοιμη νά την στείλει στο διάβολο, τη λέει τώρα κουκλίτσα! Τι μεταμόρφωσις!

Και όμως ή Ζίτα εινε πολύ χαριτωμένη. Έχει κάτι τσαχπίνικο μά και ντισεγκέ έπάνω της. Μά γιατί νά διαφέρει τόσο πολύ τώρα που φοράει τά καινούργια ρούχα;

Τό παλιό της φόρεμα θάταν φαίνεται πολύ φα- ρδύ, έτόλμησα νά ψιθυρίσω.

'Η Αγγή μου έγέλασε κατάμουτρα κι' άπάντησε:

— Έλειπαν όλα κύριε άπ' την καυμένη την μικρούλα μας! Πού νά καταλάβετε όμως σεις από τέτοια πράγ- ματα!

Η ΖΙΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ-ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΩΝ

Έκανα μία κίνηση άποθαρόνσεως, ένώ ή Ζίτα έφερνε βόλτες σάν θεότρελλο κατσάκι κι' έγελούσε κι' έφώναζε, γεμάτη έντρομο. Στο τέλος πήδησε στά γόνατά μου.

— Εύχαριστώ, μπαμπούλη μου, έψιθύρισε σχεδόν μέσα σ' α- τί μου ξαφνικά, γεμάτη από πολλή συγκίνηση.

Έπειτα μου έτύλιξε τό λαμό μέσα στα δυό μπροστάκια της κι' άκούμπησε τό όλόδροσα γελάκια της στο κακοζουσιμένο μά- γουλό μου. Κι' έμεινε κολλημένη εκεί πολλή, παρά πολλή ώρα...

Τι γεροξεκοντιάρας που είμαι! Μου φαίνεται πως έκλαψα σ' αλήθεια!

1 Δεκεμβρίου

Σήμερα τό άπόγεμα άπάντησα στο δρόμο τό φίλο μου Λουί- ανό Φερμουλ, που μόλις με είδε έφώναξε θυμωμένος:

— Μά τι έπαθες, χριστιανέ μου, κι' έχουμε τόσον καιρό νά σι- δούμε;

Μά την πίστιν μου, δεν έλεγε ψέμματα... Δέ βγαίνω πειά έξω. Πρέπει, βλέπετε, νά φροντίσω γιά τη Ζίτα...

Τό βράδυ καθόμαστε κοντά στο τζάκι και της διηγούμαι άτέ- λειωτα παραμύθια... Θεέ μου, που κήδησα και τά σοφίστηκα όλα αυτά; Σε κάθε διήγησί μου βλέπω και ζωγραφίζεται στά μεγάλα της μάτια άλλοτε ή φρίκη και άλλοτε ή χαρά της μικρούλας όλο- δροσης ψυχής της.

Τι άστείο πράγμα εινε ένα μικρό παιδί!

— Μπαμπούλη μου, μου λέει, μή μου χαλάς τό παραμύ- θι μου... γιατί σέ πήρε ο ύπνος;

Τό όνειρό μου σβήνει και ξαναγυρίζω στην ιστορία μου, ένώ ή Ζίτα πηδάει άπ' τη χαρά της.

Α! μά πρέπει νά γλυτώσω επί τέλους άπ' αυτό τόν μπελά! Κατάντησε στο τέλος άηδία!

3 Δεκεμβρίου

'Η Ζίτα έπλάγιασε. Άναψα ένα τσιγάρο και είπα άπορασιαστικά:

— Αγγή, ή Ζίτα δά μάς άφήση. Βήκη άπ' τέ- λους μία γυναίκα που δά αναλάβει τη φροντίδα της...

— Α, θεέ μου! Τι ματιά δέν έκείνη που μου έ- ριξε ή Αγγή!

— Ο κύριος εινε άκαρδος!... έφώναξε. 'Ο κύ- ριος εινε τέρας!

Κι' έφυγε κι' έπήγε στη κουζίνα όπου την άκουσα πως την έπιασαν λυγμοί.

Πατώντας στά νύχια μου, έπήγα στην κάμαρη της Ζίτας. Κοιμάται με μισοανοιγμένα χείλη. Τα με- γάλα βλέφαρά της κάνουν μία σκιά στά ροδινα μα- γουλάκια της. 'Η άδύνατη άναπνοή της άνασπώνει τό στήθιά της.

Τι όμορφο που εινε ένα μικρό παιδί!

Ξαφνικά την άκούω που ψιθυρίζει μέσα στον ύ- πνο της: Μπαμπούλη, πäs τό παραμύθι της 'Καλής χαμόγελο που έχω δ'ή ως τώρα.

Έφίλησα τις μπουκλιτσές τόν μαλλιών της και σιγά-σιγά πάλι βγήκα έξω.

Έλα, γρηά Αγγή, πäre τά δάκρυά σου! 'Η Ζίτα δά μείνει μαζί μας. Τόσο τό χειρότερο επί τέλους! Μά την αλήθεια με ξετρελλάνει κι' έμένα! Άς πνε νά μάς κοροϊδεύουν ο Φερμουλ κι' οι άλλοι! Τι με νοιάζει έμένα; Έγώ θα διηγηθώ της Ζίτας μου την πιο παράξενη ιστορία, την ιστορία ενός γεροντοπαλλή- ρου που ή παγομένη του καρδιά άναψε και κόρεσε...

Γιά πäs μου όμως, μερμπανάκο μου, την άξίζεις τόσο μεγάλη εύτυχία;

Ανρϋ-Ζακ Προυμϋν

ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— 'Η φίλια εινε ή μεγάλη λέξις που μεταχειρίζονται ή γυναίκες, είτε γιά νά προκαλούν τόν έρωτα είτε γιά νά τόν άπομακρύνουν.

Σαιντ Μπερ

— Σε μία γυναίκα που στερείται τόν μέσον της ζωής, ένας σύζυγος εινε πολύ πιά άπαραίτητος, άπ' ότι σ' έναν σκυλό ο άφέντης. Αυτή άλλάσσει εινε ή βάση και ο σκοπός της άνατοφής κάθε κοπέλλας, καθώς πρέπει στην σημερινή κοινωνία. Νά κερδίση την εύνοια κάποιου πλουσιού κα- ρίου και νά έξασφαλίση διά τού γάμου την νοητή της πε- ριουσία του.

Γ. Μπένερ Σέου

— 'Η άσχημία έχει τό εξής πλεονέκτημα άπάντα της ώραϊότητος. 'Οτι ή δεύτερη περνάει γρήγορα, ένώ ή πρώτη μένει.

Μπαλζακ

— Μου εινε εύκολότερο νά κάνω νά συμφωνήση όλο- κληρη ή Εδρώπη, παρά δυό γυναίκες.

Λεουδοβίκος 14ος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τη στιγμή έκείνη άκριβώς, ο λοχαγός άκουσε τό χρομετισμό της Γεζαβέλας.

— Κοιλία τού Βεελζεβούλ!... ούρλια- ξε. Μήπως έχουν άπόφαση νά σφάξουν και την φοράδα! 'Α! αυτό ποτέ δεν θά τους τό άπετρέψω. 'Ο κ. Μονμρανσύ· δεν θά μπορέση ποτέ νά μου την άνοιχοδο- μήση.

Και ο τυχοδιώκτης όρμησε σάν άστρα- πη έξω άπ' τό πανδοχείο. Διέσχισε με βή- μα στερεό τό πλήθος που ήταν συγκεν- τρωμένο στο σταυοδρόμιο και πήδησε στη φοράδα του. Οι Ουγενότοι δταν είδαν, τόν άνδρώπινο αυτόν άνδράντα, τόν ώ- πλισμένο σάν άστακό, τά έχασαν...

Τό πιστό ξδω δταν αίσθάνθηκε τόν κύριό της νά την ίππειυ άρχισε νά κλω- τιάει και νά πηδάει με τόση λύσσα, που τους άπεμάκρυνε όλους από κοντά τους.

— Εύγε, κόρη μου, λαμπρά! φώναξε ο στρατιωτικός. Θά έχως γιά την καλή σου διαγωγή ένα ποτήρι γλυκό κρασί στο προσεχές σου γεύμα.

Τότε όμως οι Ουγενότοι άντελήφθη- σαν τό λοχαγό.

— Στη φωτιά και αυτός και τ' άλόγό του! έφώναξαν. Και τά ρόπαλα και τά ραβδιά σηκώθηκαν πάνω άπ' τό κεφάλι τού Ρολάνδου Φερουλιάκ.

— 'Ο Ρολάνδος άρχισε νά γελάει.

— Στη φωτιά είπατε; ρώτησε με ειρωνικό χαμόγελο τρομε- ρώτερο κι' άπ' τόν πιο άγριο θυμό. Μά την μίτρα τού Παπά, τό έζερτε, γενναίοι μου, πως είστε πολύ αϋθάδες; 'Ο πρώτος που θά τολμήση νάγγιξη τ' άλόγό μου ή έμένα, θά τόν κάνω δυό κομ- μάτια—νά, σάν έτούτο δω τό κοντάρι!...

Συγχώνως ο Ρολάνδος έκοψε πέρα-πέρα, με μία τρομερή σπα- θιά, τό χέρι ενός τών Ουγενότων, που τσιμαζόνταν ν' άρπάξη τό χαλινάρι της άγαπημένης και πιστής του Γεζαβέλας. Κατόπιν ά- γκάλασε τό λαμό της φοράδας του και της είπε γλυκά, σάν νά μιλούσε σ' έρωμένη του:

— Έλα, κόρη μου, της είπε, θά σου δώσω άμέσως ότι σου ή- ποσέθηκα.

Ένωμεταξύ όμως, μετά την πρώτη στιγμή της έκπληξσεως και της ταρραχής, ο κύκλος τών διαμαρτυρομένων, είχε άνασηματι- σθή πικνότερος κ' άπειλητικότερος γύρω από τό λοχαγό και τη φοράδα του.

— Είς θάνατον! Είς θάνατον! ούρλιαζαν όλοι.

Ένας νέος που κρατούσε στά χέρια του ένα τσεκούρι, τό έ- κράβαινε πάνω άπ' τό κεφάλι τού Ρολάνδου, έτοιμος νά τού τό συντρίψει. Έκείνος όμως έστριψε και τόν είδε, θυμωμένος έξαι- ρετικά, τράβηξε τό σπαθί του, τό όποιο διέγραψε γρήγορα μία κα- μπίλη στον άέρα. 'Ο νέος με τό τσεκούρι έβγαλε μία δυνατή κραυ- γή πόνου. Τό χέρι του μαζί με τό τσεκούρι έπεσε κάτω στο χόμα, κομμένο.

Πλησιάζε τώρα, μά τά κέρατα τού Διαβόλου! φώναξε ο τυχοδιώκτης δυνατά και δά διτε πως ο λοχαγός Ρολάνδος Φε- ρουλιάκ τά βγάξει πέρα μ' ένα σκυλολόι σάν τό δικό σας!... Α, θέλετε νά μάς κά- νετε, έμένα και τ' άλόγό μου; Βροντή τού Θεού! δομαράστε λοιπόν!... Έλα, έλα, άστραφτερό μου σπαθί, δείξε σ' αυτούς τους άρχαίους ότι σ' έφτιαξε στο Τολέδο ο πρώτος όπλοποιός της 'Ισπανίας...

Και λέγοντας τά άπειλητικά αυτά λόγια διέγραψε γύρω του, σάν 'Ομηρικός ήρωας, με τό σπαθί του, άστραφτερούς κύκλους, μαρσά σταύς όποιους κι' οι θαρραλεώτε- ροι από τούς έπιδρομείς έκαναν πίσω.

— Α! φώναξε ένας από τούς νέους. Εινε ο ίδιος ο Διάβολος...

— Ναι, άπάντησε ο Φερουλιάκ, και πλησίασε, άν θέλεις, λίγο στά κέρατά του...

Έξαφνα ένας άνθρωπος, σά σκιά και σά αντίστυμα, όρμησε στη μέση τών έπι- τρεμένων.

— Τι κάνετε; φώναξε. 'Ο πολεμιστής αυτός εινε έκείνος γιά τόν όποιο μάς μίλη- σε ο κύριος τού Κανδάλ! Αυτός ειν' έκεί- νος που δά μάς κάνει νά νικήσουμε τούς έχθρούς τού Κυρίου... Αφήστε τον ήσυχο αυτόν τό άλόγό του!...

Οι νέοι έπιδρομείς άπομακρύνθηκαν ά- μέσως. 'Ο προφήτης, γι'ατί αυτός ήταν ή σκιά,

Παρακολουθούσε φοβισμένος την φασαρία...

έξακολούθησε με φωνή τρομερή:

— Εινε ντροπή σέ σäs, που είστε ο στρατός τού Θεού, νά έπι- τρεσθε σά λύκος έναντίον ενός άγνώστου Διαβόλου...

Και άποτεινόμενος προς τό λοχαγό, έπρόσθεσε:

— Υιέ τού Ιερώς Γαβαά, τράβα με τό άλόγό σου προς άνατο- λας. Σε περιμένο στο πένθιμο σπίτι, όπου ο κληρονομός τών κο- μήτων Κανδάλ δεν θά ξαναγυρίση πειά... Πήγαινε!... Σε περιμέ- νουμε γιά τη μεγάλη ήμερα που πλησιάζει...

'Ο Φερουλιάκ, βλέποντας ότι τό πλήθος που τόν περιστοίχιζε έπαψε πειά νά εινε άπειλητικό, ξανάβαλε τό σπαθί του στη θήκη του και άκουμπώντας τό εύρωστο χέρι του άπάνω στον κοκκαλιάρι- κο ώμο τού προφήτου, είπε:

— Καλέ μου φίλε, σ' αυτή την καλύβα που βλέπεις έκεί και ή όποία λέγεται 'Ερυθρό Καπηλειό, υπάρχει ένας αγαθός χαμπούνης, ο όποιος έχει ένα πρώτης τάξεως κρασί. Άν μου κάνετε την τιμή νά με συνοδεύσετε ως έκεί, θάδειάσουμε κανένα-δυό ποτήρια κρα- σι στην όγεία σου, ή όποία—δέ μου φαίνεται καθόλου περίεργη...

— Δεν τρέφομαι παρά μόνο με στάχτη και πίνω τά δάκρυά μου: άπάντησε με πένθιμη φωνή ο προφήτης.

— Κατά διαβόλου! φώναξε τότε ο προφήτης. 'Η τροφή σου εινε πολύ άσχημο και τό πιτό σου τιποτένιο. Δεν ξαφνιάζομαι διόλου τώρα, βλέποντάς σας που είσαι σκελετός!...

— Τό σώμα τού άνθρώπου εινε ράκος!

— Πέσ' το όπως θέλεις, εγώ όμως άγαπάω τό δικό μου και έ- πιθυμώ νά τό ποτίσω κάθε τόσο. Πάμε όμως στην ταβέρνα γι'ατί θέλω νά σου μιλήσω.

— Δέ μπορείς νά μου μιλήσης έδω πέρα...;

— Μπορώ εξαίρετα.

— Τότε λέγε τι έχεις νά μου πής;

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΡΟΛΑΝΔΟΥ

'Ο Φερουλιάκ έστριψε τό μουστάκι του:

— Τι έχεις νά μου πής; ξανάπε ο προφήτης. Μίλα γρήγορα, γι'ατί ή ώρα περνάει κι' ο στρατός τού Κυρίου πρέπει νά εξακο- λουθήση τό δρόμο του...

— Έν πρώτοις, πως σέ λένε, εξαίρετε φίλε μου;

— 'Ονομάζομαι 'Ονος τού Βαλαάμ.

— Έντετα τού Διαβόλου! Και γιά ποιό λόγο σέ λένε έτσι;

— Γι'ατί ο θεός έδωσε και σέ μένα τό χάρισμα της όμυλίας, ο- πως τό έδωσε και εις τόν δονον της Γραφής.

— Πολύ καλά. 'Η μεγάλη σου ή μετιοφοροσύνη! Και τώρα φίλε μου 'Ονε, εξήγησέ μου πως με έέρεις και γι'ατί, άφού με ξε- ρεις, μου παραγγέλνεις νά πάω στον Πύργο τού Κανδάλ;

— Γι'ατί είδα μέσα στη νύχτα τη ρομφαία σου νά λάμπη και είπα: νά έκείνος που περιμένα ή κόμη, και ο όποιος θά μ'ήνη τό έιφος τού Θεού, που βγήκε από τη θήκη των προς ύπεράσπιση τού 'Ισραήλ...

— Μεγάλη ή διορατικότης σου! Έάν σέ καταλαβαίνω καλά, 'Ισραήλ εινε όλοι αυτοί έδω, που ήθελαν πρό όλίγου νά με ά- ψουν ζωντανό έμένα και τη φοράδα μου.

— Είχαν άδικο.

— Μά τά κέρατα τού Διαβόλου, τό πιστεύω κι' εγώ πως είχαν άδικο... Αυτοί λοιπόν εινε οι γεροντοκοί τού κύριου Κανδάλ;

— Ναι.

— Πρόπει τότε γιά τούς επιθεωρήσω λί- γο, πριν αναλάβω την ύπηρεσία που έχει σκοπό νά μου άναθέση ο κύριος. Έλα δά, Ουγολίνε, φώναξε στον κάπηλο, που παρα- κολουθούσε φοβισμένος την φασαρία.

— Ο χαμπούνης παρουσιάστηκε άμέσως. Δώσε βουίη στην Γεζαβέλα και ένα ποτήρι γλυκό κρασί. Της τό όποσέθηκα και της τό χρωστάω. Και φέρε μου ένα φα- νάρι.

Τότε ένας από τούς Ουγενότους πήρε τό λύχνο που έλαμπε κάτω από τό νάρθη- κα τού παρεκκλήσιου και τού τόν παρου- σίασε:

— Ορίστε τό φανάρι, τού είπε:

— 'Ο Ρολάνδος πήρε τό φανάρι και άκο- λουθούμενος από τόν προφήτη πέρασε σι- γά-σιγά προς άπ' τό πλάι.

— Χούμ! Χούμ! ψιθύριζε εκφράζοντας φανερά τη γνώμη του γιά τούς μέλλοντες στρατιώτες του, πολύ γέρο και πολύ νέοι εινε... Τους υπέβαλε λοιπόν, εξαίρετέ μου 'Ονε, και όλους τούτους στη δική σου δι- αταγή σάχτης και τών δακρύων. Εινε πιά άδύνατο κι' από τόν 'Αγιο Γιάννη τό Νηστεύη!... Μά τις βροντές τού Θεού, άνθρώποι δταν θά είμαστε μαζί, όλα θ' α- λλάξουν.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΕΜΦΥΛΙΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΝΟΥΤΣΟΣ

Ένας Έλλην Δὸν Ζουάν στὸ σεράγι τοῦ Ἀλῆ Πασσά. Πῶς ὠργάνωσε τὴν Ὀμοσπονδία τοῦ Ζαγορίου. Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος στὴν ἀγκύνη! Μία δραματικὴ σκηνὴ στὴ ρίζα τοῦ πλατάνου. Νούτσος καὶ Πασόμπεης. Ὁ Ἀλέξης στὰς διαταγὰς τῆς Ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος. Δεύτερη συνάντησίς του μετὰ τὸν Ὀδυσσεά. Τὰ γεγονότα τῆς ἐκκλησίας Ἀγίου Γεωργίου. Ὁ ἐπίλογος μιᾶς τραγωδίας.

— Τὸν Ἀλέξη τὸν ἀγαπᾷ σὰν παιδί μου! ἔλεγε συχνά ὁ Ἀλῆ Πασσάς. Μοῦ τὸν ἄφησε ὁ πατέρας του στὸ λαϊκὸ μου καὶ δὲν τὸν ξεχωρίζω ἀπὸ τοὺς γιούς μου, τὸ Μουχτάρη μου καὶ τὸ Βελή μου. Ἔβλεπε λιγάκι τρελλοῦτσικος, μὰ θὰ στρώσει. Παιδί εἶν' ἀκόμη!...

Ὁ νέος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε μετὰ τόσο ενδιαφέρον ὁ Τύραννος τῶν Ἰωαννίνων ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Νούτσου Καραμεσίνη, τοῦ πλουσίου Ἡπειρώτη ἐμπόρου ποὺ εἶχε βοηθήσει τὸν Ἀλῆ νὰ γίνῃ ἀπὸ ληστὴς τῶν βουνῶν, μέγας καὶ ισχυρὸς Σατράπης ἐπὶ 82 χρόνια.

Ὁ Ἀλέξης—ποὺ σύμφωνα μετὰ τὴν τότε τοπικὴ συνήθεια—ἐπῆρε ὡς ἐπώνυμο τὸ βαπτιστικὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, Νούτσος, ἦταν ἀπὸ νέος πολὺ ζωηρός. Ἀγαποῦσε τὴ συντροφιά τῶν ὁραίων γυναικῶν καὶ καθε διασκέδασι. Στὸ Ἀλπασιναδὸ Σεράγι Ἰωαννοποῦσε όλες αὐτὲς τὶς ἐπιθυμίες του, γιατί καμμιὰ δὲν μπορούσε ν' ἀντιστῇ στὸ γοητευτικὸ προστατευμένο τοῦ Σατράπης. Ὁ Ἀλέξης τρελλαινότανε γιὰ τὴν ἱσπασία, τὸ κυνήγι λαγῶν καὶ περδίκων, γιὰ τὰ ξεφαντώματα. Ένας χρονογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γράφει:

«...Ἡ συνεθέστερα τῶν τότε διασκέδασων, εἴτε εἰς τὰ σπῖτια, εἴτε εἰς τὰς ἐξοχάς, ἦτο, πλὴν τῆς υπερβολικῆς καὶ μέχρι μῆθης εὐνοχίας, τὸ νὰ παῖζῃ ἡ ἐγγύς μουσικὴ διάφορα ἔρωτικά ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἄσματα καὶ νὰ χορεύουν νέοι ὄρατοι, εὐλύγιστοι, λαμπρὸς στολισμένοι, κρατοῦντες διὰ τῶν χειρῶν ἢ διὰ τῶν δακτύλων ποδὲς ἀλλήλα χάλκινά τινα εὐχὰ κοίλα κρόταλα. Οἱ νέοι οὗτοι ἐκαλοῦντο Τσιγκίστρι καὶ ἐχρησίμευαν εἰς τὰ συμπόσια ὡς ἄλλοι Γανυμήδαι κλπ.»

Ὁ Ἀλέξης Νούτσος εἶχε τὰ καλλίτερα καὶ χρυσόστολα στα ἄλογα καὶ τὰ ἐπιδειχτότερα λαγονικά σκυλιά. Στὰ κυνήγια ἐπαινε μετὰ τὸν καὶ μερικὸς ἀπὸ τοὺς Τσιγκίστρες. Γιὰ όλες αὐτὲς τὶς εὐτυχίες του τὸν ἐξήλευναν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ γιοὶ τοῦ Τυράννου καὶ πολλὲς φορὲς ἐμάλυναν μετὰ του. Κάποτε μάλιστα καὶ πολλὸ ἀσχημα, ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον ἀφορμὴ.

Ὁ Νούτσος ἐπέμενε νὰ θεωρῇ τὸ Ζαγόρι, τὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα του, σὰ δική του Ἐπαρχία, ἐπὶ τὸν ὅποιον οἱ Τούρκου δὲν ἐπρεπε νάχουν καμμιὰ δικαιοδοσία. Ἀλλ' οἱ γιοὶ τοῦ Ἀλῆ ἐπέμεναν νὰ ἐισπράττουν φόρους ἀπὸ τοὺς Ζαγοριανούς καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐφτάσε ἀπὸ Παλάτι. Ὁ Ἀλέξης δὲν ἐδίστασε νὰ θυμίσῃ στὸν Τύραννον τοὺς ὅρκους του καὶ τὶς συμφωνίας ποὺ εἶχε κάνει μετὰ τὸν πατέρα του καὶ νὰ τὸν ὀνομάσῃ ἄχ' ἄφ' ἱστοῦ! Ὁ Ἀλῆς θυμώσε πολὺ καὶ διέταξε τὸ Νούτσο νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ μπροστά του:

— Φεύγω, εἶπε ὁ Νούτσος, ἀλλὰ δὲ θὰ πάω νὰ διεκδικῶ τὴν κληρονομιά τοῦ πατέρα μου! Τὸ Ζαγόρι εἶνε τοιαύτη μου, καὶ δὲν τὸ θέλω γιὰ νὰ πλουτίσω, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀλαφρώσω τοὺς συμπατριώτες μου ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς, ποὺ τραβοῦν ὅλοι οἱ Ἡπειρώτες!...

Ὁ Σατράπης ἐθύμωσε περισσότερο καὶ διέταξε νὰ τὸν ἐξορίσῃ στὸ Ἀργυρόκαστρο. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Ἀλῆς εἶδε στὸν ὕπνον τοῦ τῶν πατέρα τοῦ Νούτσου ποὺ ζητοῦσε λόγο γιὰ τὴν καταδίωξί τοῦ γιου του καὶ φοβέριζε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ μετὰ τὴ βοήθεια τῶν ἀοράτων δυνάμεων. Ὁ προληπτικὸς Τύραννος, τὴν ἄλλη μέρα διέταξε τὴν ἀνάκλησί τοῦ Ἀλέξη ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ τῶν Ζαγοριανῶν ἀπὸ τοὺς φόρους.

Πόσο ισχυρὴ ἦταν ἡ προστασία ποὺ ἔδινε ὁ Ἀλέξης Νούτσος στοὺς συμπατριώτες του, φαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς:

Σὲ μιὰ κατεπείγουσα ἐκστρατεία τοῦ Ἀλῆ Πασσά, οἱ χωροφυλάκες ἀγκάρεψαν καὶ τὰ φορητὰ ἔφα τῶν Ζαγοριανῶν γιὰ νὰ μεταφέρουν τίς ἀποσκευὲς τοῦ στρατοῦ. Ἄμα τὸμαθε ὁ Νούτσος ἔστειλε ἀνθρώπους δικούς του ἐνόπλους, μετὰ τὴ διαταγὴ ἡ ν' ἀπελευθερώσῃ τὰ ἔφα ἢ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν ζωντανοί! Οἱ ὀπλοφόροι ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν χωροφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὰ ἔφα, πῆγαν ἐπὶ τὸν Ἀλῆ καὶ τοῦ διηγήθησαν τὴν ἐπίθεσι.

— Ὁ Ἀλέξης εἶνε τρελλός, δὲν πρέπει νὰ τὸν συνερίζομαστε... Μετὰ τὸν καιρὸ ὁ Νούτσος κατάρωσε νὰ ὀργανώσῃ τὸ Ζαγόρι σ' ἓνα εἶδος Ὀμοσπονδίας ἀπὸ 42 χωριά καὶ 4 κομποπόλεις καὶ νὰ Ζαγοριανοὶ γείνανε βασιλεῖς, χτίσανε μεγαλοπρεπὴ σπῖτια, ἐκπαιδευτήρια, ἀνώτερες σχολές, μετὰ διδασκάλους ξένων γλωσσῶν καὶ ἐπιστημῶν. Τόση ἐπιρροή εἶχε ἐπὶ τοῦ Ἀλῆ Πασσά ὁ Νούτσος, ὥστε προσπαθοῦσε νὰ ἐπε-

βαίνει καὶ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν, καμμιὰ φορὰ μάλιστα καὶ μετὰ τὸν τῆς ζωῆς του. Διηγούνται τὸ ἀκόλουθον χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιον:

Κάποτε ὁ Ἀλῆ Πασσάς ὑποψιάστηκε ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος ἐτοιμάζει ἐναντίον του, τὸν πᾶναι μετὰ τὴν καὶ διατάζει νὰ τὸν κρεμάσουν. Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἰωαννίνων Ταχὴρ Ἀμπάζης καὶ οἱ δῆμοι ἐφεραν τὸν Ὀδυσσεά σὲν τόπο τῆς καταδίωξίς του, κάτω ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν πλατάνον, ποὺ γινόνταν ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις. Μόλις τὸμαθε ὁ Νούτσος τρέχει γρήγορα καὶ φτάνει τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δῆμοι τοῦ περνοῦν τὴ θηλειά! Ὁ Νούτσος ἀρπάζει τὸ σχοινί, περνᾷ τὴ θηλειὰ σὲ δικὸν τὸν λαϊκόν, καὶ φωνάζει στὸν Ἀμπάζη:

— Καλλίτερα νὰ κρεμάσετε ἐμένα παρὰ τὸν Ὀδυσσεά! Ἀλλ' ὁ Ταχὴρ δὲν τολμοῦσε βέβαια νὰ κἀν καὶ τὴν τέτοιαν πράξιν καὶ οἱ δῆμοι κρατοῦσαν σιδηροδεμένο τὸν Ἀνδρούτσο καὶ φώναζαν νὰ τὸν κρεμάσουν, σύμφωνα μετὰ τὴν διαταγὴν ποὺ εἶχαν. Πῶς μεγάλος ἀναβρασμός καὶ ταραχὴ ποὺ ἐφτάσε σ' αὐτὰ τοῦ Ἀλῆ.

Ὁ Ἀλῆς διέταξε καὶ ἐφεραν μπροστά του μαζί μετὰ τὸν Ἀνδρούτσο καὶ τὸν Ἀλέξη, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζε ἀφορὰ:

— Τὸν Ὀδυσσεά τὸν ἔχω ἀπὸ χρόνια ἀδελφοποιητό μου! Ζητῶ νὰ χαρίσῃς τὴ ζωὴν τοῦ ἐμένα τὸ θεοὶ καὶ σὺν! Σ' ἐφερίζω στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ποὺ στάθηκε ὁ πῶς πιστὸς σου φίλος!...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Νούτσου ἦταν τέτοιος ποὺ ὁ Ἀλῆς δὲν συλλογίστηκε πολὺ:

— Χαλάλι σου, ὁρὲ μπῆρο μου! εἶπε. Πάρτον! Οἱ δῆμοι ἐλύσανε τὰ χεῖρά τοῦ ἀρματοῦ ποὺ ὀνομαζοῦτο Ἀνδρούτσος πιά, ἀκολούθησε τὸ σπῆμα του. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ Ἀλῆς ὄχι μόνον ἐπαψε νὰ ὑποψιάζεται τὸν Ὀδυσσεά, ἀλλὰ τὸν ἐπῆρε καὶ σωματοφυλάκᾳ του!...

Ὁ Νούτσος δὲν ἦταν φιλοχρήματος, ἀγαποῦσε ὅμως τὴν πολυτέλεια, καὶ ἔχτισε σὲν Καπέσσο καὶ σὲν Σκαμνὶ ἀληθινὰ μέγαρα καὶ τὰ στέλλισε μεγαλοπρεπῶς.

Στὰ 1819 κατηχήθηκε τὸ Φιλικὴ Ἐταιρεία καὶ ὁ Νούτσος καὶ ὁ Ἀλῆς ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους.

Ὅταν ὁ περιφημὸς Ἰσμάηλ Πασόμπεης, ἀπὸ κεφαλῆς Σουλτανικῶν στρατευμάτων, ἐξεστράτευσε ἐναντίον τοῦ Τυράννου τῆς Ἡπείρου, ὁ Ἀλέξης Νούτσος διορίστηκε ἀρχηγὸς ἐνὸς τμήματος Ἀλπασιναδικοῦ στρατοῦ, ποὺ ἐπόρευτο νὰ διώξῃ τὸν Πασόμπεη πρὸς τὰ Γιάννενα. Ἀφοῦ ὁμως δὲν ἐπῆναι νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθρούς μετὰ τὰ ἄλλα, ὁ Νούτσος κατέφυγε σὲ στρατήγημα: Ὑποκρίνεται τὸ Σουλτανικὸν προσέρχεται στὸν Πασόμπεη ὁ ὁποῖος τὸν διορίζει ἀρχιστράτηγόν τοῦ στρατοῦ του. Ὁ Νούτσος, πάντοτε μετὰ πονηρίαν, συμβουλεύει τὸν Πασόμπεη νὰ προσκαλέσῃ τὸν στρατόπεδόν του τοὺς Σουλτανικοὺς καὶ νὰ τοὺς κἀν συμμάχους. Καὶ τὸν πείθει.

Ὅταν ὁμως ἦρθαν οἱ Σουλτανικοὶ, ὁ Νούτσος συννοεῖται κατὰ μὲν τοὺς καὶ μετὰ τοὺς πιστοὺς στὸν Ἀλῆ Πασά Ἀλβανικῶν, σπέρνει τὴ διχόνοια σὲν Σουλτανικὸν στρατόπεδον, παρασύρει ὅλους ἀπὸ τοὺς παραπάνω μορφοὺς καὶ τοὺς μπάει νύχτα σὲν παλακοῦμενον φρούριον τῶν Ἰωαννίνων. Παρουσιάζεται θριαμβευτὴς στὸν Ἀλῆ Πασά, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγκαλιάζει συγκινημένος καὶ τὸν ἐνομάζει «ἄξιον παιδί μου».

Ἐπειτα ὁ Ἀλῆς βγαίνει ἀπὸ τὸ Κάστρο καὶ κατατροπώνει τὸν Πασόμπεη.

Στὰ χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως βλέπουμε τὸν Ἀλῆ Νούτσο σὲν Μεσολόγγι ἐνθουσιώδη ἀγωνιστὴ τῆς Ἐλευθερίας. Συνεργάζεται μετὰ τὸ Μαυροκορδατο καὶ λαβαίνει μέρος σὲν Συνέλευσι τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1822 ἡ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις διατάζει τὸ Νούτσο νὰ πᾶ σὲν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, μαζί μετὰ τὸν Μπαλάσκα, γιὰ νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ συμφοιλήσῃ τὸν Ὀδυσσεά μετὰ τὸ λεγόμενον Ἀρειο Πάγο, δηλαδὴ τὴν Γερουσίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, καὶ πᾶν ἔτσι ὁ ὀλέθριος ἐμφύλιος πόλεμος. Ἡ Κυβέρνησις ἤλπιζε ὅτι ὁ Νούτσος θὰ πετύχαινε σὲν ἀποστολὴν τοῦ αὐτοῦ, γιατί εἶχε σώσει ἄλλους τὸν Ὀδυσσεά ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Ὁ Νούτσος μῆλσε μετὰ τὸν περὶ σματόρη στρατηγὸν καὶ γύρισε σὲν Κόρινθο μετὰ τὴν ἰδέαν εἰς ἐπῆναι τὴν συμφιλίωσιν... Ὑστερ' ὁμως ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἐμφύλιος ξαναρχίσ-

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Τὸ διεθνὲς Ἀγγλοσαξωνικὸν δημοκρατικὸν καὶ κεραιονικὸν σωματεῖον ὁ «Στρατὸς τῆς Σωτηρίας» ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐξουσίαν του καὶ σὲ μὴ Ἀγγλοσαξωνικὰς φυλὰς.

Τελευταία ἴδρυσε παραρτήματα του σὲν Γαλλίαν, ὅπου ἀνεγνώρισε ἐπιστομὸς μετὰ εἰδικὸν νόμον. Τὸ διεθνὲς αὐτὸ σωματεῖον ἴδρυσε σὲν Παρίσι τὸ «Ἀνάκτορον τοῦ Λοῦβρ», εἰς τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργοῦν διάφορες ὑπηρεσίαι χάριν τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ θὰ γίνωνται δημοκρατικὰ κηρύγματα.

Ἄς σημειωθῇ τώρα, ὅτι ὁ «Στρατὸς τῆς Σωτηρίας» εἶνε σήμερὰ ὁ μεγαλύτερος φιλανθρωπικὸς σύλλογος σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐχει παραρτήματα ἐν 82 Κράτη καὶ ἀνοικίει. Τὰ παραρτήματα του δὲ ἀνέρχονται σὲν περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν 13,587.

Ὁ «Στρατὸς τῆς Σωτηρίας» ἰδρύει λαϊκὰ ξενοδοχεῖα, καταφύγια γιὰ μετανωμένους Μαγδαληνὰς, κέντρα λαϊκῶν παραθερισμῶν, κέντρα ἀναρρώσεως ἀσθενῶν, γραφεῖα ἐξουδετέρωσης ἐργασίας κτλ.

καὶ ἡ Κυβέρνησις, βλέπουσα ὅτι καθε τρόπος εἰρηνεύσεως ἦταν ἀδύνατος, ἐξανάστειλε τὸ Νούτσο καὶ τὸν Μπαλάσκα, μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ παραλάβῃ ὁ Μπαλάσκα ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεά τὴν χιλιάρχη, ὁ δὲ Νούτσος νὰ ἐκτελῇ χροὴ ἐπιτηρητοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ εἶχε δοθεῖ μυστικὰ, ἀλλὰ μερικοὶ φίλοι τοῦ Ἀνδρούτσου ἀπὸ τὴν Κόρινθον τοῦ τὴν ἐμαρτύρησαν μετὰ γράμματα, καὶ μετὰ τὴν προσήκησιν οἱ δύο ἀπεσταλμένοι τῆς Κυβερνήσεως εἶχαν διαταγὴ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν!

Ὅταν οἱ Νούτσος καὶ Μπαλάσκα, συννοεῖν ὅτι σὲν στρατοπέδον τοῦ Ἀνδρούτσου, ἐκείθεν ἀπὸ μερικὴς κινήσεως, εἶπε ὁ Ὀδυσσεὺς ἔξω μετὰ τῆς ἀποστολῆς τοὺς καὶ ἀντέληφθησαν διδιετέρεσαν κίνδυνον.

Ἦταν ὁμως ἀργά γιὰ ν' ἀλλάξουν δρόμον καὶ ἀπεφάσαν νὰ ἀποχωρήσουν. Ἐξῆς, ἀπὸ παντοῦ ἀναψε φωτιά ἐναντίον τοὺς. Τὰ παλληκάρια τοῦ ἀντάρτη Ἀνδρούτσου πυροβολοῦσαν ἀπὸ παντοῦ! Οἱ δύο ἀπεσταλμένοι ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν σ' ἓνα ἐκείνησιν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὅπου κλείστηκαν μ' ἑξῆ ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς τοὺς. Οἱ ἄλλοι φοβισμένοι, σκοπίστηκαν.

Τότε τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀνδρούτσου περικύκλωσαν τὴν ἐκείνησιν, πυροβολοῦσαν ἀπὸ παντοῦ τοὺς κλεισμένους, καὶ ὅλοι ἐβλάν φωτιά σὲν ἐξίλην στέγῃ τῆς καὶ σὲν πόρτᾳ!

Ὁ Ὀδυσσεὺς, παρὼν ἐκεῖ, τοὺς καλοῖσε νὰ παραδοθῇ, μετὰ τὴν παροχὴν ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἔκανε κακόν... Ὁ Νούτσος σπληνίζομενος τὴν ἀρχαία φιλία τοὺς, βγήκε πρῶτος ἀπὸ τὴν ἐκείνησιν. Σὲ λίγο τὸν ἀκολούθησε καὶ ὁ Μπαλάσкас... Ἐμπῆκαν ὅλοι σὲ μιὰ μεγάλη κλίμακα.

Ὁ Ὀδυσσεὺς διέταξε τὰ παλληκάρια τοῦ νὰ στρώσουν τραπέζιν γιὰ νὰ φιλοξενήσουν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Κυβερνήσεως... Ἦσανε ὁρῶν, τρώγαν καὶ πίναν. Ἐπῶν σὲν γλέντι καὶ σὲν ἔρωσι, ὁ Ὀδυσσεὺς θυμήθηκε ὅσα τοῦ εἶχαν γράφει ἀπὸ τὴν Κόρινθον οἱ φίλοι του, ἀναψε πάλι ὁ θυμὸς του, σηκώνεται καὶ λείπει τὰ παλληκάρια τοῦ, εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶχε στείλει τὸ Νούτσο γιὰ διαβουλὰ καὶ τὸν Μπαλάσκα γιὰ Ἀρχιστράτηγον! Τὰ παλληκάρια πίστεψαν τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐρεδίστηκαν. Τότε ὁ Ἀνδρούτσος δυνάμει τῆς φωνῆς, ῥωταίει:

— Λοιπὸν, αὐτοὺς θέλετε ἢ ἐμένα;

— Ἐμένα, ἐμένα καπετάνιε! ἐφώναζαν ὅλοι μετὰ ἄγριον ἐνθουσιασμόν.

— Τιμωρήστε λοιπὸν τοὺς ἐχθρούς μου ποὺ εἶνε καὶ δικοὶ σας ἡμεῖς! εἶπε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν κλίμακα, μέσα σὲν ὁποῖον ἐτρώγαν.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀνδρούτσου ὤρμησαν καὶ ἐφαζαν τὸ Νούτσο, τὸν Μπαλάσκα καὶ τοὺς ἐξῆ συνοδοὺς τοὺς!...

Μὲ τέτοιον τραγικὸν θάνατον ἔλαβε τέλος (τὸ δειλινὸν τῆς 25ης Μαΐου 1822) ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ Ἀλεξίου Νούτσου. Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ἐξέρουμε ὅτι καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος ἐτελείωσε τὴν ἡμέραν του μετὰ βίαιον θάνατον. Τὸν ἐφυλάκισεν ὁ Γκούρας σὲν Λακωνίαν, καὶ μιὰ νύχτα τὸν ἐγκρέμισε ἀπὸ τὸ ἔρεχθετο κάτω. Ὁ Ἀνδρούτσος ἔπεσε στοὺς βράχους καὶ σκοτώθηκε.

Ὁ ἱστοριοδίτης

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ... ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Στὰ σύνορα τοῦ Σαν Ντιέγκο, σὲν Καλιφορνία, βρισκεται ἡ πόλις τοῦ Μεξικῶ Τία Ζουάνα, ποὺ ἡμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ «Πόλις τῆς Ἀμαρτίας»!...

Ἡ Τία Ζουάνα εἶνε μιὰ πόλις ποὺ εἶχε τὸ θεμελιὸν τοῦ ἐθνικοῦ πλουτισμοῦ σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὅποιος μπορούσε ν' ἀνοίξῃ ἓνα κατάστημα σ' αὐτὴ, εἶνε βέβαιος πὸς γρήγορα θὰ γίνῃ ἐκατομμύριος.

Ὁ μοναδικὸς κεντρικὸς δρόμος τῆς Τία Ζουάνα εἶνε γεμάτος ἀπὸ καταστήματα ποὺ πωλοῦν ἀποικιστικὰς οἰκονομικὰς τὰς ποσὰς, καὶ ἀπὸ ντάσιγκ. Ὅτε ἓνα ἄλλου εἶδους κατάστημα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μαγαζιά μέρα καὶ νύχτα εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ κόσμον, ἐνὸς ταυτοχρόνως ἄλλος πολὺ περιστεμένος κόσμος εἶνε μαζεμένος σὲν πεζοδρόμιον καὶ περιμένει... νὰ εἰδῇ ἡ σειρὰ τοῦ γιὰ νάμπη νὰ πῇ!...

Τὸς ἐννοήσατε τώρα τί συμβαίνει. Ἡ καινούργια Μεξικανικὴ πόλις βρισκεται κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Ἀμερικῆς. Στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἀπαγορεύεται, ὡς γνωστόν, χάρις σὲν εἰδικὸν νόμον τῆς «ἐξουσίας» καθε οἰκονομικὰς ποσὸς. Οἱ Ἀμερικανοὶ, λοιπὸν, τῆς Καλιφορνίας ποὺ θέλουν νὰ πωλῶν—καὶ εἶνε χιλιάδες—δὲν ἔχουν παρὰ νὰ πάρουν ἓνα αὐτοκίνητον, νὰ περάσουν τὰ σύνορα καὶ νὰ πᾶν σὲν Τία Ζουάνα, ὅπου ἔχουν καθε δικαίωμα καὶ νὰ σκάσουν, ἂν θέλουν, ἀπ' τὸ πολὺ ποσόν!

Οἱ πολυάριθμοι πελάται τῆς... οἰκονομικὰς αὐτῆς πόλεως εἶνε γεμάτοι χαρὰ, γιατί ἐγλύττωσαν ἀπ' τοὺς αὐστηροὺς νόμους τοῦ τύπου τοῦ.

Ἐξ αἰτίας ὅμως ὅλων αὐτῶν ἡ Τία Ζουάνα εἶχε τὴν τιμὴν νὰ θεωρεῖται ὡς πόλις «ἐκτὸς νόμου» ὡς ἡ πὺρ ἀνήθηκε καὶ ἡ πὺρ ἐκκλησιαστικὴ πόλις ὅλων τοῦ κόσμου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ ἀρχὴ ἐπροσπάθησαν νὰ ὑπερασπίσουν τοὺς Ἀμερικανούς ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ παροῦν ἐκεῖ ἡ πόλις αὐτὴ, ποὺ δὲν ὑφίσταται κανένα ἐλεγχον. Μάλιστα, ὅμως, κλείουν τὰ σύνορα ἀπὸ τὶς 6 τοὺς βράδν. Οἱ Ἀμερικανοὶ, ἀπλοῦστα, φροντίζουν νὰ ἔχουν περὶ τὸ σύνορα πρὶν εἰσελθῇ ἡ ὥρα καὶ ἡ Τία Ζουάνα μαζεύει τὸν κόσμον τὸ χροῦσάφι, ἐκπενταρίζοντας τοὺς Γιάννηδες.

Κάθε τόσο ὁ κόσμος μαθαίνει μ' ἐκπληξὴν μεγάλῃ τὴν εἰδήσιν καποῖας φοβερῆς τραγωδίας ποὺ ἐπαχθήκει σὲν καταραμένη αὐτὴ πόλιν ἐξ αἰτίας τοῦ ποσότητος.

Τώρα τελευταία ἐγίνε ἀπὸ μερικὸς μεθῶσους μιὰ ἀπαγογὴν διὰ κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὰ πάνθηνα ἀπ' τοὺς ἀπαγωγὰς τῶν. Τέλος δὲ ὀδύνησεν ἡ οἰκογενεὶα τοὺς ἡττοκτονήσαν, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ἐπιζῇσιν ἑπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια νεκροσφ.

Ἡ Μεξικανικὴ Κυβέρνησις προσπαθεῖ νὰ κἀν ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ θέσῃ τέμνα σὲν ὑπερβολὲς αὐτὲς ποὺ μποροῦν νὰ δυσφημίσουν τὸ Μεξικό. Ἡ γεωγραφικὴ, ὅμως, θέσις τῆς Τία Ζουάνα δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργον τῆς ἐπιβλήσεως.

Χάρις, ὅμως, σὲν θόρυβον ποὺ γίνετα ὑστερ' αὐτὸν τὸν παρακρητικὸν σκάνδαλον, θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι γρήγορα θὰ τελευτήσῃ ἡ δόξα τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, οἱ κατεργάρηδες ἔμποροὶ τῆς θάλασσας κάνουν ἐκατομμύρια καὶ τότε θὰ γίνων ἀσφαλὲς οἱ νομοταγέστεροι πολῖτες τῆς Μεξικανικῆς Δημοκρατίας.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ

Ένα λουλούδι μοναχὸ πτωχὸ τί θὰ μοῦ κἀν γιὰ τὴν οὐράνια κόρη ὀμορφιά σου;

Θαρεῖς καὶ μιὰ προτομαγία ἂν τὴ μαθήσω, πρᾶν γιὰ νὰ στολίσω τὰ χρυσόξανθα μαλλιά σου;

Γιὰ τέτοια οὐρατογέννητα κεραιοπλασμένα κἀλλη ποὺ

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟ-ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ίβάν ο Τρομερός στο μοναστήρι. Ο διάδοχός του. Κυδωνοκρούστης από ανισορροπία. Ο πολὺς Γεδούνωφ. Η δολοφονία του Τσάρεβιτς Δημητρίου. Ο Γεδούνωφ στο θρόνο. Σπουδερφάνιζε ο Ψευδο-Δημήτριος. Βίος, πολιτεία, και δράση του τυχοδιώκτη μοναχού. Πῶς ἔγινε αὐτοκράτωρ. Τὸ οἰκτρὸ τέλος του κτλ. κτλ.

Ο Τσάρος Ίβάν ο Τρομερός, λίγον καιρὸ πρὶν ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια, ὤρισε διάδοχο τοῦ θρόνου τὸν πρωτότοκο γιὸν του, τὸν Φεοντόρ Α'. Ὑστερα, ἀποτραβήχτηκε σ' ἓνα μοναστήρι, ἀλλὰ ἔπειτα, ἐγινε Ἰωνᾶς, καὶ πέρασε τὴ ζωὴ του ἐν πρηνεῖν καὶ μετανόῃ, ζιζνώντας ἀπ' τὸ Θεὸ συγχώρηση γιὰ τὰ ἀκατανοήματα ὄργια ποὺ εἶχε διαπράξει, κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του. Πέθανε δὲ τὴν 19 Μαρτίου 1584.

Ο Φεοντόρ Α' δὲν εἶχε οὐτε τὴν ἀποφασιστικὴ οὐτε καὶ τὴν σιδηρὰ πυγμὴ τοῦ πατέρα του. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ὑποθέσει τοῦ Κράτους του, καὶ ἡ μόνη του ἀσχολία ἦταν νὰ γυροῦν ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ στὶς διάφορες ἐκκλησίες, ν' ἀνεβαίνει στὸ καμπαναριὸ καὶ νὰ χτυπᾷ τὶς καμπάνες!... Ἐνα εἶδος μονομανίας κι' αὕτη! Ἐννοεῖται τώρα πῶς πολλοὶ ἐπιτήδειοι καὶ φιλόδοξοι αἰχμῆ, πέρνοντας θάρρος ἀπ' τὴν ἀδιαφορία αὐτὴ τοῦ Τσάρου, κοίταζαν μὲ κάθε τρόπο πῶς νὰ ἐκμεταλλεθῶν τῆς περιστάσεως καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τ' ἀρκατικά τους ἐπιθυμίες. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ πρῶτος ὁ Βόρις Γεδούνωφ, ἀδελφὸς τῆς πριγκιπισσῆς Ἑλένης, συζύγου τοῦ ἀσθενικοῦ Τσάρου. Ο Γεδούνωφ, κατ' ὀρθὴν ν' ἀποκτήσει, πῶς γρήγορα τὴν εὐνοία τοῦ Φεοντόρ. Εἶχε ὅμως ἕναν ἐκπαιδευμένο ἀντίπαλο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔθετε προσκλήματα στὴν πραγματικὴν τὸν παρατόλμων ἀνείων του, τὸν διάδοχο τοῦ Τσάρου, ἡλικίας μονάχα 7 ἐτῶν. Ο Γεδούνωφ λοιπὸν, πρὶν ἀπὸ τὸν Τσάρο, ἤλπιζε ν' ἀπαιτῶν ἀπ' τὸν ἐχθρὸν αὐτό. Καὶ ἀρχισε μὲ τρόπο νὰ διαδίδῃ πῶς ὁ Τσάρεβιτς συνήθιζε κάπου-κάπου, ἐκεῖ ποὺ εἰπαίξε μὲ ἄλλα συνομιλῆκα τοῦ παιδιὰ, νὰ βγάδῃ τὸ σπαθί του καὶ ν' ἀποκεφαλίζῃ κανένα φίλο του.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἓνα ἀσώματο παιχνίδι, πολὺ ἀγαπητὸ στὰ βασιλόπουλα τῆς Ρωσίας κατὰ τὰ βάρβαρα ἐκείνα χρόνια. Ο νεαρός αὐτός Τσάρεβιτς δὲν εἶχε σὲ μεγάλη συμπάθεια τὸν Γεδούνωφ. Γι' αὐτὸ κι' ἐκείνος ἀπεράσισε νὰ τὸν ἐκκαθαρίσῃ ἀπ' τὴ μέση.

Συνεννοήθηκε τότε μὲ μερικὸς συνομιλῆκα καὶ μὲ τὴν παραμάνη τοῦ Δημητρίου καὶ μὴ νύχτα, τὴν 15 Μαΐου 1591, πῆγαν στὸ θερινὸ μέγαρο ὅπου ἔμενε ὁ Τσάρεβιτς μὲ τὴν μητέρα του καὶ τὸν κατακρεουργήσαν. Ἡ καμπάνη ἀρχισαν τότε νὰ σημαίνουν θλίβερα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ διαδόχου (ποῦ...ἐπὶ τὸν ὅτι) ἀπὸ μὴ ἀρρώστεια, καθὼς διέδωκε ὁ Βόρις Γεδούνωφ) καὶ ὁ ρωσικὸς λαὸς λυπήθηκε πολὺ γι' αὐτό, χωρὶς ὅμως νὰ φαντάζεται τί συμφορὰ καὶ τί ἀναρχία τὸν περιέμεναν. Ο Τσάρος πληροφορηθῆκε, μὲ ἀδιαφορία καὶ ἀταραξία, ἀπ' τὸ Γεδούνωφ τὸ θλιβερὸ ἀγγελμα, χωρὶς νὰ λυπηθῇ καθόλου γιὰ τὸν πρόωγο θάνατο τοῦ νεαροῦ ἀδελφοῦ του. Ἐξακολούθησε νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ ἑπτὰ ἀκόμα χρόνια, ὡς ποὺ πέθανε μὴ μέρη—δηλητηριασθεὶς ἴσως ἀπ' τὸ φιλὸδοξο Γεδούνωφ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Φεοντόρ Α', ἔπρεπε νὰ βασιλεύσῃ ἡ ἀνύπαντρο ἀδελφὴ του. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἦταν ἀδύνατο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀνηγόρευσαν αὐτοκράτορα τὸν καλύτερο καὶ τὸν ἀξιώτερο ἀπ' τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας: τὸν Βόριδα Γεδούνωφ, ποὺ ἀνῆλθε πράγματι, στὰ 1598, στὸ θρόνο τῶν Τσάρων, πατώντας πάντοτε σὲ πτώματα.

Μὰ δὲν τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ βασιλεύῃ πολὺν καιρὸ ἥσυχαι ἀνεπὶ νόχλητα. Στὰ 1603, ἐμφανιζότανε στὴν πολιτικὴ σκηνὴ τῆς Ρωσίας ἓνα σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδες πρόσωπο, ποὺ αἰματοκύλησε ἀργότερα τὴν ἀχανὴ Αὐτοκρατορία. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶνε γνωστὸ στὴν ἱστορία μὲ τ' ὄνομα: **Ο Πρῶτος Ψευδο-Δημήτριος.**

Ο τυχοδιώκτης αὐτὸς λεγότανε Ἰάκωβος Ὁτρέπιεφ. Ἀνῆκε στὴν τάξη τῶν μικροεγγονῶν καὶ εἶχε κάνει σὲ διάφορα μοναστήρια μὲ τ' ὄνομα: μοναχὸς Γρηγόριος. Μία μέρα, ἐμφανίστηκε στὴ Μόσχα διαδίδοντας πῶς ἦταν ὁ Τσάρεβιτς Δημήτριος, ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ ρωσικοῦ θρόνου, ποὺ κατ' ὀρθὴν ὡς ἐκ θαύματος νὰ διαφύγῃ ἀπ' τὰ χεῖρα τῶν δολοφόνων του καὶ κρυβότανε ὡς τότε μὲ ψευδώνυμο. Πολλοὶ γέλασαν μὲ τὰ λεγόμενα του καὶ τὸν πέρασαν γιὰ τρελλό. Βοήθησαν ὅμως καὶ πολλοὶ τοῦ τὸν πιστεύσαν, ἐπειδὴ ἦταν δυσσεργασμένοι ἀπ' τὴν ἀπολυταρχικὴ διοίκηση τοῦ Βόριδος Γεδούνωφ.

Ὁταν ὁ Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνδράπου καὶ τὴν ἐπιμονή του νὰ λήθῃ πῶς εἶνε ὁ νόμιμος Τσάρος, γέλασε περιφρονητικὰ, ὅσο, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, διέταξε νὰ τὸν κλείσουν σ' ἓνα μοναστήρι. Ο Ψευδο-Δημήτριος ὅμως τῶσκαε ἀπὸ κείνο τὸ μοναστήρι, πῆγε σ' ἓνα ἄλλο κι' εἶσι ἀπὸ μοναστήρι σὲ μοναστήρι πῆγε στὴ Μονὴ τῆς λεγο-

μένη τοῦ Σπασκί. Ἀφοῦ ἔκατσε κάμποσο καιρὸ ἐκεῖ, τοῦ κατέβηκε νὰ πᾶν στὴν Πολωνία. Ἀφῆσε λοιπὸν ἓνα γόητρο στὸν ἐνοχλημένο τοῦ μοναστηρίου, στὸ ὁποῖο τοῦ ἔλεγε πῶς ἦταν ὁ πραγματικὸς Δημήτριος καὶ πῶς ἀργότερα, ὅταν θ' ἀνέβαινε στὸ θρόνο τῆς Ρωσίας θὰ τὸν ἀντάμοιβε γιὰ τὴ φιλοξενία ποὺ τοῦ παρέσχε. Καὶ ὕστερα, τράβηξε γιὰ τὸ Κίεβο, ποὺ τὸ κατεῖχε τότε οἱ Πολωνοί. Ἐκεῖ, τὰ κατὰφερε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοία τοῦ πριγκίπου Βασίλη Ὀστρόφκι, διοικητοῦ τοῦ Κιέβου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλε σ' ἓνα ἀπ' τὰ περιφωρτερά μοναστήρια τοῦ τόπου. Μὰ οἱ καλόγεροι ὅταν εἶδαν πῶς δὲν νῆστευε καὶ πῶς δὲν ἀκολούθησε τὴς διατάξεως τῆς Μονῆς, τὸν ἐδίωξαν. Ο Ψευδο-Δημήτριος πῆγε τότε ὡς ὑπηρέτης στὸ πριγκίπα Βισνεβέτσκι, καὶ καὶ κατέστησε τὸν ἐξὲς στρατηγὸν.

Ἐκείσε κι' ἐγράψε ἓνα πολυσέλιδο ὑπόμνημα, στὸ ὁποῖο ἐπελεμίζανε τὸ γνωστὸ τροπάριο, πῶς ἦταν δηλαδὴ ὁ Δημήτριος, ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ Ρωσικοῦ θρόνου, πῶς γλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατο ἀπὸ βεβαίον θάνατο, κτλ. Ἐν τῇ τῇ, ζητοῦσε ἐπιτακτικὰ νὰ τὸν ἀποδοθῶν ἐπισκοπὴς καὶ δικαιοματὰ του. Ὑστερα, προσεπαιθῆ τὸν ἀρρωστο, φροντίζοντας ὅμως νὰ πῇ μὲ τρόπο σὺν παπῇ ποὺ τὸν παραστεκότανε, πῶς γὰρ ἀπ' τὸ προσηφαλὸ τοῦ εἶχε ἓνα ἔγγραφο «πολυδιατάξας ἀξίας». Ο ἀφελὴς παπᾶς ἔγραψε τότε νὰ τ' ἀνακηρύξῃ αὐτὸ σὺν πριγκίπα. Ἐκείνος στανδαλιστῆκε. Πῆγε τὸ βράδι ποὺ κοιμόταν ὁ Ψευδο-Δημήτριος, πῆρε τὸ κέλλο, διάβασε τὸ ὑπόμνημα, πίστεψε στὴ διαβεβαίωση τοῦ Ψευδο-Δημητρίου καὶ τὸν ἀνεγνώρισε ἄμεσως: νύμμο βασιλεὺς τῆς Ρωσίας! Ἐπὶ τὸν τοῦ εἶπε πῶς εἶνε πρόθυμος νὰ παραβῇ τὴν συνθήκη συμμάχιας ποὺ εἶχε μὲ τὸ Βόριδα Γεδούνωφ, τὸν τότε Τσάρο καθὼς ἔβρισκε, γιὰ ν' ἀνέβασῃ στὸ θρόνο τῶν Τσάρων αὐτόν. Διέταξε μάλιστα νὰ εἶνε ὁ στρατὸς του ἐν ἐπιφυλάξει, γιὰ νὰ δεχόμενὴ ἐνὸς στιγμῆς συγχροῦσιν μὲ τὴν Ρωσικὴν στρατιωτικὴν.

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

χοψε τὸ κεφάλι ὅταν τὸν εἶχε στὴ διάθεσιν τοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

χοψε τὸ κεφάλι ὅταν τὸν εἶχε στὴ διάθεσιν τοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

χοψε τὸ κεφάλι ὅταν τὸν εἶχε στὴ διάθεσιν τοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

χοψε τὸ κεφάλι ὅταν τὸν εἶχε στὴ διάθεσιν τοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΧΩΛΟΙ

Στὸ προηγούμενον φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» ἀναφέραμε τοὺς δι-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ν. Ἀδάκωφ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΡΑΒΒΙΝΟΣ

Ο Σαμουήλ καὶ ὁ Ἰσαάκ ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μαζί μὴ ἐπι-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

 Ὅταν ὁ Βόρις Γεδούνωφ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στὴν Πολωνία, ἔστειλε ἄμεσως ἐκεῖ ἓνα κατάσκοπο νὰ μάθῃ τί γίνεται. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἡ καὶ ἡ καὶ αὐτὴς τῆς ἀναμνηστικῆς ἡμερᾶς τῆς τυχοδιώκτης ἐκείνης, ὁ Ὁτρέπιεφ, πρῶτον μετενόησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δεύτερον, ἀρ-

Ὅταν

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΝΟ ΔΟΛΕΤΤΙ

Τόν καιρό που υπήρχαν ακόμη χαρέμια στην Τουρκία, ζούσε στην Άγκυρα ένας πλούσιος έμπορος και τον έλεγαν Μουλάι και ο οποίος είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει στο χαρέμι του τις ωραιότερες σκλάβες που πουλήθηκαν ποτέ στην Περσία.

Ήσαν όλες-όλες έφτα και είχαν τόσο υπέροχη ωραιότητα, που καμία από τις τριακόσιες γλώσσες που μιλούνται στην ύψηλο, δεν έχει κατάλληλες λέξεις για να σάς την περιγράψω.

Κανένα μάτι δεν είχε κατορθώσει να δει κανένα από τις πανώριες σκλάβες του Μουλάι, ο οποίος τις έζηλευσε τρομερά και τις φυλάγε αβυσσικά. Μ' όλα του όμως τα πλούτη δεν μπόρεσε να βρεί σ' όλη την Άσία έναν φύλακα κατάλληλο για το χαρέμι του.

Μιά μέρα όμως παρουσιάστηκε στην πόρτα του σπιτιού του ένας νέος με πρόσωπο ωραιότατο αλλά και πολύ λυπημένο.

— Τι ζητάς; τον ρώτησε ο πορτιέρης.

— Εκείνο που ζητάω θα το πω στον Μουλάι έφεντη, αποκρίθηκε ο νέος.

— Δεν μπορεί κανένας να μιλήσει έτσι εύκολα στον έφεντη, του φώναξε ο πορτιέρης και του έκλεισε κατόμουτρα την πόρτα.

Ο πορτιέρης είχε διαταγή να μην αφήνει κανέναν άγνωστο να φθάσει ως τον έφεντη του, αν δεν του έλεγε προηγουμένως τον σκοπό της επίσκεψής του.

Την άλλη μέρα την ίδια ώρα πάλι ο νέος ξαναγύρισε, χτύπησε την πόρτα κι έγινε δεκτός με τον ίδιον τρόπο.

Το ίδιο γινόταν επί ένα μήνα, έως ότου, επί τέλους, ο νέος αντίκρισε μιά μέρα τον ίδιο το Μουλάι έφεντη ακολουθούμενον από έναν πιστό σκλάβο του.

— Η έπιμονή του νέου κίνησε την περιέργειά του Μουλάι έφεντη και διάταξε να τον αφήσουν να περάσει μέσα για να του μιλήσει.

Όταν βρέθηκε μπροστά στον Μουλάι, ο νέος του είπε:

— Έφεντη, έμαθα πως έχεις στο χαρέμι σου έφτα πανώριες σκλάβες.

Ο Μουλάι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του γρυλλίζοντας γεμάτος ύποψια.

— Έμαθα επίσης, συνέχισε ο νέος, πως ζητάς να βρείς έναν φύλακα γι' αυτές. Λοιπόν, έφεντη, ξέρω έναν άνθρωπο που ειναι καταλληλότερος για την δουλειά αυτή.

— Και ποιος ειν' αυτός;

— Στάσου, έφεντη μου. Πόσα λεφτά θα δώσεις σ' εκείνον που θα σου βρεί τον φύλακα;

— Χίλια γρόσια.

— Και στον φύλακα τον ίδιο;

— Άλλα χίλια.

— Πολύ καλά έφεντη μου. Δώσε λοιπόν διαταγή στον ταμία σου να μου μετρήσει δυο χιλιάδες γρόσια. Έγώ είμαι κείνος που θα φυλάξω τις ωραιότερες σκλάβες σου, τις πιο όμορφες της Άγκυρας.

Ο Μουλάι κούταξε καλά-καλά τον νέο. Ήταν έξαιρετικά όμοιος, αλλά στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη βαθειά μελαγχολία... Ο Μουλάι έφεντης χαμογέλασε πικρά και έγεννε άμέσως στον σιωπηλό σκλάβο του, που στεκόταν ακίνητος κοντά στην πόρτα, να διώξει τον νέο. Άλλά εκείνος του μίλησε πάλι και του είπε:

— Όχι, έφεντη, μη με διώχνεις. Άκουσέ με πρώτα. Πρέπει να σου διηγηθώ κάποια ιστορία. Μιά φορά ζούσε στην Σταμπούλ ένας νεαρός άξιωματικός της φρουράς του Σουλτάνου, ο οποίος σε κάποια μάχη είχε δειξει τέτοιον ηρωισμό που κέρδισε πολλούς βαθμούς, εκτίμησι και έμπιστευτικές θέσεις. Ένα βράδυ σε μία μεγάλη έορτη γνώρισε κάποια κόρη Κιρκασία και την αγάπησε τρελλά. Έπειτα από λίγο καιρό την έκανε βασίλισσα της καρδιάς του και του άρχοντικού σπιτιού του. Άλλά η ευτυχία δεν κράτησε πολύ. Η γυναίκα εκείνη έπιπολαίει και άστατη έξεχασε πολύ γρήγορα τους όρκους της. Ο νέος δα μπορούσε να την σκοτώσει, αλλά δεν το έκανε. Αρκέσθηκε να την διώξει από το σπίτι του. Από την ημέρα όμως εκείνη είχε χάσει πια για κείνον η χαρά και μέσα στην ψυχή του φώλιασε ένα άπεράντο κι' αιώνιο μίσος για τις γυναίκες. Αυτός ο άνθρωπος είμαι εγώ!...

Ο Μουλάι κούταξε πάλι τον νέο και πάλι χαμογέλασε.

— Η δική μου σκλάβες, είπε, ειναι τόσο όμορφες που θα νικούσαν ασφαλώς το μίσος σου. Πήγαινε. Δεν μου κάνεις.

— Πολύ καλά έφεντη. Θα ξαναγύρισω πάλι αύριο. Ός τότε ψάξω να βρείς κανέναν άνθρωπο, να σου διηγηθώ την ιστορία της ευνουμένης του Σουλτάνου, της ωραιότερης γυναίκας της Τουρκίας. Άμα μάθεις την ιστορία αυτή, είμαι βέβαιος, πως θα μου δώσεις τα δυο χιλιάδες γρόσια και θα με κρατήσεις.

Ο Μουλάι έφεντης, περιέργως καθώς ήταν, ζήτησε να μάθω την ιστορία της ευνουμένης του Σουλτάνου, της ωραιότερης κοπέλας της Τουρκίας. Άλλά κανένας από τους σκλάβους του σπιτιού του, κανένας από τους γνωστούς του δεν την ήξερε. Τέλος κα-

τάρθωσε να βρεί έναν έμπορο, διαβατικών από την Άγκυρα εκείνο το βράδυ, που την ήξερε και του την διηγήθηκε:

— Η ευνουμένη του Σουλτάνου, του είπε, η ωραιότερη γυναίκα της Τουρκίας, έρωτεύθηκε κάποτε έναν νέο και μελαγχολικό άξιωματικό της φρουράς. Τόν έρωτεύθηκε τόσο πολύ ώστε έμολόγησε στον Σουλτάνο τον έρωτά της και του ζήτησε να της δώσει την έλευθερία της. Ο Σουλτάνος όμως έδωσε σκεπτικώς στην άρχη σκέφθηκε να διατάξει να την σκοτώσουν. Έπειτα όμως την συμπαθούσε παρά πολύ και λυπόταν να στείλει πρόσωπα στην γη την ευμορφία της, της έδωσε ότι αν ο άξιωματικός εκείνος αγαπούσε επίσης και δεχόταν να την παντρευτεί, τότε θα της γούριζε την ζωή και την έλευθερία της. Άλλοιως έδωσε πως θα την εκότωνε. Όταν ο άξιωματικός έμαθε τα καθέκαστα άρνηθηκε να την παντρευτεί, είπε πως δεν αγαπάει τις γυναίκες, ε'τσι η ευνουμένη του Σουλτάνου, η ωραιότερη κοπέλα της Τουρκίας, βρήκε οικτρό και φοβερό τέλος!...

Όταν ο Μουλάι άκουσε την ιστορία αυτή κατάλαβε ότι ο άξιωματικός εκείνος ήταν ο νέος που του ζήτησε να τον πάρει φύλακα του χαρεμιού του κι' αποφάσισε να τον κρατήσει, βέβαιος πως θα φαινότανε πιστός, αφού ούτε η ωραιότερη γυναίκα της Τουρκίας δεν μπόρεσε να τον συγκινήσει και να τον κάνει να χάσει την πίστιά της γυναίκας του...

Την άλλη μέρα λοιπόν όταν ο νέος παρουσιάστηκε στο παλάτι του διάταξε να του μετρήσουν τις δυο χιλιάδες γρόσια και τον πήρε στην υπηρεσία του.

Πέρασαν από τότε τρεις μήνες... Ο Μουλάι ήταν πια έντελως ήσυχος για την άρνηση της γυναίκας του χαρεμιού του. Κάποιος μάλιστα άπ' τους πιστούς του σκλάβους του είχε μιλήσει για την άδυστηρή του κατάσταση που έδειχνε ο φύλακας στις γυναίκες του χαρεμιού του. Και η ίδιας άκομης, όταν ο άρνητης τους καταδεχόταν να πάει να τις δει το έβαναν παράπονα για την άδυστηρή του φύλακα.

Πέρασαν άλλοι τρεις μήνες και η δυσάρεστη των γυναικών του χαρεμιού έναντιον του Σουλτάνου έγει λεγότανε ο φύλακας—μεγάλωσε άκομης περισσότερο.

Άλλά ένα βράδυ τον Μουλάι τον έπιασε άπιαστο και με όλο το όπιο που κάρπισε δεν κατάφερε να κοιμηθώ. Χωρίς να ξυπνήσει λοιπόν τους σκλάβους του σηκώθηκε και πήγε στο χαρέμι του. Έβλεπε να άκούση κανένα παθητικών άφανε από τις γυναίκες του.

Όταν έφτασε εκεί ζήτησε τον φύλακα του χαρεμιού του, αλλά δεν τον βρήκε στο δωμάτιό του. Τό κρεβάτι του ήταν άπειραχτο. Παραξενεύτηκε γι' αυτό, μα δεν είχε τίποτα και προχώρησε προς το δωμάτιο της Φατιμάς, της όμορφης άγαπασμένης όρας.

Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα, κι' ενώ έτοιμαζόταν να χτυπήσει, στάθηκε κατάπληκτος γιατί άκουσε κουνώντας από μέσα. Τέντωσε άρπιασε κι' αυτό και άκουσε την Φατιμά να λέει:

— Σάαρ, έφριξε καλά ότι είμαι σκλάβο σου. Γιατί λοιπόν δεν έρχεσαι να με βλέπεις από στιγμή π' άλλη;

Ο Σάαρ αποκρίθηκε:

— Για να μην ύποψιασθώ τίποτα ο Μουλάι έφεντης.

— Μα αν αντίς για μία φορά, έρχεσαι δυο φορές την εβδομάδα, δεν πιστεύω να ύποψιασθώ τίποτα ο Μουλάι.

Μόλις άκουσε αυτά ο Μουλάι άποτραβήχθηκε. Ήξερε πια ότι Προχώρησε λοιπόν στο δωμάτιο της δεύτερης σκλάβας του, της Ζέντα. Εκείνη κοιμόταν και μόλις άκουσε να άνοη η πόρτα φώναξε με χαρά.

— Ω, ώρατε μου Σάαρ, καλώς ήρθες!... Μετρώ με άγνια τις μέρες. Σε περιμένα νόρθης αύριο γιατί από την τελευταία φορά που σε είδα πέρασαν έξη μέρες. Άλλά μία που ήρθες καλώς όρες αγάπη μου!

Ήταν σκοτάδι και ο Μουλάι τραβήχτηκε προτού προφθάσει εκείνη ν' άνάψει το φως και τράβηξε στις κάμαρες των άλλων πέντε γυναικών του.

Τά ίδια όμως έγιναν κι' εκεί. Η γυναίκες ξυπνούσαν, άνοιγαν τα χέρια τους και φώναζαν με γλυκά:

— Καλώς ήρθες, λατρεμένο μου Σάαρ!...

Την άλλη μέρα ο Μουλάι έφεντης φώναξε τον Σάαρ στο δωμάτιό του.

— Έξακολουθείς, του είπε, να μισείς όλες τις γυναίκες;

— Και βέβαια, έφεντη, αποκρίθηκε εκείνος. Θυμήσου την ιστορία της ευνουμένης του Σουλτάνου.

— Ναι, αλλά πιστεύω, ή μάλλον ξέρω καλά, ότι δεν μισείς καθόλου και την Φατιμά μου, την όμορφη έφηβο. Και ξέρω επίσης ότι και η Ζέντα μου δεν σου ειναι δυσάρεστη! Δεν άναφώ-

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΡΑΣΕΛΕ-ΡΟΛΟΓΙ

Τά πρώτα άφευρεθέντα ρολόγια ήσαν περιεργότατα. Στα 1500 άρχισαν όρολογία μικρά σαν άμύγδαλο που τά κρατούσαν στο γιόκι ή στη ζώνη.

Στά 1542 ένας δούξ ντ' Ουρμπάν άγόρασε από κάποιο Ίταλο όρολογοποιό ένα ρολόγι κλεισμένο μέσα σε μιάπτερα δακτυλιδιού! Τό ρολόγι μάλιστα αυτό ήταν ξυπνητήρι.

Στά 1575 ο άρχιεπίσκοπος της Καντεβούριας Πάρκερ είχε ένα μαστούνι από καλάμι των Ίνδιων. Τό μαστούνι του αυτό είχε ένα ρολόγι στη λαβή του!

Άγο άργότερα η πριγκίπισσα Άννα της Δανίας, σύζυγος του Βασιλέως της Άγγλιας Γεωργίου του Ιου, είχε ένα ρολόγι δεμένο σε δακτυλίδι που χτυπούσε τις ώρες δίνοντας έλαφρούς τοιμπίες σε δακτυλίδι της!...

Πρωτίτερα, όμως, από όλα αυτά τά ρολόγια, φάνηκε τό «ώρολογι μπρασέλε» που έδωρεται ως τά χθές για σύγχρονο και πρωτότυπο.

Και ίδου πως έγινε η πρώτη σκέψης περί κατασκευής όρολογιού—βραχιολιού.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ο 11ος που είχε χαρίσει ιδιαίτερα προνόμια στο σώμα των όρολογοποιών, έδέχτηκε άπ' αυτούς για άναμνηστικό δώρο ένα μικρό χαριτωμένο χρυσό όρολογιό.

Τό όρολογιό αυτό ο βασιλεύς Λουδοβίκος τό είχε τοποθετήσει σε καταφανές μέρος του διαμετίου του.

Μιά μέρα όμως κάποιος κατεστραμένος οικονομικός ευγενής και αλλικός μπήκε στο βασιλικό διαμέρισμα, είδε τό όρολόγι, τό πήρε με τό δεξί του χέρι και τό έκρυψε στο μανικέτι του άρσερού του χεριού, έκει άκριβώς όπου βάζουν τό βραχιόλι.

Αυτοχθώς όμως τό μικρό αυτό ρολόγι ήταν ξυπνητήρι και κατά συμπτώσ άρχισε να κουνούνη την σιγμή που ο βασιλεύς έμπαινε στο διαμέρισμά του.

Ο Λουδοβίκος ο 11ος δεν έσυγχωρούσε εύκολα τέτοιες παρεκτροπές των ευγενών του. Έσκέφθηκε όμως συγχρόνως πόσο πρωτότυπο θα ήταν αν είχε ένα όρολόγι στο βραχιόλι του χεριού του και συγχώρησε τον κλέφτην εις τον όποιον μάλιστα έχαρισε τό όρολόγι.

Από τότε έγκαινιάσθηκαν και τά ρολόγια μπρασέλε.

Ο ΚΑΙΡΟΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Όταν η σελήνη είχε σκεπασμένη γύρω-γύρω από ένα σκοτεινό κύκλο προμηνύεται βροχή. Άν ο κύκλος διαρκώς μεγαλώνει και κοκκινίζει, αυτό προμηνύει μεγάλους άνέμους. Άν ειναι δέ κίτρινη, προμηνύονται τρικυμίες, χιλάδα και κεραυνοί. Τό καλοκαίρι αν ο κύκλος αυτός έχη τις άκρες του φωτεινές και διανγείς σημαίνει καλοκαίριαν, αν δέ όχι κακοκαίριαν.

Φυσικά και την Λάζα και την Λιντρά και την Ίριδα και την Μυριάμ και την Μουρίκα που η κάθε μία τους έχει την θέσι της μέσ' στην καρδιά σου!...

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής, έφεντη.

— Με καταλαβαίνεις πολύ καλά. Και πρόσθεσε... Μη μου κάνεις τον κουτό. Τά ξέρω όλα. Θα μπορούσα να σου πωσο τό καφάλι, αλλά προτιμώ να σου έπιβάλω μία τιμωρία μεγαλείτερη. Έπειδή μισείς τρομερά τις γυναίκες θά... παντρευθής όλες τις γυναίκες τό χαρεμιού μου, την Φατιμά, την Τζένα, την Λάζα, την Λιντρά, την Ίριδα, την Μυριάμ και την Μουρίκα. Πήγαινε λοιπόν να έτοιμασθής!...

Ο Σάαρ κατάπληκτος μα και εύχαριστημένος έτοιμαζόταν να βρή έξω όταν άκουσε τον έφεντη Μουλάι να λέει σαρκαστικά.

— Φυσικά θα χρειάζεσαι έναν φύλακα για τό χαρέμι σου, γιατί δεν ειναι τόσο φοβερό πράγμα όσο νομίζουν μερικοί. Και έπί-τέλους, σκέψου ότι έχει επάνω στον ουράνιο θά σταντήσης και την μακαρίτισσα την γυναίκα σου.

Ο έτοιμοθάνατος. Άχ, αιδεσμονάτε μου, αυτό άκριβώς ειναι που με τρομάζει περισσότερο!...

Μίνο Ντολέττι

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΑΛΛΑΙ

Ο Άλφονσος Άλλαι, ο περίφημος Γάλλος εθνομορφος, ήταν επίσης διάσημος και για τις έξυπνες φράσεις που σκάανε σ' όλον τον κόσμο, σε γνωστούς και άγνωστους. Όστόσο μία φορά την έπαθε κυριολεκτικώς σάν άγράμματος. Και να πως:

Συνήθιζε να συγχάζη σ' ένα καφενείο της Μονμάρτρης. Μιά μέρα, μόλις έκατσε στο τραπέζι, τον πλησίασε ο ίδιοκτήτης του καφενείου—ο όποιος είχε καί ως τότε άπ' τις φράσεις που του σκάρανε ο τετραπέρατος πελάτης του—και του είπε γελώντας πονηρά:

— Καλώς τον κύριο Άλλαι... Πώς έχετε, κύριε Άλλαι; Τι με κοιτάτε έτσι;... Έπειδή με βλέπετε να γελώ;... Ά! μά ειναι να μη γελώ... Άκούστε καλύτερα περί τίνος πρόκειται. Σήμερα τό πρωί έλαβα άπ' τό γιό μου, που ύπηρξε στρατιώτης, ένα γράμμα. (Έβγαλε συγχρόνως άπ' τή τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί). Και έξερτε πως μου έγραψε ο άδελφορός τη λέξη: υ γ ι α ι ν ε ; Ά! ειναι άδύνατο να φαντασθής!... Και γι' αυτό δεν μπορώ να κρατήσω τά γέλια μου.

— Ποιά καλέ; τη λέξη υ γ ι α ι ν ε ; ρώτησε ο Άλλαι.

— Ναι, την άπλη αυτή λέξη. Θέλετε μάλιστα να στοιχηματίσουμε πως ειναι άδύνατο να βρήτε πως την έγραψε; Όρίστε: σάς δίνω τό δικαίωμα να μου άπαντήσετε έξη φορές. Όποιος χάσει θα κερδίσει σαμπάνια σ' όλους τους κυρίους που ειναι τώρα έδώ μέσα...

— Δέχομαι τό στοιχημα! αποκρίθηκε άνυποφύστος ο Άλλαι, βέβαιος πως θα τό κερδίσει. Λοιπόν, ο γιός σου έγραψε τό θ γ ι α ι ν ε ;

— Ά! ειναι άδύνατο να φαντασθής!... Και γι' αυτό δεν μπορώ να κρατήσω τά γέλια μου.

— Δέ τό βρήκατε, του είπε τότε ο διευθυντής του καφενείου.

— Μήπως έγραψε: θ γ ι α ι ν ε ;

— Όχι και τώρα δεν τό βρήκατε!...

— Τίποτα!

— Ά! τώρα τό βρήκα! Έγραψε: ο ι γ ι α ι ν ε .

— Ά! Μπ!...

Ο Άλλαι άρχισε να τά χάνει.

— Έ! τότε, είπε ύστερ' από λίγο θα έγραψε ασφαλώς: γ γ ο ι α ι ν ε .

— Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα! Τό νού σας, κύριε Άλλαι! Μόναχά μία φορά άκομης έχετε τό δικαίωμα να μου άπαντήσετε! Άν δεν τό βρήτε και τώρα, πάει, χάσατε τό στοιχημα.

Ο Άλλαι, αφού συγκεντρώσε όλην την προσοχή του για να σκεφθώ την πιο τερατώδη άνορθογραφία που μπορούσε να γίνη πάνω στη λέξη θ γ ι α ι ν ε , άνεφώνησε θριαμβευτικά:

— Επί τέλους! Τό βρήκα!... Έγραψε: θ γ ο ι α ι ν ε !

Μετά μεγάλης μου άσπης σάς άναγγέλω πως χάσατε τό στοιχημα, του είπε τότε ο καταστηματούχος σκαμένος στα γέλια και λαμπώντας από χαρά έπειδή την έσκασε κι' αυτός μία φορά τό Άλφονσου Άλλαι. Ο γιός μου έγραψε απλούστατα: θ γ ι α ι ν ε !... Δηλαδή δεν έκαμε κανένα λάθος.

Κόκκαλο ο Άλφονσος Άλλαι. Όχι και είχε σκεφτεί και την ένδεχομένη αυτή περίπτωση! Κέρωσε λοιπόν σαμπάνια όλους τους πελάτες του καφενείου, κι' έφυγε με κατεβασμένο κεφάλι...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μετάξυ φίλων.

— Μά τι έχει ο φίλος σου; Έδώ και κάμποσον καιρό τον βλέπω μελαγχολικό. Τι πού συμβαίνει;

— Πού δυο μηνών ζήτησε εις γάμου μία νέα πολύ όμορφη και πολύ πλούσια.

— Ά! Καταλαβαίνω... Κι' εκείνη θα τον άπέκρουσε...

— Η μητέρα. — Κύριε είστε ένας άναιδής. Χτες την νύχτα είχατε την προκοφανή κόρη να φιλήσει την κόρη μου.

Ο νέος. — Κόρη μου, έχετε δίκιο. Σήμερα που βλέπω την κόρη σας στο φως της ημέρας άντιλαμβάνομαι κι' εγώ πως χρειάζοταν ύπερβολική τόλη για να την φιλήσει κανείς.

Ο έτοιμοθάνατος. — Άχ, αιδεσμονάτε μου, αυτό άκριβώς ειναι που με τρομάζει περισσότερο!...

ΘΑΙΒΕΡΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

ΨΗΛΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ!...

ΠΑΥΛΙΝΑ.
(Μικροδύλα 'Ιταλίσ ζητιάνα.)
(Δεξιά δέν σπίτι καταφύγιον. 'Αριστερά
ένα σπίτι σκοτεινό. Νύχτα παγετώδης, χιονίζει... 'Όταν σηκό-
νεται ή αύλα ή σπηή εινε άδεια...)

Πίσω απ' τή παρασκήνια άκούγεται παιδικές κραυγές:
— 'Όρθά!... 'Όρθά!

ΠΑΥΛΙΝΑ (πίσω από τή παρασκήνια). Φευγάτε από δω!... 'Α-
φήστε με! Γιατί με πειράζετε; Τι σας έκαμα; ('Όρθά στή σκη-
νή, κρύβεται πίσω από ένα φανάρι. 'Ο Θόδωρος σιγά-σιγά παύει.)
'Εφυγαν! Δεν εινε κανείς!... 'Ω! Τι άκαρδα παιδιά που εινε!
Γιατί με φορτώνουνται, τί τους έκαμα; Γιατί να με λένε «'Ο-
ρθά»!... 'Εγώ τους τό ελπα τόσες φορές, πως ό μπαμπάς και ή
μαμά μου ήτανε 'Ιταλοί. Κι όμως αυτά δεν θέλουν να τό πιστέ-
ψουν! 'Αχ! Παναγία μου Παρθένα! Παναγία μου Παρθένα! Τι
κρύο που κάνει! (Τουρτουρίζει). 'Ας πάω στο σπίτι! Μά πως να
πάω, αφού δεν έχω ούτε μία πεντάρα; 'Η σπιτονοικοκυρά θα με
παλώσει, θα με δείξει! Και τί φταίω εγώ; ή κακομοίρα! 'Όλοι οι
άνθρωποι φαίνονται σήμερα θυμωμένοι, κατσουφιασμένοι, περ-
νούν δλοι χωρίς να με κυττάζουν! 'Αχ μπαμπά μου, αχ! μαμά
μου! Γιατί να πεθάνετε; 'Όταν ζούσατε σεις ήτανε πολύ καλλί-
τερα! Τρία χρόνια μονάχα εξήσατε εδώ και μάς αφήσατε έμένα
και τόν Πέππο μόνους, στή ξενιτειά.

'Αχ! τί κρύο που κάνει! Πώς εξύ-
λισαν τό δαχτυλάκια μου!... 'Ας
τρέξω, ίσως και ζεσταθώ! 'Ο Πέπ-
πος έτσι έκανε πάντα όταν έκούωνε.
(Πηδάει στην ίδια πάντα θέσις). 'Ο
καυμένος ό Πέππος! Κοντεύει παι-
διά βδομάδα που εινε άρρωστος! Μα
ζύ του ήμουνα καλλίτερα, έπαιζε τόσο
καλό φλάουτο και μάς έδιναν περισ-
σότερα λεφτά. 'Ο καυμένος ό Πέπ-
πος! Τώρα θα με περιμένει! Πόσο
με παρακαλούσε να του πάω κανένα
ζαχαρένιο κουλουράκι, εινε τώρα τό-
σος καιρός που τό ζητάει κι' εγώ του τό ήποσχέθηκα... ναι του τό
ήποσχέθηκα, μά τί να κάμω; Δεν έχω ούτε ένα λεφτό!

Στό δρόμο δεν εινε κανένας' και πως να τραγουδήσω με τέτοια
παγωνιά... κανένας δε θα μ' άκούσει!

Κάθε ένας βιάζεται να πάη στο σπίτι του, στή ζεστή του κά-
μαρη... 'Αχ! τί κρύο που κάνει! Φοβερό κρύο!

Τρέμει όλο μου τό κορμί!... Κι' ούτε ένας διαβάτης! Ούτε
ένας! (Στό βάθος της σκηνής χτυπάει κάποιος ρολόγι). 'Εννιά!...
'Όταν έρχόμουντα εδώ, είδα πολύ κόσμο κοντά στην έκκλησία...
Δεν ξέρω τί να κάμω;... Να πάω ν' απλώσω τό χέρι μου και να
πώ:—Κάμετε τό έλδος σας για τόν Πέππο! Δέ θα μου άρνηθούν,
ίσως θα μου δώσουν! (Κάνει νά προχωρήσει και σταματάει).

'Όχι! 'Όχι! Θα με πάρουν πάλι για 'Όρθά και θα με δώσουν
απ' την έκκλησία όπως μουκαν την περασμένη βδομάδα. Χθές
πάλι έμπήκα σ' ένα μαγαζί για να ζεσταθώ. 'Ετραγουδούσα τόση
ώρα τραγούδια της πατρίδας μου... Μου ήρθαν δάκρυα στά μάτια
και όταν εξήγησα του έμπορου να μου δώσει κάτι τι, έκεινος άρχι-
σε να με κοροιδεύει, με ελπε 'Όρθά και μ' έδιωξε! 'Ας εινε καλά
όμως αφού μ' άφησε και εξεστράφηκα λιγάκι. ('Από τό άντικρυνό
κατάφωτο σπίτι άκούγεται μουσική.) Πού διασκεδάζουν; 'Α!
έδώ!... ('Ανεβαίνει σέ μία στήλη, πιάνεται από τό φανάρι και
κινείται στο φωτισμένο παράθυρο). Ναι, ναι, αχ! τί ώραία
που εινε εκεί! Τι φώτα! Και τί ζέστα
που θα εινε! Τι καλότυχο άνθρωπο!...

(Κατεβαίνει απ' τη στήλη.) Τι άσχημα
που ειν' έδώ! Σκοτάδι! 'Ο ουρανός εινε
σκεπασμένος από σύννεφα. Κι' όμως στή
πατρίδα μου εινε γαλανός, καθαρός και
βαθύς! (Σωπαίνει.) 'Αχ! δεν μπορώ
πιά! Θά πάω σπίτι! Μά με τί; ('Α-
ρχει σιγά-σιγά της.) Ούτε λεφτό! Τι
να γίνω, άς θυμώσω ή σπιτονοικοκυρά,
ας με δείξει, δεν πειράζει! 'Εγώ θα τό
υποφέρω όλα... Μά ό Πέππος, ό Πέππος
μου ό καυμένος που εινε άρρωστος, που

'Αχ! τί καλά που εινε! Τι ζεστά!
('Η μουσική παίζει τώρα ένα θλιβερό βάλε. 'Η σκηνή κρύ-
βεται πίσω από ένα σύννεφο. Τά άστρα λαμποκοπάνε. 'Η κίτη
μιλάει στο μισοξύπνιο της.)

Τί γλυκερά μουσική! Θαρρείς και τραγουδάν κάποι μακριά
άγγελος! Τι ώραία που θα εινε εκεί στον ουρανό! Κόσμο!
Φωτεινά! Νά!... πετούν ψηλά κάτι έμορφα πουλιά... Τι ώραία
πουλάκια! Τι ψηλά, ψηλά που πάνε!... Γιατί να μ' άρνηται
άνθρωποι;... Να δοκιμάσω κι' εγώ; 'Ισως... ίσως μπορέσω... Νά!
νά! πετώ, πετώ... πως λιγώνεται ή καρδιά μου!... Ψηλότερα...
ψηλότερα!...

('Αποκοιμείται έντελως. 'Η μουσική εξακολουθεί νά παίζει.
Μία λοξή άχτίδα φεγγαριού φωτίζει τό πρόσωπό της. 'Εν' άκτι-
νη τραβεί στον αϊθέρα μία φωτεινή γραμμή και σβήνει.)

Η κόρη ξεψυχάει!
[Μετάφρ. απ' τό Ρωσικό.]

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΕΞΥΓΙΝΗ ΚΛΟΙΤΗ

Κάποιος 'Αγγλος που υπέφερε από ποδάγρα καθότανε μόνος του
κοντά στο μαγαζί, όταν έβγαζε μακριά
στο δωματίό του ένας καλοντυμένος
άνθρωπος και του ελε:

— Είδη κύριε, ότι αυτή τη στιγμή ό
πληρέτης σας κάθεται στο Συνδικατοει-
κο και άρχει την πόρτα σας άνοιχτή. Πόσο
εύκολο θα ήταν λοιπόν σ' ένα κλειστό να
σβήσει αυτά τά δύο κεριά—έτσι να—έτσι—
και μετά να φύγη πέγοντας αυτά τά δύο
άσημένια κρηπίδια.

Και χωρίς να περιμένει την άπάντησή
του οίκοδεσπότη—άμ' έτος άμ' έτος—ά-
παζε τά κρηπίδια και έβγαζε στο πόδι.

δεν έχω να του πάρω τίποτε!... Πώς θα τό
τό πό; Πώς θα τόν δω στά μάτια; 'Όχι,
θα περιμένω! 'Ισως βγει κανένας απ' τό
τό σπίτι... Θα πέσω στά πόδια του και
θα τόν παρακαλέσω να μου δώσει κάτι τι
για τόν άδερφό μου, που εινε άρρωστος, κι
περιμένω!

Τι ώραία που παίζει ή μουσική, θαρείς
πως τραγουδάν άγγέλοι! 'Αχ! και να μ' ή
προσκαλούσαν έπάνω... 'Όλοι λένε πως έχω
ώραία φωνή... Θα τους τραγουδήσω όλα τά
τραγούδια που ξέρω και θα μούδιναν χάρη-
τα. 'Αχ! Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο θα ήμω-
να εύτυχισμένη! Και πόσο θα ήτανε εύγα-
ρηστημένος κι' εύτυχισμένος κι' ό Πέππος!
('Η μουσική παύει.) 'Επαψε! 'Αχ, πόσο
στενοχωριέμαι τώρα, πόσο φοβάμαι! Μα-
ναχή μέσ' τό δρόμο... Μου φαίνεται πως ή

δυνάμωσα περισσότερο τό κρύο. Τά χέρια και τά πόδια μου έξυ-
σανε όλος διόλου! 'Α! Παναγία μου, Παναγία μου! Στείλα μου
κανένα διαβάτη! (Κινείται μακριά, χωρίς νά μιλεί. 'Εξέρ-
μ' άπελπισμένη φωνή). Κανένας!... κανένας δεν έρχεται! (Παίει
και ξανακινείται.) Τι εινε έκεινος; Διαβάτης τάχα; Ναι, ναι, να-
αβάτης εινε κι' έρχετο! έδώ! Δεν κάνω λάθος! 'Όχι, έδώ έρχεται!...
(Δέν χιονίζει πιά. Καθαρός, καθαρός φαίνεται ό κύκλος τού
φεγγαριού). Ποιος ειν' αυτός πουδύχεται; Τό φεγγάρι φωτίζει τό
πρόσωπό του, εινε ό γνωστός μου κύριος, που μία φορά μου έφί-
λωνε πολλά χρίματα, που μου ελπε πως με τό όμοιο αυτό ποσο-
πύκι που έχω μπορώ να γίνω πλούσια, που μου ελπε να πάω μα-
ζί στο σπίτι του. 'Αν πάω στο σπίτι του θα μου δώσει χρίματα!
Ναι θα πάω! 'Αχ! Θεέ μου, δεν μπορώ να κοιμηθώ τό πόσο μου
(Προχωρεί με κόπο κι' άξαφνα σταματάει). 'Όχι, δεν πρέπει να
πάω... Δεν πρέπει... 'Ο Πέππος την άλλη φορά τό ήφισε τίς
πλάτες με άσχημο τρόπο τού κυριού αυτού και μ' έμποδισε μί-
στα να τού ξαναμιλήσω! Μου ελπε πως εινε καλός άνθρωπος και
μπορεί να με καταστρέψει...

'Όχι, όχι, δεν χρειάζεται να περιμένω! 'Ας καθίσω, ίσως πε-
ράσει κανένας άλλος, ίσως νάβη κανείς από τό σπίτι αυτό...
(Πηγαίνει και κάθεται στή στήλη, άκουμπώντας την πλάτη
της πάνω στο φανάρι.)

Νυστάζω και φαίνεται πως εινε άργά! (Χαμουρνείται). Σά
να εξέστανε λιγάκι... 'Επεσε φαίνεται
τό κρύο! Δόξα σοι ό Θεός! Θα μπο-
ρέσω να περιμένω!

(Σωπαίνει και κλείνει από κοι-
ρασι τά μάτια της.)
'Αχ! τί καλά που εινε τώρα! Σαν
να είμαι στή πατρίδα μου, που φαί-
ται. Νά τό σπίτι μας, τά δέντρα
εινε στον άνθό τους, ή καρδιά
καθαρός, καθαρός, βαθύς, χωρίς τί-
λος! Θαρρείς πως εινε από άλλού;
Τί γαλανός, τί άπέραντη καλοση-
νη! Τι γλυκό φως!... (Χαμουρνέ-
ται.)

'Αχ! τί καλά που εινε! Τι ζεστά!
('Η μουσική παίζει τώρα ένα θλιβερό βάλε. 'Η σκηνή κρύ-
βεται πίσω από ένα σύννεφο. Τά άστρα λαμποκοπάνε. 'Η κίτη
μιλάει στο μισοξύπνιο της.)

Τί γλυκερά μουσική! Θαρρείς και τραγουδάν κάποι μακριά
άγγελος! Τι ώραία που θα εινε εκεί στον ουρανό! Κόσμο!
Φωτεινά! Νά!... πετούν ψηλά κάτι έμορφα πουλιά... Τι ώραία
πουλάκια! Τι ψηλά, ψηλά που πάνε!... Γιατί να μ' άρνηται
άνθρωποι;... Να δοκιμάσω κι' εγώ; 'Ισως... ίσως μπορέσω... Νά!
νά! πετώ, πετώ... πως λιγώνεται ή καρδιά μου!... Ψηλότερα...
ψηλότερα!...

('Αποκοιμείται έντελως. 'Η μουσική εξακολουθεί νά παίζει.
Μία λοξή άχτίδα φεγγαριού φωτίζει τό πρόσωπό της. 'Εν' άκτι-
νη τραβεί στον αϊθέρα μία φωτεινή γραμμή και σβήνει.)

Η κόρη ξεψυχάει!
[Μετάφρ. απ' τό Ρωσικό.]

Κάποιος 'Αγγλος που υπέφερε από ποδάγρα καθότανε μόνος του
κοντά στο μαγαζί, όταν έβγαζε μακριά
στο δωματίό του ένας καλοντυμένος
άνθρωπος και του ελε:

— Είδη κύριε, ότι αυτή τη στιγμή ό
πληρέτης σας κάθεται στο Συνδικατοει-
κο και άρχει την πόρτα σας άνοιχτή. Πόσο
εύκολο θα ήταν λοιπόν σ' ένα κλειστό να
σβήσει αυτά τά δύο κεριά—έτσι να—έτσι—
και μετά να φύγη πέγοντας αυτά τά δύο
άσημένια κρηπίδια.

Και χωρίς να περιμένει την άπάντησή
του οίκοδεσπότη—άμ' έτος άμ' έτος—ά-
παζε τά κρηπίδια και έβγαζε στο πόδι.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

'Ο προκαθηγητής της Χημείας Ούλλιαμ Τζάκσον κι' ό νεαρός γιαντρός
Τζωρτζ Πέτερσον που μένει στο Λονδίνο, εινε στενοί φίλοι. 'Ο Τζάκσον
επλήρη καθηγητής τού Πέτερσον. Δεν είχε παιδιά και τόν άγάπησε σαν παιδί
του. 'Ο Πέτερσον τόν άγαπάει επίσης σαν πατέρα του. Ζούν μαζί και εινε
άριστοι, μα έβγαζαν χωρίον, προκειμένου να έγκατασταθή ό Τζάκσον στο
Τσίστερ, όπου έχει νά κανονισή κάποια έπιδόσή του. 'Αν όμως και μακριά
έτσι από τόν άλλο αλληλογραφούν τακτικά. 'Ο Πέτερσον ήρθε κατέβη από
τό συμβαίνει στον Τζάκσον κι' έκεινος τού δίνει σοφές συμβουλές για τή ζωή
και τό επαγγελματά του...

'Από τού σημείου αυτού άκριβώς άρχίζει ή παράδοση αυτή ιστορία. 'Ο
Τζάκσον έχει καιρό νά λάβη γράμμα από Πέτερσον. 'Ανησυχεί γι' αυτό και
τού ήρθε μία έπιστολή γεμάτη παράπονα και συμβουλές, έξορκίζοντας αχτίν
να τού γράψι άμέσως και να τού πιά τί τού συμβαίνει... 'Ο Τζάκσον έξορ-
εί έρωτημένος με μία έπανόρθωσι και άνησυχεί γι' αυτό. Μήπως τού συ-
νέβη τίποτε σκεπτικό;

'Ο Πέτερσον τού άπαντά άμέσως σχεδόν, και τού άποκαλύπτει ένα τρο-
ματικό σκεπτικό με τόν τελευταίο του έρωτα. Μία νύχτα που βρισκονταν
στο σπίτι της λαουρεντίς του Άλβαν, μπήκε έβρανα στο δωμάτιο που βρισκονταν
τώραν ό αδελφός της. Δίς, ό όποιος είχε παραφυλάξει για νά τούς πιάσει.
'Ο Δίς όλο λυσσών από άγνη, όλχνει κάτω από θυμική την σύζυγό του κι'
έτοιμάζεται να τήν χτυπήσει με τό μαστιγίο που κρατεί στο χέρι. 'Ο Πέτερσον
τον συγκρατεί, μά δέχεται ό Δίς ένα τρομακτικό χτύπημα στο πρόσωπο. 'Ο άπα-
νητής αδελφός έτοιμάζεται να τόν ξαναχτυπήσει. 'Ο Πέτερσον άρπάζει ένα
κρηπίδιο κρηπίδιο και όρμη να τόν χτυπήσει στο χέρι για νά τόν άπο-
κρίσει. Μά ό Δίς σκύβει άποτομα και δέχεται τό χτύπημα στο κεφάλι. Πέ-
στε κάτω νεκρός και ό Πέτερσον τρομαγμένος
να δει συνέβη, άρπάζει στην άγανάλη του τήν
Άλβαν και τήν μεταφέρει στον κοιτώνα της. 'Ε-
κεί τήν στιγμή έντελως στις άσπρήσεις της. 'Η δι-
στυχημένη γυναίκα έτρεξε να μάρη τί άπέβηκε.
'Ο Πέτερσον τρέμει και άγωνιά, μίς νά της άποκαλύ-
ψη τό άκουστο έγκλήματά του; Δεν εινε όμως καιρός
να σκεφτεί. Μπορεί να φύγει στο σπίτι κανείς
και τούς ύπηρετεί, στους όποιους ή Άλβαν έχει
έτσι άδαν έδωκε. 'Αποκοιμείται λοιπόν και τίς
νά λεί λεί. 'Η Άλβαν τρομάζει, καταλαβαίνει
από φωνή, αλλά μοιλαται να δέν αφήνει τόν Τζωρτζ
να άποκαλύψει τό άκουστο έγκλήματά του στην άστυ-
νομία. Τόν συμβουλεύει να φύγη. Μετά τήν άνα-
βάση του δά ήλθ σ' ένα παράθυρο και δά τρεπί-
ση βόρεια. Στους άστυνομικούς που δά τρέφει,
δά πώς άκουσε όδωρο πάλης μέσα στο σπίτι,
δά φέρον, δά βρούν τό πτώμα τού συνύπνου της
και δά ήποθέσαν πως τόν σκότωσε κάποιος κα-
κός που μπήκε να κλέψει. 'Ετσι και γίνεται.
'Ο Τζωρτζ πηγαίνει στην άστυν, για νά τόν δώσι
ό έτοιμο του κι' άποδείξει τό κάλλος άν τόν
ήπομασώσουν. 'Εκεί φθάνει σέ λίγο ή πληροφορία
του έγκλήματος και τρέχουν δίς στο άστυνομικό
τμήμα για νά μάθουν λεπτομέρειες. Εδώχως ούτε
από τίς άνακρίσεις, ούτε απ' τήν άστυνομική άνακρί-
ση τίποτε. 'Ο Τζωρτζ εινε πάλι ήσυχος όταν
έβγαζε ή Άλβαν τόν πληροφορεί ότι κάτι τό τρο-
μακό και τό άνεξηγτό της συνέβη. 'Ενώ κοιμόταν
τήν νύχτα άκουσε στο διάδρομο τά βήματα τού
συνυπνόντος συνύπνου της, συγχρόνως δέ κάποιος
άνειζε τήν πόρτα της κορβιτοκλειμένης της και
μπήκε μέσα!... Ποιος ήταν; Δεν μπόρεσε νά έξαρ-
χίσει γιατί λιποθύμησε άμέσως απ' τή φοβή της...

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Η Άλβαν έλπιζε ότι θα έμάθαινε τήν
άλήθεια εξετάζοντας τό προσωπικό τού
σπιτιού, μά δέν κατώρθωσε νά μάθη τίπο-
τα. Κανείς δέν είχε άκούσει τήν νύχτα τόν
παράμορφο όδωρο. Κανείς δέν είχε μιλί
στο σπίτι. 'Η πόρτες και τά παράθυρα βρέ-
θηκαν κλειστά. Πούδς θα τόλιούσε άλλω-
στε νά μιλί σ' ένα σπίτι, στο όποιο συνέβη
που ήμουν ένα τέτοιο έγκλημα και τό όποιο έπιβλέπει ακόμα ή
άστυνομία;

Καταλαβαίνεις πλέον, φίλε μου, τήν θέσι μου, φαντάζεσαι τήν
άγωνία της φτωχής μου Άλβαν...

Εινε βέβαιη πως δέν άπατήθηκε, πως δέν έκαμε λάθος... 'Η-
ταν έντελως έμπνη. 'Ανεγνώρισε άπολύτως τό βήμα τού συζύγου
της!...

Τι συμβαίνει; Και τί εξήγησι να δώσω σ' όλα αυτά; Θά ήμουν
εύτυχής αν έχόσους στο Λονδίνο. 'Ο έρχομός σου θα ήταν άνα-
κούφιας και γι' τήν λατρεύη μου...

Έξοχος καλά πως δέν πιστεύω στο φαντάσματα. Κάτι άλλο συμ-
βαίνει ίσως. Καμιά παγιά πιθανώς. Γι' αυτό σ' έξορκίζω. Σπεύσε!...
Τρέξε κοντά μου αν μ' αγαπάς...

Τζωρτζ Πέτερσον
('Επιστολή τού Ούλλιαμ Τζάκσον στον Τζωρτζ Πέτερσον
στο Λονδίνο)

Καλέ μου φίλε, δυστυχισμένο μου παιδί,
'Η προαισθήσεις μου ήσαν άληθινές. Φοβόμουν ότι κάτι κακό
σου συνέβη και δέν είχα άδικο ν' άνησυχώ. Νά που σ' έχτυπησε ή
πίο δεινή συμφορά... Έκαμες καλά, φτωχό μου παιδί, να μ' ή
κρίσιμη τίποτε, να μου τά έμποστηρευθής όλα. Φαντάσθηκες ποτέ
πως δά σ' άδικούσα; Φαντάσθηκες πως θα σε παρεξηγήσα σου και τήν
καρδιά σου και καταλαβαίνω πως δτι έγινε ήταν μοιραίο. Ναι,
ήταν μοιραίο και δέν πρέπει να αφήνεται να σε παρασύρει ή λύπη
και ή άπελπισία. Δείξε θάρρος! 'Η παραμυχή λιποψυχία έκ με-
ρους σου θα έξήμαινε τήν καταστροφή σου. Έκαμες επίσης καλά

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...
(Σημείωμα της κ. Άλβαν Στήβενς στον έατρο Τζωρτζ Πέτερσον).
Φίλε μου,

Σ' έξορκίζω μόλις λάβεις τό σημείωμά μου αυτό να τρέξεις γρή-
γορα σπίτι. Έλάτε γρήγορα, όσο μπορείτε από γρήγορα. Είμαι
μόνη και μόνον με τήν έλπίδα ότι, σέ λίγο θα είστε κοντά μου,
συγκρατώ τόν έαυτό μου, από τού να κάμω καμιά τρέλλα. Φοβού-
μαι μήπως με πιάνει νέα γεωργική κρίσις και Τζηρόσας από κανένα
παράθυρο. 'Η κατάστασί μου ειναι τραγική, ό,τι συμβαίνει γύρω
μου μοιάζει με τρομερό έφιάλη...

'Η γδυσή μου νύχτα ήπρησε τρομακτική!
Οι ύπηρετες ειναι επίσης τρομακτικέμένοι και θέλουν να
φύγουν...
Μόνος ή συνδρομή άκείνων που μ' αγαπούν θα με βγάλει απ'
τή δύσκολη αυτή θέσι.

Τρέξε τό ταχύτερον, αν αισθάνεσαι και τό ελάχιστο ενδιαφέ-
ρον για μένα!...
'Ο Θεός με τιμωρεί σκληρά.
Σε περιμένο μ' άγωνία και χτυποκάρδι...

Άλβαν.
('Επιστολή τού έατρο Τζωρτζ Πέτερσον στον Καθηγητή
Ούλλιαμ Τζάκσον στο Τσίστερ).

Σεβαστέ μου φίλε,
Δέν μπορέις να φαντασθής πόσο με συγκίνησε και πόσο μ' άνα-
κούφισε ή έπιστολή σου. Σ' εύχαριστώ πολύ για τήν καλосήνη
και τό ενδιαφέρον σου για μένα...
Για μία άκόμη φορά σε παρακαλώ, σέ ίκευθω να έπισκεύσης τό

να μου γράψης να τρέξω κοντά σου. Κι' αν δέν μου τό ζητούσες
αυτό θα τό έκανα μόνος μου. 'Αφήνω κάθε μου δουλειά και κάθε
μην άσχολία και τρέχω στο Λονδίνο. Περιμένε με... Και θάρρος,
πρό παντός θάρρος!... 'Ο Θεός εινε μεγάλος και γνωρίζει να
συγχωρεί...

Σε φίλε
Ούλλιαμ Τζάκσον
Υ.Γ. Έλαβα αυτή τη στιγμή τήν δεύτερη έπιστολή σου. 'Η
είδησις ότι δέν σε ύποψιάσθηκαν καθόλου με ήσυχασε πολύ, γιατί
—σου τό λέγω τώρα—άνησυχούσα τρομερά για σένα. 'Όσο για τό
παράδοξο κι' άνεξηγτό περιστατικό στήν κ. Α... δέν μπορώ να
σου πώ τίποτε αυτή τη στιγμή. 'Όταν έλθω αύτού θα εξετάσω-
με, θα έρευνήσουμε και θα δώμε τί συμβαίνει. Κι' εγώ έπίσης
δέν πιστεύω σ' όσα λέγονται περί φαντασμάτων. Κάτι άλλο συμ-
βαίνει... Καμιά παγιά-άσφαλως. Γι' αυτό πρόσεχε, έσο συνεισ-
τάς και περιμένε με. Θα είμαι μετά δύο ή τρεις ήμέρες τό πολύ στο
Λονδίνο... Θάρρος καλέ μου φίλε!...

Ο.
('Απόσπασμα έκ της έφημερίδος τού Λονδίνου «Σημεία»)

«Ως μίς πληροφορούν ένα άρκετά παρ-
δοξον και άρκετά άνεξηγτον γεγονός συνέ-
βη προχθές στο νεκροταφειον. 'Η νεαρά
κόρη τού φίλου μου τού νεκροταφείου Τζέιν,
περιφερομένη όλγών μετά τήν δύση του
ήλιου προς τό μέρος της ανατολικής πλευ-
ρας αυτού, ήκουσε έβρανα έκεί πλησίον
λυγμούς άνδρος θρηνούντος. Νομίσασα ότι
πρόκειται περί κανενός πολιτού, ό όποιος
άπέμεινε έντός τού νεκροταφείου μετά τό
κλείσιμο τών πυλών αυτού, κλαίον επί τού
τάφου προσφιλούς του ύπαρξους, έτρεξε
να ιδή τί συμβαίνει. Δέν έπροχώρησεν όμως
πολύ και εύρεθη πρό τρομακτικού θεάμα-
τος. 'Επί τού τάφου τού προ ήμερών ά-
γίως δολοφονηθέντος Δίς Στήβενς αντί-
κρυσε σκάν λευκήν ανθρώπου ύψηλοσώ-
μου, ή όποία και έξηφανίσθη άμέσως εις
τους παρακειμένους άνθώνας όλοόζουσα!

Εντρομος ή άτυχή κόρη έσπευσε να
ειδοποιήση τόν πατέρα της και άλλους φί-
λους τού νεκροταφείου, οι όποιοι σπεύ-
σαντες επί τόπου ούδέν είδαν, εύρήκαν ό-
μως τά επί τού τάφου τού Δίς Στήβενς
νοτιά άνθή τά όποια είχε κομίσαι τήν
κοίτην ή χήρα του, κομματιασμένα και
ποδοπατημένα.

'Ενεργήθη άμέσως έρευνα εις δόλοκληρον
τό νεκροταφειον, άλλ' ούδεις άνευρέθη έν-
τός αυτού...

'Η νεαρά κόρη άκουσε τους ίδιους θρή-
νους τή νύχτα έξω απ' τό παράθυρο τού
φτωχικού της κοιτώνας, έμεινε δέ άγρυπνη
έως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και φρίκη!...

Τό παράδοξον αυτό γεγονός σχολιάζε-
ται κοικιλοτρόπως φαίνεται έν τούτοις ότι
ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ή νεαρά κόρη έπαθε απλώς παραίσθησι...

Εμεινε άγρυπνη ως τό πρωί, γεμάτη τρόμο και
φρίκη!...

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

Ο Έρρικος Χάινε και η κοκκινομαλλούσα Ίωσηφίνα. Απόγονος μιᾶς δυναστείας δημίων. Η Μάγισσα του Γιόχ. Μία τρομερή συνέλευσις δημίων. Τι είδε η έρωμένη του Ποιητού κάτω από μία βελανιδιά. Ο βρυκόλακας που σκαρφαλώνει στην κρεμάλα. Μία αλλόκοτη τελετή στα μυστήρια.

...Ήμουν 16 ετών όταν κατώρθωσα να σχετιστώ με τη νεαρή μάγισσα. Είχε την ίδια ηλικία με μένα, ήταν δεικτική και είχε μία ακαταμάχητη φυσική υπεροχή. Άλλα έπειδή μεγάλωνα γρήγορα, η πρόωξη ανάπτυξη της την έδειχνε πολύ μεγαλύτερη. Η χάρες του λεπτοκάμπτου κορμού της την έκαναν να φαίνεται σαν τις μυγδαές των Δυτικών Ινδιών. Κανένα μαρμαρίνο αγαλματίδι δεν θα μπορούσε να συγκριθεί μαζί της. Κάθε κίνησή της έδειχνε τις γλαφυρές γραμμές του σώματός της, θα μπορούσε να πω τη μουσική της ψυχής της. Καμιά από τις θυγατέρες της Νιόβης δεν είχε μορφή υπέροχότερη. Τα μεγάλα σκοτεινά μάτια της φαινόταν σαν να έπρεψαν κάποιον αίνιγμα, το όποιοι μεταίως έπεριμεναν τη λύση. Τα δόντια της άσπριζαν σαν μαβωλιά. Τα μαλλιά της ήταν κόκκινα σαν αίμα, κ' έφεταν μακρόχρτα στους ώμους της. Συχνά τα έδενα κάτω από το πηγούνι της, και τότε έδειχνε την όψη άποκεφαλισμένης, της οποίας το αίμα έτρεχε κρουνηδόν...

Η Ίωσηφίνα ήξερε πολλά παλιά δημώδη τραγούδια, κ' αυτό μ' έκανε να την αγαπήσω περισσότερο. Λίγως άμβιβολία, έξηχσκε στην κοιμισμένη μου ποιητική ψυχή μεγάλη επίδραση. Τα πρώτα μου ποιήματα, ή Νυχ τ ε ρ ι ν έ ς, ή δ έ ς, που τις έγραψα λίγο άργότερα, είχαν ένα τόνο πένθιμο, θλιβερόν όσο ο δέσμος μας έκεινος, που έριξε τη μαγική και αίματωχομη σιά του στη νεαρή μου ύπαρξη και στο νεανικό μου πνεύμα.

Από τα τραγούδια της θυμάμαι ένα που το τραγουδούσε συχνότερ' από τ' άλλα. Κράτησα στη μνήμη μου δυό στροφές της υπαλλάντας αυτής που δε βρίσκεται σε καμιά συλλογή. Μιλεί ο άπάνθρωπος Τραζίς :

Όττιλία, αγαπημένη μου Όττιλία,
δε θάβεις ού το τελευταίο μου θύμα,
το έλπίσω. Άλλά πές μου τι ποθείς
Στο μεγάλο τοίτο δέντρο, Όττιλία
προτιμᾶς να κρεμασθῆς ;

Η στής λίμνης το γλυκό κ' ήσυχο κύμα
νάβρω τ' απαλό κορμί σου μνήμα !...
Η μή θέλεις το λαμπρό σπαθίου τ' ασάμι
(που είνε το Θεού σέ μένα δώρο)

Όττιλία αγαπημένη, να φιλήσης,
κ' ύστερα να σκύψης το κεφάλι
και να δώσης τόν αίματινό σου φόρο ;

Και ή Όττιλία απαντάει στο σκληρό Τραζίς έτσι :

Στο μεγάλο τοίτο δέντρο, δήμιέ μου,
δέν ποθώ να κρεμασθώ !

Ούτε στο γλυκό της λίμνης κύμα
Νάβρω τ' απαλό κορμί μου μνήμα !...

Προτιμώ το λαμπρό σπαθίου τ' ασάμι

Δήμιέ μου να φιλήσω,

κ' ύστερα να σκύψω το κεφάλι

κ' έτσι, αίματιρά, να ξεφυγίσω !

Μία μέρα, που ή Ίωσηφίνα άτραγουδούσε την τελευταία στροφή της τραγικής αυτής υπαλλάντας, τόσο συγκινήθηκα, ώστε με πήραν άξαφνα τα δάκρυα. Πέσαμε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, πνιγμένοι από τους λυγμούς και μείνουμε έτσι σχεδόν μία ώρα, χωρίς ν' άρθρώσουμε λέξη. Τα δάκρυα τρέχανε ποτάμι από τα μάτια μας, και κοιταζόμαστε σαν μέσα από νερόνινο πέπλο.

Παρακάλεσα τη φίλη μου να και τις έγγραψε, όχι με μελάνι, αλλά με το αίμα της ! Δυστυχώς έχασα το πολύτιμο χειρόγραφο.

Ο άντρος της Μάγισσας ο τ ο υ Γ ι ο χ (έτσι λέγανε τη θεά της) ήταν άδελφός του πατέρα της Ίωσηφίνας, κ' έκανε άπίσης το δήμο, πέθανε όμως πολύ πρόωρα. Η Μάγισσα άπρεσε το παιδί μαζί της. Άλλά, σε λίγο πέθανε και ο δικός της άντρος, κ' εκείνη πήγε να άγκα-

τισταθῇ στη Ντίσελντορφ, και άφησε το παιδί στον παπύ του, που κ' αυτός ήταν δήμιος και κατοικούσε στη Βετοφάλη.

Έκει στην Ε ί ρ η ν ι κ ή φ ω λ η ά—όπως ονομάζουν την κατοικία του Δημιού—ή Ίωσηφίνα έμεινε ως στο 14 ετος της. Έπειδή όλοι ήξεραν ότι η οικογένειά της άποτελείτο από δημίους, ή κόρη έζησε πάντοτε από μικρούλα στη μοναξιά, κοντά στο γέρο-Δήμιο και στους υπηρέτες του, άποχωρισμένη από την άλλη κοινωνία. Έτσι έξηγιότανε και η άτομία της και η ύπερσυστήσια της, τα γεμάτα μυστήριο όνειροπολήματά της και ο έξοτικός χαρακτήρας της.

Στη μοναξιά της περνούσε τις ώρες της μ' ένα μεγάλο παλαιό βιβλίο του παπύ της. Αυτός την έμαθε να διαβάζει και να γράφει, άλλα ήταν πολύ απλοηλός...

Καμιά φορά ο γέρο-Δήμιος έφτυγε από το σπύ του να πολλές ήμέρες, και τότε ή Ίωσηφίνα ύπέφερε περισσότερο μέσα στο φοβερό έκείνο σπύ, γιατί ήταν ή ίδια ή ψυχή της. Στο σπύ δεν έμναν, παρά μόνο τρεις γοιές υπηρέτες, με στυπία μαλλιά, με τρεμουλιαζόντα κεφάλια, που όλοένα ρουζίζαν, κροτώντας τη ρόκα στα χέρια έβηχαν ύπόκαψα, βρίζοντας, κ' έπαιναν άβηνον ραχή.

Κι' αυτά συνέβαιναν πρό πάντων στις χειμωνιάτικες νύχτες, όταν ο άνεμος έτάραζε έξω τις γέφυρες βελανιδιές, και ή φωνή έστένανε μυστηριώδως κάτω από το μεγάλο τζάκι...

Η δυστυχισμένη Ίωσηφίνα, ύπέφερε φοβερά τότε μέσα στο μοναχικό σπύ, γιατί φοβότανε την έπιδρομή ληστών. Όχι όμως των ζωντανών ληστών, άλλα των νεκρών, που έσεκόλοδσαν από τις κρεμάλες, βρυκόλακες άπαισι, και χτυπούσαν τα τζάκια του χαμηλού παραθύρου, ζτώντας να μπουν μέσα να ζεσταθούν λίγο. Οι βρυκόλακες έκαναν τότε θρηνώδες και πομπίνες γριμάτσες ανθρώπων που ύποφεραν από το κρύο. Άλλος τρόπος να τους φοβίσουν δεν ύπρχε παρά να τρέξῃ μία από τις τρεις γοιές να πάρῃ ένα δίσκοπο μαχαίρι και να τους τοδείξει, φοβερίζοντας τους. Έτρεχαν τότε οι άπαισι βρυκόλακες και χώνονταν σαν άνεμοστρόβιλος.

Καμιά φορά έκείνο που τραβᾶι τους βρυκόλακες δεν είνε μόνο ή φωτιά του τζακιού, άλλα και ή έπιθυμία να έναπαύουν τα δάχτυλα που τους έχορνε ο Δήμιος. Όταν δεν είνε προσεχτικά κλεισμένη ή πόρτα, μπαίνουν μέσα, και βασανίζοντο άκόμη και μετά θάνατον, από το πάθος της κλοπής, πωλούν τα ρούχα από τα ντουλάπια.

Μία μέρα, μία από τις τρεις γοιές έπρότασε έναν τέτοιο βρυκόλακα τη στιγμή που έκλεβε ένα παντά. Η γοιά έτρεξε πίσω του. Έκείνος φεύγοντας άφηνε να κυματίζει στον άέρα ο μαντίρας. Η γοιά άρπαξε το ρούχο από τη μία άκρη και του το πήρε τη στιγμή που ο βρυκόλακας άδραχνε το στόλο της άγχόνης για να σκαρφαλώσει στην κορυφή της !...

Η Ίωσηφίνα, όπως και ή ίδια μου διηγήθηκε, ήταν ογτώ χρονών όταν μία όραση χνοποκιάντικη μέρα, παρῆς από έξους έφτασαν άξαφνα στο σπύ του παπύ της. Πόρμα παρῆσαν, γιατί καμιά έκτέλεσις ή άλλο άπάνθρωπο ύπηρεσικό καθήκον δεν έπρόκειτο να γείνη.

Ήταν περισσότεροι από δώδεκα και όλοι σχεδόν κοντόσωμοι γεροντάκια, άλλοι με κάτασπρα κεφάλια, άλλοι φαλακροί. Έφταν όλοι μεγάλες μαχαίρες δημίων κάτω από τους μακρείς κοκκινούς μαντίες τους. Ήταν ντυμένοι με τις καλλίτερες γιορτές τους στολές, άρχαίου στύ. Έρχόντουσαν, όπως έλεγαν, για να συγκροτήσουν Συνέλευσι. Ο,τι καλλίτερο ύπήρχε στην κοινότητα μας τους το έβρалан για το μεσημεριώτικο τους γεύμα.

Ήταν οι γεροντότεροι δήμιοι των πύ μακρινών χωρών, και είχαν πολλά χρόνια να ίδωθούν. Έσφιγγαν λοιπόν ο ένας το χερί του άλλου, έλεγαν λίγα λόγια και μεταχειρίζονταν συχνά μυστηριώδη και συμβολικά γλώσσα.

Αμα νύχτωσε, ο ολιχοσπόντης άπεμάκρινε τους υπηρέτες του από το σπύ. Διέταξε τη γοιά οίκονόμο να βγάλῃ από το ύπόγειο τρεις ντουζίνες παλιό κρασί του Ρήνου και να τις βάλῃ έξω στο πέτρινο τραπέζι του ήμικυκλικού, που ήταν κάτω από τη γέφυρη βελανιδιά. Έπειτα τη διέταξε να βάλῃ στο

Τέλος, οι δήμιοι σηκώθηκαν, άφρισαν τους κόκκινους μαντίες τους στα σκαμνιά και, με τα μεγάλα τους μαχαίρια κάτω από τη μαχαίλη, έπήγαν δυό-δυό πίσω από ένα τεράστιο και πυκνό-φύλλο δέντρο, στη ρίζα του όποίου βρισκότανε μία άξίνη. Ένας από αυτούς έπρεπε την άξίνη και άρχισε να σκάβῃ λάκκο. Οι άλλοι παρατήσαν κύκλο γύρω του...

Στο έπόμενο φύλλο θα ίδουμε το τέλος της παράδοξης αυτής τελετής του Έρικού Χάινε με την κόρη του Δημιού.

Έρρικος Χάινε

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΠΑΔΙΑ

Ένας παπάς λειτούργαγε 'ς ένα 'ρημο 'κλησάκι. Κι' άπ' το πολύ λειτούργημα κ' από την ψαλμοψαλμιά του, Έφάλαρε το χέρι του κ' έπεσε το ποτήρι. Όλο το βίος του τ' όσκα δέ βρίζαε έλεημοσύνη. Πουλάει και την παπαδιά, πουλάει τη μαυρομμάτα. Παρασκευή την έλουζε Σαββάτο τη χτενίζει, Την Κυριακή τ' άπόγιομα τη 'βγάινε 'ς το παζάρι. —Πόσο, παπά, την παπαδιά πόσο τη μαυρομμάτα ; —Χίλια 'χει το 'να μάγουλο, χίλια 'χει και το άλλο. —Το λυγρό της το κορμί ξετιμημούς δεν έχει. —Στρώσε, παπά μου, την ποδιά για να σου τ' αμετρήσω...

Ηο τραπέζι τους μεγάλους σιδερένιους φωτιστάτες, μέσα στους έσους έμψηγαν δάδες, και τέλος βρήκε κάποια πρόφασι να στείλῃ την οικονομία και τις δυό άλλες γοιές έξω από το σπύ. Έφρόντισε μάλιστα να δέσῃ το σκύλο του σπιτιού μέσα στην ξυλένια ρολιά του και να σκεπασῇ το άνοιγμα της φωλιάς αυτής μ' ένα άλογιστο τομάρι.

Ο παππούς άφησε την κοκκινομαλλούσα Ίωσηφίνα μέσα στο σπύ, τη διέταξε να καθάρσῃ με προσοχή το μεγάλο άσημένιο ποτήρι—το οικογενειακό κεμπίλο—έάνω στο όποιοι ήταν σκαλισμένα οι δαλάσσιοι θεοί με τα δελφίνα τους, και να τ' ο βάλῃ στο λιβανόνηο τραπέζι.

—Και ύστερα, έπρόσθεσε μ' έναν αλλόκοτο τόνο, να πᾶς να κοιμηθῆς !...

Η Ίωσηφίνα έκαθάρισε με προσοχή το ποτήρι του Ποσειδῶ-νος και το έβαλε στο τραπέζι, κοντά στις μποτίλλες που ήταν γεμάτες παλιό κρασί του Ρήνου. Δεν έπλεγε όμως να κοιμηθῇ. Η παρέργεια την κρατούσε άγρυπνη, με το νευρικό σύστημα τρομερά ήρεμένο. Κρύφτηκε λοιπόν κοντά σε μία βελανιδιά, πίσω από πινυούς θάμνους—από κεί μάλιστα μπορούσε ν' άκούῃ, έβλεπε όμως πολύ καθαρά, τι συνέβαινε...

Οι έξοι, με τόν παππού της έπι κεφαλῆς, έπροχώρησαν με ήμα τελετουργικό, δύο—δυό, κ' έκάθισαν στα σκαμνιά τους που ήταν βαμμένα σε ήμικύκλιο, γύρω από το πέτρινο τραπέζι. Μεγάλα καλά τοποθετημένα στους φωτιστάτες έβριγχαν κόκκινες άνταλίες σ' άγρια και σοβάρά πρόσπατά τους. Έμναν λίγη ώρα σιωπῆς, ή μάλλον σά να μιλούσαν από μέσα τους, σά να μουρού-βαν καμιά προσεχική... Έπειτα ο παππούς της Ίωσηφίνας έγένεσε το ποτήρι ως τ' αχέλι του, και άφού τ' άδειασε, το έπρόσθεσε στο γεύμα του. Το ίδιο έκανε και αυτός, και όλοι με τη σειρά. Έπειτα σηκώθηκαν, σφίξαν ο ένας το χέρι του άλλου θανά και ένακαθήσαν.

Τέλος ο παππούς έκανε μία προσφώνηση, από την όποια η Ίωσηφίνα πολύ λίγα πράγματα μπόρεσε ν' άκούσῃ, χωρίς μάλιστα να καταλάβῃ τίποτα. Φαίνεται όμως ότι ή προσφώνηση του γέρο-Δημιού άναφύονταν σε πράγματα πολύ θλιβερά, γιατί δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του, και όλοι οι άλλοι γέροι βάλδην-νά να λλαινε πικρά.

Το θέμα ήταν φοβερό, καταθλιπτικό ! Γιατί ένῃ οι άνθρωποι έκείνοι φαινόταν ως τώρα σκληροί, άσυγκίνητοι από το κρύο, σάν τα πέτρινα σκαλίσματα Γοτθικού ναού που τα μαύριζαν οι άντρες, να τώρα που δάκρυα τρέχανε από τα παγερά μάτια τους, και κλαίγανε δυνατά και άπαρηγόρητα σαν παιδιά !

Το γεγάριό σκαπεσμένο από έλαφριά συννεφιά, έσοκρόπιζε στην άνάτολη ούρανό ένα άντιπρόγνησμα τόσο μελαγχολικό, δεινόντας την παράδοξη αυτή σκηνή, ώστε ή κοπέλλα που κρυφοντότανε ένοιωσε την καρδιά της να σφυροχτυπᾷ. Έκείνος πρό πάντων που προένοθεσε το μεγαλείτερον οίκο ήταν ένας κοντό-σωμος γεροντάκος, που έκλεινε πύ πολύ από τους άλλους. Θρη-νόντε τόσο παραρχατικά, τόσο μεγαλόφωνα, ώστε ή Ίωσηφίνα ά-νοιγε μερικά λόγια του. Ο γεροντάκος έφώναζε άκατάπαυστα : —Ω, Θεέ !... Το κακό έβάσταξε τόσο πολύ που μία δλό-αλη άνθρώπινη φυλή δεν μπορεί πειά να τ' όποφέρῃ ! Ω Θεέ ! όλος άδικος ! Ναί, άδικος !...

Οι σύντροφοι του έφαινοντο ότι με δυσκολία τόν κατεπρά-νυν. Τέλος, οι δήμιοι σηκώθηκαν, άφρισαν τους κόκκινους μαντίες τους στα σκαμνιά και, με τα μεγάλα τους μαχαίρια κάτω από τη μαχαίλη, έπήγαν δυό-δυό πίσω από ένα τεράστιο και πυκνό-φύλλο δέντρο, στη ρίζα του όποίου βρισκότανε μία άξίνη. Ένας από αυτούς έπρεπε την άξίνη και άρχισε να σκάβῃ λάκκο. Οι άλλοι παρατήσαν κύκλο γύρω του...

Στο έπόμενο φύλλο θα ίδουμε το τέλος της παράδοξης αυτής τελετής του Έρικού Χάινε με την κόρη του Δημιού.

ΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΤΙΑΣ

Η άνακάλυψις του δόκτωρος Μπαϊκλέυ. Αι ιδιότητες του ραδίου. Η τροφές με το ράδιο. Τά... ραδιοκουφέτα. Άρρω-στει που γίνονται καλά. Γέροι που ξανανιώνουν. Τό φαί-νομενο των μεταλλωρύχων, κτλ.

Από των άρχαιοτάτων χρόνων όλοι οι σοφοί της άνθρωπότη-τος άσχολήθηκαν και άσχολούνται πούς λίγο πούς πολύ, για να έφεύρουν το έλιξήριο της μακροζωίας. Το έλιξήριο λοιπόν αυτό φαίνεται πως τό άνεκάλυψε ο χημικοφυσικός δόκτωρ Στέλιαν Μπαϊκλέυ του Σικάγου, ένας από τους διασημότερους ραδιολόγους της εποχής μας... Είνε άπλούστατα το...Ράδιο. Σε μία άνακάλυψι-σά που έκανε έσχάτως στο θεραπευτικό Συνέδριο του Σικάγου, έ-τόνισε τις θαυματουργές ιδιότητες του ραδίου ως μέσου θεραπευ-τικού και πρό πάντων ως μέσου παρατάσεως της ζωής. Κατόπιν πολυτών πειραμάτων και παρατηρήσεων ο δόκτωρ Μπαϊκλέυ διε-πίστωσε ότι τα τρόφιμα που ύποβάλλονται στην επίδρασι του ρα-διού άποκτούν θαυματουργές ιδιότητες και δίνουν στον άνθρώπινον οργανισμό δύναμι και άντοχή καταπληκτική. Πρό πάντων καταλ-ληλότερα για να ύποβληθούσιν στην επίδρασι του ραδίου είνε ή ζά-χαρι και το γάλα.

Ο δόκτωρ Μπαϊκλέυ κατεσκεύασε κάποτε επίτηδες χιλιάδες κουφέτα από ζάχαρι και συμπυκνωμένο γάλα που τα είχε προη-γουμένως ύποβάλλει στην επίδρασι του ραδίου, και τα έμοίρασε σε άσθενείς των νοσοκομείων και σε γέροντες των γηροκομείων. Τα ά-ποτελέσματα ήταν καταπληκτικά. Όσοι έφαγαν από τὰ...ραδιοκου-φέτα αυτά και ύπέφεραν από ρευματισμούς, αρθρίτιδα και άλλες παρόμοιες παθήσεις έγιναν έντελώς καλά.

Επίσης ο δόκτωρ Μπαϊκλέυ παρήγγειλε ότι όσοι γέροι των γη-ροκομείων έφταναν συστηματικώς επί 2—3 μήνες από τα κουφέτα αυτά σχεδόν ξανανέεισαν, και φαινότουσαν κατά 15—20 χρόνια μικρότεροι. Άφορμή στην άνωτέρω άνακάλυψι του έδωσε το φαί-νομενο των μεταλλωρύχων του Κολοράντο, όπου ως γνωστόν ύπαρ-χουν μεταλλεία ραδίου.

Ο δόκτωρ Μπαϊκλέυ επί ετη κατήχησε ότι οι μεταλλωρύχοι του Κολοράντο είνε σχεδόν όλοι άνεπαίρετες ύνάλες και σωμαλεις, ότι ή νοσηρότης εμφανίζεται σ' αυτούς σε άναλογία ενός 8 000 και ότι όλοι φθάνουν σε ύπερβολικό γήρας. Τα 80 εκατοστά των με-ταλλωρύχων του Κολοράντο τούν περισσότερα από 60 χρόνια και τὰ 50 εκατοστά περισσότερα από 70. Μεταξύ αυτών ύπάρχει μεγί-στη άναλογία ανθρώπων που έζησαν παραπάνω από 90 και άπό 100 έτη.

Και το φαινόμενο αυτό, λέει ο δόκτωρ Μπαϊκλέυ, όφείλεται εις το γεγονός ότι στις τροφές που παράγονται στο Κολοράντο και πρό πάντων στο νερό της περιφέρειας αυτής είνε άναμεμειγμένο ράδιο, ή τὰ διάφορα συστατικά του ραδίου, στην πρωτογενή τους κατάσταση.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

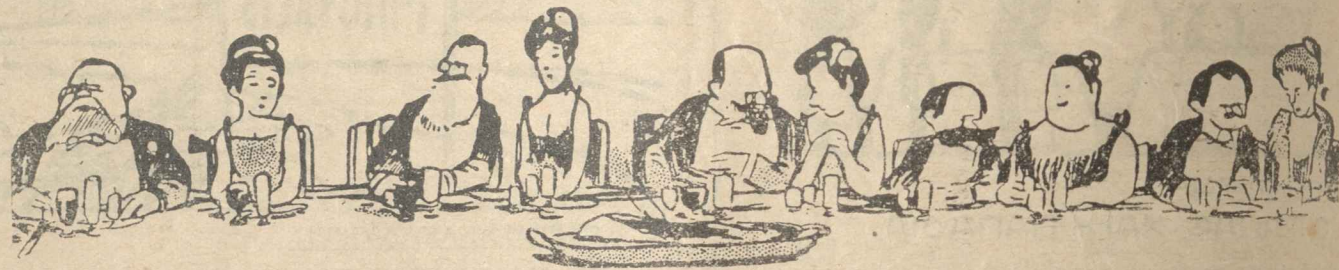
ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

Κατά τα τέλη του 1863 και άρχας του 1864 έεδίδοντο εν Ελλάδι αι εξής εφημερίδες :

Έν Αθήναις: 1) Η εφημερίς της Έθνοσυνειδήσεως, 2) Έλι-πύς, 3) Αθήνα, 4) Έθνομία, 5) Μέρμυρα, 6) La Ctesce. 7) Φι-λόπατρις Έλλην, 8) Παλληγενεαία, 9) Έθνοφύλαξ, 10) Ν. Γενιά, 11) Το Μέλλον, 12) Η νύξ της 10' Οκτωβρίου, 13) Έ-θνομικόν Φρόνημα, 14) Άνεξαρτησία, 15) Έθνογελισμός, 16) Έ-φημερίς Φιλομαθών, 17) Χρόνος, 18) Έπείς άγών, 19) Πατρις, 20) Φωνή της Ανατολής, 21) Ανατολή, 22) Άστή της Ανα-τολής, 23) Νομιμόρφων, 24) Έλλ. Άνεξαρτησία, 25) Φιλό-λαος, 26) Παναθήναια, 27) Το Φώς, 28) Φήμη, 29) Ραδάμαν-θους, και τα περιοδικά 30) Παγδώρα, 31) Έναργ. Κήρυξ, 32) Φι-λόστοργος Μήνη, 33) Χρυσαλλίς, 34) Άσκητιεύς, 35) Μελίσσα, ήτοι 29 εφημερίδες και έξ περιοδικά συγγράμματα.

Είς τας Έπαρχίας: 1) Φάρος Όρθρινος και 2) Φωνή Δαού εις την Δαρίαν, 3) Έλλην. Χρονικά, εις Μεσολόγγιον, 4) Ά-χαΐς, 5) Φοίνις, 6) Άήμος και 7) Μύθος, εις Πατρας, 8) Με-σσηνία και 9) Πελοπόννησος εις Καλάμους, 10) Φωνή Έπαρχιών, 11) Άρκαδία, 12) Έπαρχ. Πνεύμα, και 13) Τριτοφρα, εις Τρί-πολιν, 14) Δακονία εις Ξάνθη, 15) δ Συνταγμα Έλλην, εν Ναυπλίω, 16) Άστή, 17) Σάλπιγξ, 18) Έπείδος και 19) Χερ-ματιστήριον, στη 26ος.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΞ

Τό εθνικό σπόρ των Άγγλων. Βασιλείς της Άγγλίας πρωταγωνιστάι πυγμάχοι. Ένα μάτς βασιλέως και δεσποφύλακος. Ο πρωταθλητής της Άγγλίας. Πώς την έπαθε ο Μπρόουκτον. Μιά ιστορική πυγμαχία. Όπου ένας άσημος πυγμάχος ανέκηρύσσεται νικητής. Άνέκδοτα πυγμαχών κτλ.

Η πυγμαχία ή το μπόξ εινε καθαρως άγγλικόν σπόρ.

Τό μπόξ εινε αρχαϊότατο και όπως αναφέρουν οι χρονικογράφοι άπο την εποχή του βασιλέως Άλφρέδου είχε καθιερωθή ως τακτική άσκηση στον άγγλικό στρατό.

Και αυτοί οι βασιλείς της Άγγλίας ήσκούντο στην πυγμαχία, μερικой δέ άπ' αυτούς ήσαν άκατανίκητοι. Ο Ριχάρδος έξαφνα ο λεγόμενος Λεοντόκαρδος, ήταν ο τρομερώτερος πυγμάχος της εποχής του. Τό ίδιο συνέβαινε και με τό Ριχάρδο τόν 1ο.

Τήν εποχή μάλιστα που ο Ριχάρδος 1ος έπειτα άπό έναν άτυχη πόλεμο, είχε συλληφθή αλμάλωτος και έκρατεϊτο ως δημῶρος στην Γερμανία, τόν εκάλισε μία μέρα σε μάτς πυγμαχίας ο γιός του δεσποφύλακος του, ο όποιος σημειωτέον ήταν μεγάλος φεουδάρχης. Ο βασιλεύς δέχθηκε την πρόκληση. Και τό μάτς έγινε μπροστά σε μεγάλη συγκέντρωση κόσμου.

Στήν άρχή ο αντίπαλός του έδωσε στον Ριχάρδο μία γροθιά που τόν έκανε νά κλονισθή. Άλλά πολύ γρήγορα άνέκτησε την ίσορροσία του και την ψυχραιμία και έπετέθη έναντιόν του νέου. Σε μία στιγμή, του κατέφερε μία γροθιά τόσο δυνατή που ο δυστυχής νέος σωρίστηκε άμέσως κατά γης νεκρός άπ' την βαρύνουσα εκείνη γροθιά.

Άλλά ο διασημότερος πυγμάχος της Άγγλίας εινε ο Τζάκ Μπρόουκτον, ο όποιος άθέσπισε και τούς κανόνες της πυγμαχίας τούς όποιους στις 10 Αύγουστου 1748 υιοθέτησαν επισήμως όλες ή άγγλικές οργανώσεις τών σπόρτμαν και ή όποιες ισχύουν και σήμερα.

Προστάτης του Μπρόουκτον ήταν ο δούξ του Κούμπερλαν, δευτερότοκος υιός του βασιλέως της Άγγλίας.

Τόσο πολύ δέ ο πρίγκηπ αυτός αγαπούσε τόν πυγμάχο, ώστε όταν άρχισε τις περιηγήσεις του άνά τās πέντε ήπειρους, τόν πήρε μαζί του.

Και όμως παρ'όλην την φήμη του, ο Μπρόουκτον την έπαθε κατά τρόπον έντελώς άπροσδόκητον.

Ένας άλλος πυγμάχος, άσημος και άγνωστος στους κύκλους τών σπόρτμαν, της εποχής όνόματι Σλάκ, του έπρότεινε κάποτε νά πυγμαχήσουν δημοσίω.

Ο Μπρόουκτον προβλέποντας μία νέα νίκη, ή όποία θά έστερέωνε την φήμη του, δέχθηκε άμέσως την πρόκληση και τό μάτς έγινε στις 10 Απριλίου του Χουονδλόου. Ήταν ήμέρα Τρίτη. Όλος ο κόσμος σχεδόν είχε στοιχηματίσει υπέρ του Μπρόουκτον με ένα προς δέκα.

Και πράγματι στην άρχή ο Μπρόουκτον έδειχνε υπεροχή άπέναντι του αντίπαλου του και τόν πολεμούσε άποτελεσματικά. Άλλά ή υπεροχή του δέν κράτησε πολλή ώρα. Σε μία στιγμή ο Σλάκ άδρασε με καταπληκτική δύναμη, έκανε ένα τεράστιο πήδημα και έδωσε μία δυνατή γροθιά του Μπρόουκτον μέσα στά μάτια. Ο δυστυχής στάθηκε γιά λίγα δευτερόλεπτα άκίνητος, ζαλισμένος και έπειτα επανέλαβε τόν άγώνα αλλά με χαλαρότητα. Τό κοινό που δέν είχε άνιληφθή καλά-καλά την γροθιά, άντελλήφθη σε λίγο ότι ο Μπρόουκτον αντί της συνειδημένης του έπιθετικότητας κρατούσε στάσι άμυντική.

Ο προστάτης του ο δούξ του Κούμπερλαν που είχε στοιχηματίσει τεράστια ποσά υπέρ του πρωταθλητού της Άγγλίας, του φώναξε άπ' τέλους θυμωμένος.

— Τι έχεις Μπρόουκτον; δέν μπορείς ν' άγωνισθής; Νικήθηκες;

— Άλλοίμονο, ύψηλό-

τατε, άποκρίθηκε με σβυσμένη φωνή ο Μπρόουκτον, δέν βλέπω πειά τόν αντίπαλό μου. Τυφλώθηκε αλλά δέν νικήθηκε. Φορτίστε μόνον νά με φέρετε άπέναντί του και θά ίδιθε.

Άλλά ή θέσις του ήταν πολύ δύσκολη. Ο Σλάκ διέτηρε την υπεροχή του μέχρι τέλους, και άνεκηρύχθη νικητής.

Μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας ο Μπρόουκτον έχασε τόν τίτλο του πρωταθλητού της Άγγλίας και ο Σλάκ κέρδισε 800 λίρες στερλίνες.

Ο δούξ του Κούμπερλαν που έχασε πολλές χιλιάδες λίρες στο μάτς από εκείνη την ήμέρα έγκατέλειψε τόν προσατευνόμενό του και δέν θέλησε νά τόν ξαναϊδή πειά ποτέ.

Στερηθείς της προστασίας του δούκός ο Μπρόουκτον δέν μπόρεσε πειά νά ζήσει μέσα στο Λονδίνο. Άρχισε νά περιοδεύει στις άπαρχίες και νά κάνει έπιδείξεις σε διάφορα θέατρα έως ότου πέθανε στις 8 Ιανουαρίου 1789 σε ηλικία 59 ετών.

Μετά τόν Μπρόουκτον, ο τίτλος του πρωταθλητού της Άγγλίας περιήλθε σ' έναν άπ' τούς μαθητάς του τόν Τομ Τζόνσον.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Ο ΒΑΓΝΕΡ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Τήν εποχή που οι όπερες του Ριχάρδου Βάγνερ χαλούσαν κόσμο στη Γερμανία και στην Ευρώπη, διευθυντής του Βασιλικού θεάτρου της Στουτιγκάρδης ήτανε κάποιος Γκούινξερ, ο όποιος δέν έννοούσε με κανένα τρόπο ν' άνεχθή έργα του διασημου Γερμανού μουσικογράφου. Φρουρούσε πώς οι όπερες του Βάγνερ ήσανε πολύ μεγάλες και ήθελεν πλούσιο φωτισμό-πρόγραμμα που θάνέβαζε πολύ...τό λογαριασμό του άφαιρω φώτος!

Όστόσο, άναγκάστηκε ύστερ' άπό τις έντονες διαμαρτυρίες του κοινού, νά έλθη σε συνεννόησης με τό Βάγνερ γιά νά παίξουν τόν «Τρυσάνο και την Ίζόλδη». Έπρότεινε όμως ν' έταν όρο: νά συγκατανεύση ο Βάγνερ νά αφήσ' άπ' τό έργο του μισή ώρα μουσική.

— Έτσι, ειπε, τά λεπτά που τά οικονομούμε άπό τό άερίοφως θά τά πάρете σεις ως άμοιβή.

Ο Βάγνερ, ο όποιος ημιζότανε τόσο γιά την σοβαρότητά του, ειπε στο φιλάργυρο διευθυντή του θεάτρου:

— Αυτό που μου ζητάτε εινε δυστυχώς άδύνατο νά γίνει. Τό ποσοστά μου θά μου πληρωθούν άπό τις εισπράξεις. Μη ζητήσετε λοιπόν νά τά βγάλετε κάνοντας οικονομία στο φωτισμό. Δέ θά κόψω άπ' την όπερά μου μισή ώρα μουσική, μα σάς έπαγορεύω ν' άραιρέσετε και την παραμικρή νότα...

— Μα γιατί αυτή ή έπιμονή; ρώτησε ο Γκούινξερ.

— Γι' αυτό που θά σάς πω τώρα, — τού ειπε τότε ο Βάγνερ — τό σοβαρότερο ύφους του κόσμου, Γιατί εμαι ένας άπ' τούς κεραιά τέρους μετόχους της Έταιρείας Άερίοφωτος!

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Μία γυναίκα που συγγράφει βιβλία έχει δυό φορές άδικο. Άν ένοχιατεί αθέαντα τόν άνδρά της, τόν βιβλίο και άν έτέρου γιατί έλαττώνει τόν αριθμό τών γυναικών.

Άλφόνσος Κάρο.

— Η γυναίκες εινε ο πιο σπρωκτικό στοιχείο σ' ένα κράτος παρά σ' ένα έθνος.

Γκολνέτιν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ

Μόλις ο θαλαμηπόλος του μαρκησίου Μπρεξέ, κ. Ντιεντονέ, μπήκε μέσα στο κοινό μπάρ, ή εμφάνισή του χαιρετίστηκε, όπως πάντα με χαρά. Όλες οι μικρούλες που ήσαν στο μπάρ έτρεξαν νά τόν περικυκλώσουν. Ο έργομός του σήμαινε πανηγύρι γι' αυτές.

Ο μαρκησίου Μπρεξέ, ο κύριος του Ντιεντονέ, ήταν ένας γέρος της παλιάς άριστοκρατίας, με ζωγρά άκόμη τά ίχνη της νεανικής έμμορφιάς, με καλό τόνος και με καλό τόνος.

Κάθε έβδομάδα τόν έβλεπε κανείς μέσα στο μπάρ εκείνο της Μονμάρτης νά αναγομιλ' ή με τις μικρούλες που αποτελούσαν την μόνιμη πελατεία του.

Ο γέρος του δέν ήταν πολύ δύσκολος. Ο Μαρκησίου διέθετε άρκετα χρηματικά μέσα γιά νά μπορή ο θαλαμηπόλος του νά του έτοιμάζη κάθε τόσο ένα πλούσιο τραπέζι, στολισμένο με άνθη και νά του χαρίη την συντροφιά μιας «κυρίας» την όποια «έμμενσε» νά τον κέντρα της Μονμάρτης. Γι' αυτό, όταν ο Ντιεντονέ έμπαινε στο μπάρ, τά κορίτσια έτρεχαν νά τόν παρακαλέσουν νά τους πειράξουν.

«Ενα καλό γεύμα στο μπάρ ενός γέρου Μαρκησίου ειναι κάτι που δέν άφίνει άσυγκίνητα τά φτωχά κορίτσια τών λαϊκών κέντρων.

Ο κ. Ντιεντονέ πριν επιστρατεύση καμία από τις μικρούλες του μπάρ γιά τό γεύμα του κυρίου, της έκαμε προηγουμένως την διδασκαλία του:

— Νάχης τόν νού σου. Αυτός ο γέρος-παλιός αγαπάει τις κολακείες. Πρόσεξε νά του παίζης μεγάλη κομωδία. Θά τού πής ότι εσαι έτερελαμένη μαζί του κι ότι ειναι ή πρώτη αγάπη στη ζωή σου. Ότι δέν έχεις συναντήσει πιά κατιό άνδρα κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ύστερα παρ'ότι άπ' τό ταμείο και σου μετρώ διακόσια φράγκα...

«Εξείνο τό βράδυ όταν ο κ. Ντιεντονέ μπήκε στο μπάρ ρώτησε:

— Ποιά έχει άποψε σειρά;

— Είπε ή σειρά της Πολέξας, ειπεν ή Λουίζα. Ο Μαρκησίου δέν θά μπορούσε νά ήχη καλλιέρεη συντροφιά γιά τό γεύμα του. Εινε όπως την ήθελε.

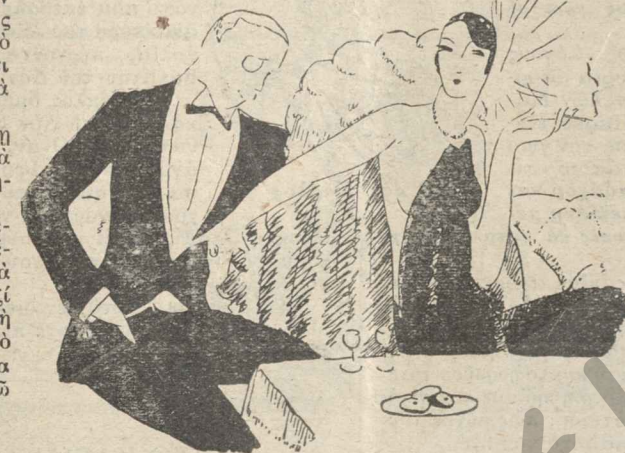
Η Πολέξα μόλις άπό την περασμένη βραδιά είχε μ'ή γιά πρώτη φορά στο μπάρ. Μ' ένα ποτήρι κοκτέϊλ που προσέφερε σ' όλην την πελατεία κέρδισε την γενική συμπάθεια. Τόσο μάλιστα που καίε μια παραχώρησε σ' αυτή τη σειρά της γιά τό γεύμα του Μαρκησίου.

— Σέρεξ τό ρόλο σου, τη ρώτησε ο Ντιεντονέ. Αύριο βράδυ θά γευματίσης στο μέγαρο της όδου Αίλλης 188 με τόν κ. Μαρκησίου. Πρόσεξε καλά... Θά τόν κάρης νά πιστέψη ότι εσαι τερελαμένη μαζί του. Ύστερα πέρασε άπό τό ταμείο νά σου δώσω διακόσια φράγκα και νά πληρώσω και τό ταξί σου.

— Σέρεξ Πολέξα, δέν ειναι κακός ο Μαρκησίου, δέχοψ ή Φερνάνδη. Θά σου μιλήση γιά τά περασμένα καλά του χρόνια, θά σου φιλήση τις άκρες τών δακτύλων και θά σου αφηγήθη παλιές νεανικές ιστορίες, άπό την εποχή του Λουδοβίκου Φιλίππου. Αυτό ειναι όλο... ένας τέτοιος τύπος ειναι βέβαια ιδανικός!

Τό επόμενο βράδυ ή Πολέξα έγευματίσε μαζί με τόν Μαρκησίου. Η συνάντησις ήταν κομψή και ήπλη. Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο ήταν κρυμμένο στο στήθος της. Δέν έκαμε την έντύπωση καίε μια παραχώρησε σ' αυτή τη σειρά της γιά τό γεύμα του Μαρκησίου.

Ο άφιγνόν της φλυαρούσε άκατάστατα και όταν πειά σέρβιραντά φρούτα, έκαμε κατά τη συνήθειά του νά φιλήση τό χέρι της. Φόρεσε μάλιστα τό μονόκλ που γιά νά μπορέση καλλίτερα νά θαι-

Διάβολε! φώναξε. Φοράτε ένα δαχτυλίδι που μου ειναι πολύ γνωστό.

μίση τό κάτασπρο, λεπτό χεράκι της Πολέξας. Εδύς όμως τό μάλι του έπεσε επάνω στο δαχτυλίδι που φορούσε στο δεξί της χέρι.

— Διάβολε! φώναξε. Φοράτε ένα δαχτυλίδι που μου ειναι πολύ γνωστό. Ποιό τό βρήκατε; Μήπως σάς τό χάρισε ο έξάδελφός μου; Τότε ή Πολέξα σηκώθηκε άπό τη θέση της με μεγάλη σοβαρότητα. Πλησίασε άκόμη περισσότερο τόν Μαρκησίου, έβαλε άπλά τό χέρι της στον ώμο του και τού ειπε:

— Εμαι ή κόρη σας ντε λά Κοντρεσκαρπ.

Ο Μαρκησίου κατάπληκτος άφισε τό μονόκλ νά πέση άπό τό μάλι του στο πάτο και νά κομματιασθή.

— Εσθε ή γυναίκα του έξάδελφου μου;

— Εμαι ή έξάδελφή σας! Παντρεύθηκα πριν άπό έξη μήνες τόν έξάδελφό σας.

Ο Μαρκησίου τά ειχε χάσει. Σηκώθηκε, ύποκλήθηκε και ειπε στην όρσεία του συγγενή.

— Άγαπητή μου έξάδελφή, εμαι έξαιρετικά συγκινημένος που σάς φιλοξενώ άποψε στο τραπέζι μου. Θά σάς παρακαλώ όμως νά μου πής τί σάς έφερε ως έδω.

— Δέν έχω λόγο νά σάς τό κρύψω, άπάντησε ή κόρη σας γελώντας. Θά σάς πω την άφορη της παρουσίας μου. Άν και ζήτε χωρισμένους άπ' την οικογένειά σας, κανείς όμως δέν έπαυε νά ενδιαφέρεται γιά σάς και όλοι έξουν τις λεπτομέρειες της ζωής σας. Ο κόμης μου διηγήθηκε τί άηδη κομωδία παίζει εις βάρος σας ο θαλαμηπόλος σας...

— Τι; Τι; Ο Ντιεντονέ παίζει κομωδία εις βάρος μου;

— Περιμένετε λίγο, άγαπητή μου έξάδελφε, θά σάς τό άποδείξω άμέσως. Όταν ο σύζυγός μου μου μίλησε γιά τη συμπεριφορά του θαλαμηπόλου σας τού ειπα: Πρέπει νά σώσουμε τόν Μαρκησίου. Πρέπει νά του άποκαλύψουμε ότι, ο Ντιεντονέ τόν άπατά, ότι τόν κοροϊδεύει, δακαλεύοντας προηγουμένως τις μικρούλες που τόν προσητεύει γιά τά γευμάτά του. Πρέπει τέλος νά του άποκαλύψουμε τί άνδρωπο έχει στην ύπηρεσία του. Θά πάω μόνη μου στο μπάρ όπου ο θαλαμηπόλος αυτός συνευθίζει νά βόισκη τās συνευθούς του και θά προσπαθήσω νά γίνω δεκτή άπό τόν Ντιεντονέ. Δέν έχασα λοιπόν καιρό. Χθές τό βράδυ πήγα στο μπάρ. Ο κ. Ντιεντονέ μου ειπε:—Τό νού σου, μικρούλα μου, αυτός ο γέρος-πίθηκος αγαπάει τις κολακείες. Πές του ότι εσαι τερελαμένη μαζί του και ύστερα πέρασε άπό τό ταμείο νά σου δώσω διακόσια φράγκα...

— Όχι! όχι! φώναξε ο Μαρκησίου. Ο Ντιεντονέ!... Ειναι δυνατόν νά σάς μιλήσει έτσι ο Ντιεντονέ;

— Ακριβώς, όπως σάς τό λέγω, έξάδελφέ μου. Και εμαι εύτυχής γιατί μπορώ νά σάς τό άποδείξω με την παρουσία μου.

Ο Μαρκησίου έτρεμε άπό τό θυμό του. Σκεφθηκε μερικά λεπτά. Γρήγορα όμως συνήλθε και άποτέλειωσε τό γεύμα με την έξάδελφή του.

Έπειτα άφου την συνάντησις στο αυτοκίνητό της μπήκε στη βιβλιοθήκη του και κάλεσε τόν Ντιεντονέ.

— Κύριε, τού ειπε, δέν θέλω πειά τās ύπηρεσίες σας. Σας πληροφορώ άκόμη ότι αύριο τό κορί πηγαίνα στον συμβολαιογράφο μου γιά ν' αλλάξω την διαθήκη μου. Όλα τελεσίσαν πειά με ταξί μας. Φύγετε! Φύγετε άμέσως!...

Ο Ντιεντονέ έσκυψε τό κεφάλι και χωρίς νά βγάλη μιλιά, έφυγε άπό τό δωμάτιο ψιθυρίζοντας:

— Διάβολε!... Τι νά συνέβη; Εμαι βέβαιος πώς αυτή ή μικρούλα ή Πολέξα θάκανε καμία γκάφα. Τι ήθελε νά την φέρω στο Μαρκησίου; Είχε ένα τόσο πρόστυχο μούτρο!...

Μωρίς Ντεκομπρά

Ο ΜΕΛΑΧΩΡΝ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ο Μελάχων, ο έπιφανέστατος τών μαθητών του Λουθήρου και συνεχός αυτού στη θεολογική μεταρρύθμιση, πήγε κάποτε νά έπισκεφθή τη μητέρα του, γυναίκα άγαθή και άπλόικη, ή όποία έξαιρετικά συγκινημένη άπ' τούς θεολογικούς καημάδες και μη έξοντας πειά τί πρέπει νά πιστεύη, τόν παρακάλεσε γιά την διαφώτισή σχετικώς.

— Μητέρα μου, της ειπε τότε ο Μελάχων, έξακολούθησε νά προσεύχασαι όπως και πρώτα, και άφισε τούς θεολογικούς καημάδες στους θεολόγους!...

ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΥ

Τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Ἰνφάντου τῆς Ἰσπανίας. Τὸν ἐξολοφόνησε ὁ πατέρας του ; Τὸ μαρτύριό του στὴ φυλακή. Ἡ πελφηγία του. Ἀπέσιπες αὐτοκτονίας. Ἐνα βαδὺ καὶ σκοτεινὸ μυστήριο. Τὶ ἀποκαλύπτουν οἱ τάφοι. Ὁ σκολετός τοῦ Δὸν Κάρλου. Ἐκαρτομήθη ... Τὸ μυστήριον ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ σκοτεινόν.

Στὸ περασμένο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» ἐξιστοροῦντας τὴν περιεργὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα ζωὴ τοῦ Δὸν Κάρλου, τοῦ γιου τοῦ Φιλίππου Β' καὶ διαδόχου τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου, σταμάτησαμε τὴν ἀφήγησή μας στὸ σημεῖο ὅπου ὁ πατέρας του τὸν ἐκλείσε σ' ἕνα φρενοκομεῖο μετὰ τὴν πρόφασιν πὺς ἦταν ἐπικίνδυνος τρελλός. Φαίνεται ὅμως πὺς ἡ κυρία ἀφορμὴ πὺς ἐσπρώξε τὸ Φίλιππο νὰ πνίξῃ μέσα τοῦ κάθε πατρὶκοῦ αἰσθήματος καὶ νὰ κἀνῃ τὴν ἀπάνθρωπη αὐτὴ πράξη, ἦταν ὅχι τόσο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ γιὰ τὸ παιδί του καὶ γιὰ τὸ κακὸ ὄνομα πὺς θάβγαζε ἡ δυναστεία, ὅσο ἡ ζήλεια τοῦ, ἡ ἐρωτική του ἀντιζηλία. Ὁ Φίλιππος εἶχε τὴν ἰδέαν πὺς ὁ Δὸν Κάρλος βρισκότανε σ' ἐρωτικές σχέσεις μετὰ τὴν δευτέρην γυναῖκα του τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ. Καί, γιὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ, διέταξε νὰ κλείσῃ τὸν Δὸν Κάρλο σ' ἕνα φρενοκομεῖο, μετὰ τὴν πρόφασιν πὺς εἶδαμε παραπάνω. Ἡ Ἐλισάβετ καὶ ὁ Δὸν Κάρλος, ὁ πρόγονός της, ἦταν περιπλοκοὶ τῆς ἰδίας ἡλικίας.

Ἐξάλλου ὁ ξαφνικὸς θάνατός της, πὺς ἀκολούθησε τὴν ἰδίαν σχεδὸν ἐποχὴ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Δὸν Κάρλου, ἔκανε ὅλη τὴν Εὐρώπην νὰ πιστέψῃ πὺς ὁ Φίλιππος τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς δύο ἀπ' τὴν ζήλεια του, ὅπως λέει ὁ Βολταίρος.

Τὴν ὑπόνοιαν αὐτὴν ἐνισχύει τὸ ἐξῆς γεγονός. Ὅταν ἡ γιὰ τοῦ Δὸν Κάρλου, ἡ Αἰκατερίνη τῆς Πορτογαλίας, ζήτησε ἀπ' τὸ Φίλιππο πληροφορίες γιὰ τὸ μυστηριώδη θάνατο τοῦ ἐγγονοῦ της, ὁ βασιλεὺς τῆς ἀπάντησε :

— «Τὴν ἀπόφασιν νὰ κλείσω τὸ γιὸ μου στὸ φρενοκομεῖο δὲν τὴν ἔλαβα γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσω γιὰ κανένα τὸν σοβαρὸ παραπτώμα, ὅπως καὶ γιὰ νὰ γλυτώσω τὴν ἀκολουθία τοῦ ἀπὸ τοὺς κινδύνους πὺς διέτρεχε κάνοντας πατέρα μ' ἕναν τρελλό. Ὅχι : ἄλλοι εἶνε οἱ λόγοι πὺς μ' ἀνάγκασαν νὰ τὸ κάνω αὐτό...»

Μὰ ὁ Φίλιππος ἀπέφυγε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους αὐτούς. Καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ αὐτοῦ ἐστάθηκε ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς κυκλοφορίας πολλῶν θρύλων καὶ πολλῶν διαδόσεων. Πρῶτος ὁ ὅπου γὰς τοῦ Ἀντωνίου Περὲθ ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοιαν οὗτις ὁ Φίλιππος δηλητηρίασε τὸν γιὸν του. Διέταξε, λέει ὁ Περὲθ γράφοντας σὲ κάποιον φίλο του, νὰ χύουν κίτρινά μερά στὰ φαί τοῦ διαδόχου καὶ λίγο δηλητήριο, εἰς τρόπον ὥστε ὁ νέος νὰ πεθάνῃ μετὰ σὲ τέσσερες μῆνες, χωρὶς νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία τοῦ θανάτου του.

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε πὺς ὁ Περὲθ αὐτὸς εἶχε προσωπικὰ μετὰ τὸ Φίλιππο καὶ ἤθελε ἴσως νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ δολοφονίαν. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ἐπίσης πὺς καὶ οἱ πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Βενετίας, στὴν ἀναφορὰ τοὺς πρὸς τὰς Κυβερνήσεις των, ἐτόνιζαν ἰδιαίτερως τὴν ἀπίστευτὴ διάδοσιν πὺς κυκλοφοροῦσε τότε σ' ὅλην τὴν Ἰσπανίαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Φίλιππος δηλητηρίασε τὸν γιὸν του, καθὼς καὶ τὴν ἄλλη φήμην, τὴν τρομερώτερη : πὺς μόνος του μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, στραγγάλισε τὸν διαδόχον του !...

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν διαδόσεων αὐτῶν, τὸ γεγονός εἶνε πὺς ὁ Δὸν Κάρλος λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴ φυλάκισίν του στὸν πύργον πὺς χρησίμευε γιὰ φρενοκομεῖο, κατελήφθη ἀπὸ δυνατοὺς καὶ συγχρόνως ἑμετούς. Οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν : πὺς νὰ τὸ ἀποδώσουν αὐτὸ καὶ οὐτε μποροῦσαν νὰ ἐξετάσουν τὰ φαγητὰ τοῦ διαδόχου, ἐπειδὴ τὰ ἐφταγιναν μυστικά, στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ βασιλέως. Ὁ Φίλιππος μάλιστα, καταλαβαίνοντας πὺς ἴσως νὰ τὸν κατηγορήσουν ἀργότερα γιὰ τὸν πρόωγο θάνατο τοῦ διαδόχου, διέδωσε μετὰ τὸν λαὸ πὺς ὁ Δὸν Κάρλος ζήτησε ν' αὐτοκτονήσῃ !

Αὐτὸ ὅμως ἦταν καθ' ὁλοκληρίαν ἀδύνατον. Γιὰ τὸ Δὸν Κάρλος καὶ ἂν ἤθελε πάλιν δὲν μποροῦσε ν' αὐτοκτονήσῃ. Κανεὶς ἀπ' τοὺς ὑπηρετῆς του δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μῇ στὸ κελὶ τῶν, σ' ἕνα μικρὸ καὶ ψηλὸ δωμάτιο, τοῦ ὁποῦ τοῦ μοναδικὸ σιδερόφραχτο παράθυρον βρισκότανε σχεδὸν κοντὰ στὸ ταβάνι. Ἀκόμα καὶ τὸ τρεῖς ἦταν σκεπασμένο μετὰ σιδερένιου κυκλιδίου, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ὁ Δὸν Κάρλος στὴ φωτιά, ζητώντας νὰ βοῇ στὸ θάνατο σωτηρία ἀπὸ τὸ τρομερὸ βασανιστήριον πὺς τοῦ ἐπέβαλε ὁ πατέρας του. Τὰ φαγητὰ τοῦ τὰ πηγαιναν ἐτοιμα, χωρὶς μαχαίρια καὶ πηροῦνια. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς πὺς ἦταν ἐντεταλμένοι ἀπ' τὸ βασιλεῖα νὰ τὸν φυλάγουν, ἔπρεπε νὰ βγάδουν τὰ σπαθιά τους δταν θάμπαιναν μετὰ στὸ κελὶ του...

Ὁ Δὸν Κάρλος, λοιπόν, δὲν βέβαιον κανένα μέσον ν' αὐτοκτονήσῃ. Σκέφθηκε τότε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ αἰτία καὶ πράγματι, ἐπὶ 52 ὥρες δὲν ἔβαλε οὐτε μπουκιά στὸ στόμα του. Μὰ ἡ λαίμαργία του—τὸ μεγαλύτερον πάθος του—ὑπερίσχυσε, καὶ ὁ Δὸν Κάρλος ἔφαγε διὰ μᾶς φαγὴ τὸ τριὸν ἡμερῶν !... Ὡστόσο, δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν ἀπόφασίν του ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐπιστεφαν πὺς τὸ διαμάντι εἶνε θανατηφόρον δηλητήριο. Μία μέρα, λοιπόν, κατὰπτε τὸ δαχτυλίδι του, πὺς

ἦτανε στολισμένο μ' ἕνα τεράστιον διαμάντι. Ἐνοεῖται τώρα πὺς ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες τὸ διαμάντι ξανάβλεπε τὸ φῶς τῆς μέρας δι' ἄλλους ὁδοὺς, χωρὶς ὁ Δὸν Κάρλος νὰ πᾶν τὸ παραμυθὸν ἐκ τὸς ἀπὸ μιά ἐλαφρὴ στομαχικὴ διαταραχή.

Βλέποντας τότε πὺς ἔχασε καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα καὶ θέλοντας μετὰ κάθε μέσον νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν Κόλασιν, στὴν ὁποία τὸν ἐκρίνει ὁ πατέρας του, ἄρχισε νὰ βάζῃ πάγον στὸ κρεβάτι του καὶ νὰ στέκεται ὅλη τὴ νύκτα μετὰ γυμνά πόδια πάνω στὰ μαρμαρῶν φυλάκισις του, γιὰ νὰ κρυολογήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ !...

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ, ὁ διάδοχος τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου, ὅπως νὰ μαραινέται ἀπ' τὸν καμὸν του, νὰ μαρᾶζονε, νὰ λιγνίσῃ σὺν πάσῃ του. Ἐξ ἡμῶν ὕστερ' ἀπὸ τὴ φυλάκισίν του—ἀπὸ πᾶν εἶναι ὡστόσο σκολετός—πέθανε σὲ ἡλικίαν 23 ἐτῶν καὶ 16 ἡμερῶν.

Ὁ Δὸν Κάρλος εἶχε κάνει, βέβαια, κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀντομίας τῆς ζωῆς του—ὅπως εἶδαμε καὶ στὸ περασμένο μᾶς ἀρθρον—καλὰ παραπτώματα.

Μὰ δὲν ἔπαινε καθόλου γ' αὐτὰ. Δὲν ἦταν τρελλός, ὅπως εἶχε διαδόσει ὁ πατέρας του. Ἦταν, ἀπλούστατα, ψυχασθενὴς, ἐπασχε ἀπὸ κληρονομικὴ νευροπάθεια. Καὶ οὐτε εἶχε ἐρωτικές σχέσεις μετὰ τὴν μητέρα του, τὴ βασιλίσσαν Ἐλισάβετ, κατὰ ὅπως εἶχε ἱστορικῶς ἀποδειχθεῖ, ἦταν ἀκατάλληλος γ' αὐτὸν τοῦ εἶναι, τὶς δουλειές.

Ὁ Φίλιππος δὲν εἶδε καμμιὰ ἐξουσιάζουσα καὶ τὸν πρόωγο θάνατο τοῦ παιδιοῦ του. Ἀπεναντίας μάλιστα παρενέβη στὴν κηδεὰ ἀπαθὴς καὶ ἀδαρμένη Ἀργότερα ὅμως, φαίνεται πὺς ἄρχισε νὰ ἀσθενεῖ τὴν αὐτὴν συνείδησιν γιὰ τὸ σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπον θάνατο πὺς ἐπέβαλε στὸ ἴδιον τοῦ τοῦ παιδὶ. Κλείστηκε ἀνάκτορον τοῦ Ἐσκοριάλ καὶ πέθανε ἀπὸ βαθεῖα μελαγχολία, πένοντας μαζὺ τοῦ σπὸν τῶν τῶν θανάτου τοῦ Δὸν Κάρλου.

Ὁ πέπλος ὅμως τοῦ μυστηρίου, ἐξακολουθεῖ νὰ καλύπτῃ τὸν Δὸν Κάρλο καὶ πολλὰ χρόνια μετὰ τὸ θάνατόν του. Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ διακόσια περίπου χρόνια ἀνοῖξαν τὸν τάφο του, βρῆκαν τὸ κεφάλι του ἀνιστάμενον στὰ σκέλια του, ὅπως δηλαδὴ γίνεται μετὰ τὴν καταπονήσεως. Τὶ νὰ συνέβη ἄραγε ; Μήπως ὁ Δὸν Κάρλος ἀπεκεφαλίσθη ; Καὶ μποροῦμε, τὴ νέα αὐτὴ κατηγορία νὰ τὴν ἐξέσουμε στὸν πατέρα του, πὺς κατηγορεῖται ἤδη ὅτι δολήτησε τὸ γιὸν του ;

Τὸ μυστήριο αὐτὸ δὲν διευκυνθῇ μέχρι σήμερον—καὶ ἔφημιν εἶνε ἂν θὰ μάθουμε ποτὲ πὺς πέθανε ὁ Δὸν Κάρλος, ὁ Ἰνφάντης τῆς Ἰσπανίας...

ΔΙΣΤΙΧΑ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Γυναῖκες ἀγγελόμορφαι, ἀστέρια καὶ λουλούδια γιὰ σὰς μονάχα βγαίνουνε ὅλα μου τὰ τραγούδια. Ὅταν ἡ λύπη ἔρχεται καὶ στὴ καρδιά καθίξῃ, σ' αἰς περασμένας μας χαρὰς ὁ νοῦς μας φτερουγίζει. Ὅπως διαλύεται ἡ καταχνιά σ' τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίδα, ἔτσι καὶ ἡ λύπη σβένεται ὅταν προβάλλῃ ἡ ἐλπίς.

Εἶν' ἡ καρδιά μου ἑμορφὴ καὶ ὅταν σ' ἀγαπήσῃ ἀπ' τὴ δική της εὐμορφίαν δὲ σένα θὰ χαρίσῃ. Σὰν βλέπῃς τὰ στενά νὰ κυλοῦν, ἀγάπη μου, στοχάζου πὺς θὲ νὰ πέσουνε στὴ γῆ νὰ κλέψουν τὴ ματιὰ σου.

Ὁ ἔρωτας παντρεύτηκε στὰ στήθη μου τὴ Ζωὴ καὶ ἐγέννησαν χίλια παιδιά, τὰ βάσανα τὰ χίλια !

Μὴ μετὰ λυπᾶσαι καὶ ἂν πονῶ καὶ ἂν βαρύνωμαι μὴ τέτοια λύπη μετὰ χαρὰς χιλιάδες δὲν ἔλθω.

Ὅσα φίλιά σου χάρισα στὰ χεῖρά καὶ στὰ χέρια ἀνέβηκαν στὸν οὐρανὸν καὶ ἐγέννησαν ἀστέρας.

Ὅσ' εἶν' ἡ ἄμμο τοῦ γυαλοῦ καὶ τὸν μαλλίων σου τὴν τόσας φορὰς ἀγάπη μου στὴν ἀγκαλιά σου μ' εἶπε.

Τῆς ροδόδάρνης ὁ ἀνθὸς πάντα πικρίζει λίγο ἔτσι εἶνε καὶ τὰ χεῖρά σου ὅταν μου δὲν νὰ φέρω.

Ἐγὼ φωτιά μετὰ τὴν καρδιά καὶ ἀνάβει ὅλοισιν ἔτσι ὅσαι μέσα στὴν καρδιά καὶ εἶσαι ψυχὴ σὲ μένα.

Πάντα σὲ κάθε ἀπελπισίᾳ κρυφὴ ἐλπίζω μένα, σὰν βελουδένα κυκλάμιν στὸ βράχο ῥιζομένη.

Ἰωάννης Πολέμης

Ὁ Δὸν Κάρλος

Φίλιππος Β'

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΙΧΤΕΜΠΕΡΖΕ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Ο ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ

Τὸ βράδυ ἦταν σκοτεινὸ καὶ ἀπαίσιο. Ἡ βροντὴ τῆς μάχης ἀπαντοῦσαν στὶς βροντὴς τῆς καταιγίδος. Ἡ κραυγὴ τῆς ἀγωνίας τῶν ἐτοιμοθανάτων στρατιωτῶν σκεπάζαν τὴν βοὴν τοῦ ἀνέμου... Τὰ χωρία πὺς καίγοντο—σαν γεμίζαν τὸ διάστημα μετὰ μὴν λάμψην δυνατώτερη καὶ ἀπὸ τὴς ἀστραπῆς...

Ἡ μεγάλη πεδιάδα εἶχε γεμίσει τώρα ἀπὸ φυγάδες... Πανικός ! Οἱ «γαλάσιοι» οἱ δημοκρατικοί, φεύγουν, πετώντας τὰ ὅπλα τους, φωνάζοντας οὐ καίτοι τοὺς πρόδωσε, ποδοπατώντας τοὺς ἀρχηγούς τοὺς πὺς ἐπιμένουν νὰ πολεμοῦν. Τὰ στρατεύματα τῶν βασιλοφρόνων Βανδερνάνων τοὺς κυνηγοῦν. Χτυποῦν τοὺς ἀνθρώπους σὺν καὶ σὺν δρεπάνισι στὰ στάχνα... Στὴ λάμψην μῆς καλύβας πὺς καίγει φαίνεται ἕνας βασιλόφρων κραδαίνοντας ἕνα σταυρὸ πὺς τὸν ἐβόησε σὺν αἵμα τῶν δημοκρατικῶν γιὰ νὰ τὸν ἀγιάσῃ... Ὅργια φρούρα διαπράττονται ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλέως...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν βασιλοφρόνων εἶνε συναθροισμένοι μέσα στὴν αἰθυσσὰ ἐνὸς πανδοχείου : ὁ Μπεντρίν ὁ κλειδαρὴς, ὁ χοντρο-Μαθίας, ὁ γέρο-δουὲ ντὲ Σεράν, ὁ καρροποιὸς Τασερὸ, ὁ πρίγκιψ ντ' Ὀρμπέκ, καὶ ὁ πάτερ-Μαρκιέν, ὁ ὁποῖος, δειχόντας τὸ μαρτυρικὸν τοῦ γάμο λέει γελοῦς :

— Ἔγινε καὶ καρδινάλιος !
— Ὁ γέρο-δουὲ ντὲ Σεράν, φωνάζει ἔξωθεν :
— Ἀς φέουν ἐν αἰχμάλωτο Βαλράς !

Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ δύο Βανδερνάνους χωριάτες μπαίνει μέσα ἕως νέος. Κοιτάζει κατὰματα τοὺς ἔξη ἀρχηγούς.

Εἶνε νεώτατος, παιδί σχεδὸν ἀκόρη ἀδύνατος καὶ λεπτός. Τὰ χέρια τοῦ εἶνε λεπτά, ντελικάτα, σὰν γυναικεῖα. Σγουρά κατὰ μὴν μαλλιά πλατυσμένων τὸ λεπτὸ καὶ κανονικὸ τοῦ πρόσωπο μετὰ τὰ παρθενικά γαλάζια μάτια ! Τὸ βλέμμα τοῦ πετάει ἀστραπὴς. Τὰ χεῖρά τοῦ εἶνε βουτηγμένα στὸ αἷμα.

— Καθίστε κύριε, τοῦ λέει ὁ δουὲ.

Ὁ αἰχμάλωτος καθέεται.
— Ὁμολογεῖτε, κύριε, ὅτι εἰσθε ὁ Δὸν-Αἰμὲ Βαλράς, ἀπεσταλμένος τῆς ὁ ἦ θ ε ν Ἰσπανικῆς Συνελεύσεως σὺν ὁ ἦ θ ε ν Ἰσπανικῶν τῶν Δημοκρατικῶν Ροσσινὸλ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ χτυπήσῃ τὰ χριστιανικά στρατεύματα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος :

— Εἰμαι ὁ Ζάν Βαλράς, πληρεξούσιος τοῦ λαοῦ.

— Ποῦ γεννηθήκατε ; Πόσων ἐτῶν εἰσθε ;

— Στὴν Ὀρλεάνην. Εἰκοσιδύο ἐτῶν.

— Κατὰ τὴν δίκην τοῦ μάρτυρος βασιλέως—ὁ Θεὸς ἄς ἀναπαύῃ τὴν ψυχὴν του ! (οἱ ἔξη ἀρχηγοὶ κάνουν μ' εὐλάβειαν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ) τί ἐφημερίστε ;

— Τὸν θάνατο.

— Ὁ Μπεντρίν ἔτριψε τὰ δόντια του καὶ ἔφερε τὸ χεῖρ στὴ λαβὴ τοῦ σταυροῦ του. Ὁ πατὴς ἄρχισε νὰ παίξῃ νευρικά μετὰ τὸ κομπολόι του. Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ δωμάτιο, ἡ θύελλα ἔμεινε.

— Ὁ δουὲ ἐσυνέχισε :
— Μετὰ ἡ ἀνεῖ ἀναστολῆς ;

— Ὁ Βαλράς ἐκοιμίστηκε :
— Μὲ ἀναστολὴ καὶ ἐκκλήσιν στὸ λαόν... Τὶ σὰς ἐνδιαφέρουν ὁ μὲς αὐτὰ ;

— Ἀνέχετε στὸ κόμμα τῶν ἐπινομοθεσιζόντων γιρονδίνων ; ...
— Πράγματι. Εἰμαι γιρονδίνος !

— Στὸ λημέρι αὐτὸ τῶν κακούργων πὺς ὀνομάζεται «Ἐθνοσυγκλητικὴ μερική ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόμματός σας, ὑπῆρξαν φημίνα λιγώτερον αἰμοβοροὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Καί, ψιθύρισε ὁ Μαθίας, ὅπως ὁ πάνθηρ εἶνε λιγώτερον αἰμοβόρος ἀπ' τὴν τίγρη...

— Μετὰ τὴς παραχῆς τοῦ Παρισίου, πὺς διαίρεσαν τὴν ὁ ἦ θ ε ν Ἐθνοσυνέλευσιν ἐν δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, ἐστάλητε ὡς αἰχμάλωτος τοῦ λαοῦ στὴν Βανδέα ;

— Ναι, τὸ ζήτησα μόνος μου.

— Πᾶς ; ἐξητήσατε μόνος σας νὰ σὰς ἀναθέσουν τὴν ἀτιμωτικὴν ἀποστολήν ;

— Προτίμησα νὰ πολεμήσω ἐναντίον τῶν προδοτῶν καὶ τῶν ἡθύνων τῆς Πατρίδος, παρὰ νὰ βλέπω τοὺς πατριώτες ν' ἀλληλοπονοῦνται μέσα στὴ Βανδέα !

— Δὲν κρύβετε τὰ αἰσθητά σας. Θάταν περὶτὸ ἄλλωστε αὐτὸν τῆς Πατρίδος, παρὰ νὰ βλέπω τοὺς πατριώτες ν' ἀλληλοπονοῦνται μέσα στὴ Βανδέα !

— Δὲν κρύβετε τὰ αἰσθητά σας. Θάταν περὶτὸ ἄλλωστε αὐτὸν τῆς Πατρίδος, παρὰ νὰ βλέπω τοὺς πατριώτες ν' ἀλληλοπονοῦνται μέσα στὴ Βανδέα !

— Δὲν κρύβετε τὰ αἰσθητά σας. Θάταν περὶτὸ ἄλλωστε αὐτὸν τῆς Πατρίδος, παρὰ νὰ βλέπω τοὺς πατριώτες ν' ἀλληλοπονοῦνται μέσα στὴ Βανδέα !

— Προσθέσατε ἀκόμη στὸν κατάλογο καὶ τὴν Σώζ, τὸ Μαρτινὴ καὶ τὴν Τρεμαντίν !

— Ἐτουφεκίσσατε τὸν τίμιον στρατηγὸ Μποννέ, πὺς ἔπεσε στὰ χεῖρά σας !

— Καθὼς καὶ τοὺς δύο παπάδες Βαριάλ καὶ Γκοντὼ πὺς συνελήφθησαν μετὰ τὰ ὅπλα στὰ χεῖρά.

— Καὶ τὸν Σαιν-Πρί ; Καὶ τὸν Μισά ;

— Καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη.

— Τότε γιὰτὶ ἐφείσθητε—γιὰτὶ ἔξοριμε ὅτι σεις τὸ θελήσατε αὐτὸ παρὰ τὴς ἐντολῆς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως— τῶν αἰχμαλώτων πὺς ἐπέσαστε στὸ Σαλλά ;

— Ὁ Βαλράς ἐκοιμίστηκε καὶ πάλι.

— Γιατὶ ἦσαν γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Ἡ ἀνθηκότης καὶ ἡ στερεὴ ἰδεολογία σας δὲν εἶχαν ὀρθοῦν ἀκόμη βαθειὰ στὶς καρδιές σας. Ἰσως καὶ νὰ ἔκανα λάθος...

— Αὐτὰ ὅλα, ὅπως ὁποῖτε, εἶνε δευτερευούσης σημασίας. Εἰσθε ἐνοχος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν σας, γιὰτὶ ἐλάβατε τὰ ὅπλα ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τοῦ νομίμου βασιλέως τῆς χώρας, ὅτι ἐληλάθησατε καὶ ἐπυροπολήσατε χωρία καὶ πόλεις ἀνηκούσας στὴ χώρα, καὶ ὅτι ἐθανάτωσατε σκληρὰ πιστοὺς ὑπηρετοὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἐξέρετε τὴν τυχὴν σὰς ἀναμένει...

— Ὁ Βαλράς ἐσκυψε τὸ κεφάλι.

Οἱ ἀρχηγοὶ ἀντάλλαξαν μερικὲς φράσεις μετὰ χαμηλὴ φωνή. Ὁ Μπεντρίν χτυποῦσε τὸ τραπέζι μετὰ τὴν γροθιά του ὁ πρίγκιψ ντ' Ὀρμπέκ ἦταν γεμάτος ἀγανάκτησιν ὁ πατὴς κατὰ μὴν μουρμουρίζε μετὰ θύμῃ.

— Ὁ δουὲ συνέχισε :

— Εἰσθε πολὺ νέος ἀκόμη. Ἐπεδείξατε στοὺς φρικαστικούς αὐτοὺς καιροὺς κάποιον καλοσύνην. Θέλω νὰ σὰς σώσω... Ἀπαρνήθητε τὰ λάθη σας, καὶ εἰς ἀπόδειξιν, πέστε μας τὸν ἀκριβὲ ἀριθμὸν τῶν στασιαστῶν πὺς ἔχουν κατασκηνώσει στὴ Νάντη.

— Ὁ Βαλράς χαμογέλασε καὶ ἀνασέκωσε τοὺς ὄμους.

— Πᾶς δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ζωὴν σας ; τὸν ῥώτισε.

— Δὲν ἀγαπᾶ τὴν ντροπὴν, ἀπάντησε ἐκείνος.

— Ὁ δουὲ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος.

— Ὁ Μπαρίλ καὶ ὁ Μουστιέ τουφεκισθήκαν ;

— Θὰ τουφεκισθοῦν τὴν κυριακήν.

— Διατάξετε νὰ γίνῃ ἀνταλλαγὴ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων μετὰ σας

ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ

**ΟΣΟΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΗ ΜΟΔΑ
ΦΟΡΟΥΝ
ΜΟΝΟΝ ΨΑΘΑΚΙ ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ**

Δ. ΚΑΨΟΚ

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**

51 ΣΤΑΔΙΟΥ 51
166 ΑΙΟΛΟΥ 166

ΕΝΑΝΤΙ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΔΟΗΝΩΝ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

**ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΤΣΙΜΙΣΚΗ**